

Σύγκρουση. Συμπλοκή. Λέξεις ιδιαίτερα φορτισμένες που εξάπτουν την φαντασία και ανεβάζουν την αδρεναλίνη. Για κάποιους δεν είναι παρά λήμματα που υπάρχουν σε κάθε λεξικό, ενώ για άλλους μια ανάμνηση ενός τροχαίου ατυχήματος ή ενός τσακωμού με άλλα πρόσωπα. Εκεί όμως που οι λέξεις αποκτούν μια ιδιαίτερη βαρύτητα, διαφορετικής υφής, είναι στη συνείδηση αυτών που στο άκουσμά τους ζωντανεύουν εικόνες αναμέτρησης με το κράτος και τους μηχανισμούς του, με τους επικυρίαρχους της κοινωνίας και τους υποτακτικούς τους. Αδιάλλακτοι και χωρίς συμβιβασμούς μέχρι τελικής πτώσεως. Μιας αναμέτρησης ίσως και με τον ίδιο το θάνατο σε ορισμένες περιπτώσεις.

Όταν έχεις ξεγελάσει τον εχθρό, όταν έχεις αποφύγει τις θανάσιμες παγίδες του και έχεις εισβάλει στο οχυρό του πραγματοποιώντας αιφνιδιαστική επίθεση και καταφέρεις να φύγεις αλώβητος, είναι μια νίκη. Και όσο οι κίνδυνοι και τα ρίσκα είναι μεγαλύτερα τόσο πιο εκστασιακά συναισθήματα σε τυλίγουν, σε μια μέθη μοναδική και ταυτόχρονα απόλυτα εθιστική. Εθισμός που σε ωθεί σε επανειλημμένες απόπειρες, σε ακροβασίες πάνω σε ένα τεντωμένο σκοινί, ικανοποιώντας τη λαχτάρα και τη δίψα να ξανανιώσεις την ίδια μέθη. Εκεί που η αναζήτηση των αισθήσεων καταλήγει είτε να παραγκωνίζει την πολιτική αναγκαιότητα της υιοθέτησης ορισμένων τακτικών, είτε να έχει τον κυρίαρχο λόγο στον τρόπο δράσης του ατόμου, τότε η ισορροπία έχει χαθεί.

Στη θεωρία της συμπλοκής όλα μοιάζουν ωραία. Μόνο που όταν έρχεται η στιγμή που η θεωρία πρέπει να μετατραπεί σε πράξη, τότε ο ανθρώπινος παράγοντας παίζει καθοριστικό ρόλο. Όλα φαίνονται εφικτά και τακτοποιημένα στο μυαλό εκείνου που επιχειρεί, που όμως όταν πάσχει από επιπολαιότητα, αλαζονεία και ψευδαισθήσεις τότε δεν είναι δύσκολο να καταλήξεις με μερικές σφαίρες καρφωμένες στο σώμα σου και την πικρή γεύση της έστω και προσωρινής ή και γιατί όχι οριστικής ήττας στο στόμα και την ψυχή.

Βιωματικές και υποκειμενικές αλήθειες που δεν καταγράφονται για κανέναν άλλο λόγο παρά μόνο για να τονίσουν την τεράστια προσοχή που απαιτεί το ζύγισμα της κάθε επιλογής, όταν το τίμημα που θα κληθείς να πληρώσεις, σε κάθε περίπτωση, θα απαιτήσει κάτι περισσότερο από τον ίδιο σου τον εαυτό. Όταν το τίμημα θα ξεπληρωθεί μέσω της υπέρβασης των ιδίων σου των χαρακτηριστικών ως ατόμου. Μέσω μιας συνεχούς και οριακής δοκιμασίας ψυχικών και σωματικών αντοχών.

Ο αυθορμητισμός, η παρορμητικότητα είναι αλήθεια ότι πολλές φορές έχουν υπάρξει καθοριστικοί παράγοντες -όχι μόνο σε όσα προαναφέρθηκαν- αλλά και για την

γέννηση γεγονότων που επηρέασαν και παρέσυραν στην εξέλιξή τους ολόκληρα κινήματα και μεγάλα μέρη της κοινωνίας.

Ένα κλασσικό παράδειγμα που ενισχύει αυτήν την άποψη είναι τα όσα εκτυλίχθηκαν σε όλη την Ελλάδα μετά τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Η αναμενόμενη συναισθηματική φόρτιση που επηρέασε αστραπαλιά τα άτομα που βρισκόντουσαν στην περιοχή των Εξαρχείων αλλά και όσους άλλους έσπευσαν άμεσα στο άκουσμα της δολοφονίας ενός παιδιού από αστυνομικό, προκάλεσε την αυθόρμητη αντίδρασή τους, που πυροδότησε μια έκρηξη που όσο τα λεπτά και οι ώρες περνούσαν όχι μόνο δεν εκτονώνονταν, αλλά αντιθέτως δυνάμωνε δίνοντας εκείνη την απαραίτητη ώθηση που κατέληξε στα γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008.

Άλλο ένα επίσης ενδεικτικό παράδειγμα είναι και η εξέγερση στη φυλακή Μαλανδρινού τον Απρίλιο του 2007. Η ενστικτώδης και αυθόρμητη αντίδραση ορισμένων κρατουμένων, ήταν αυτή που μετέτρεψε ένα περιστατικό ξυλοδαρμού κρατουμένου στη θρυαλλίδα για να ξεσπάσει η εξέγερση και κατόπιν ένα ντόμινο μαζικών διαμαρτυριών παρόμοιας δυναμικής, σχεδόν σε όλες τις φυλακές της χώρας απαιτώντας την ικανοποίηση πάγιων αιτημάτων τους.

Η θεωρία του αυθορμητισμού σίγουρα διεκδικεί περίοπτη θέση ανάμεσα στις κινητήριες δυνάμεις που ωθούν το άτομο να πράξει. Και είναι όντως μια σαγηνευτική θεωρία, όταν προτάσσει την ιδέα της αυθόρμητης δράσης, της ενστικτώδους αυτενέργειας. Της δράσης που δεν υπόκειται σε στρατηγικές, πολιτικές σκοπιμότητες και ρηχούς υπολογισμούς.

Ο αυθορμητισμός καθαγιάζεται ελλείψει κάθε ίχνους υστερόβουλης σκέψης και τακτικισμών, με το άτομο να διεκδικεί την αγνότητα των κινήτρων του για κάθε πράξη του και να εξαγνίζει ή να απαλλάσσεται από κάθε κριτική, καθώς τα εξεγερμένα ένστικτά του είναι ή φαντάζουν ως απρόσιτες και ιερές μεταφυσικές οντότητες.

Μπορεί όμως η ανατρεπτική δράση ενός ατόμου ή ενός κινήματος να στηρίζεται συνεχώς στον αυθορμητισμό; Και τελικά αν ακόμα κι αυτή η πρακτική που τελικά γίνεται αυτοσκοπός μπορεί να σταθεί αξιοπρεπώς απέναντι στη κριτική της επαναστατικής συνέπειας, δεν οφείλει να βρίσκει πεδίο δράσης σε καταστάσεις δύσκολες και συνθήκες δυσμενείς; Εκεί όπου τα ανυπέρβλητα εμπόδια θα ξεπεραστούν και οι γόρδιοι δεσμοί θα λυθούν;

Ευτυχώς ή δυστυχώς ελεγχόμενος αυθορμητισμός δεν μπορεί να υπάρξει. Άλλωστε όταν εκφράζεται και βρί-

σκει γόνιμο έδαφος λειτουργεί θετικά και προωθητικά κι άλλοτε δημιουργεί αρκετά αρνητικές καταστάσεις, κάτι που τον καθιστά δίκαιο μαχαίρι κι αυτό είναι το τίμημα που πρέπει να πληρωθεί.

Διερευνώντας λίγο ακόμα τον λαβύρινθο των θεωριών που είτε αφορούν το επαναστατικό υποκείμενο είτε προκύπτουν και διαμορφώνονται απ' την συμπεριφορά του μέσα στα κοινωνικά πεπραγμένα, δεν γίνεται να μη βρεθούμε μπροστά στις συνταγογραφήσεις και τα εγχειρίδια της υλοποίησης της επανάστασης. Εδώ τα πράγματα είναι ιδιαίτερα περίπλοκα και συγκεχυμένα, αποτέλεσμα των πολλών και απαστράπτουσων θεωριών, που η κάθε μια εξηγεί με το δικό της μοναδικό και αδιαμφισβήτητο τρόπο και δρόμο που με θρησκευτική συνέπεια πρέπει να ακολουθηθεί ώστε να επιτευχθεί το ζητούμενο.

Μάλιστα όσο εμβαθύνουμε στις πιο ορμητικές πτυχές κινήσεων και τάσεων που αναπτύχθηκαν μέσα στην επαναστατική χύτρα ζυμώσεων, ιδεών και πρακτικών, τόσο τα λόγια και οι λέξεις γίνονται πιο ατίθασες, πιο εμπρηστικές, πιο επαναστατικές. Όλα περιτυλιγμένα με πομπώδεις και μεγαλοπρεπείς φράσεις που εξιτάρουν την φαντασία μ' έναν ακαταμάχητα θελκτικό τρόπο. Ενώ δεν είναι λίγες οι φορές που όσοι υιοθετούν την πιο επιθετική μορφή της επαναστατικής πρακτικής και φρασεολογίας, καταλήγουν να διακατέχονται από ένα δογματικό παροξυσμό και μια αδικαιολόγητη έπαρση, κατακεραυνώνοντας όλους τους υπολοίπους που δεν ακολουθούν συγκεκριμένα μονοπάτια ως ρεφορμιστές, ψευτοεπαναστάτες ή ακόμα και εχθρούς.

Η αλήθεια είναι ότι πολλές φορές τα άτομα που αντιπαλεύουν το εξουσιαστικό πλέγμα που τα περιτυλίγει άλλοτε διανύουν μια καμπή στη δράση τους, άλλοτε μια ανοδική πορεία, άλλοτε μένουν σταθερά και άλλοτε παραιτούνται για διάφορους λόγους. Υπάρχουν άλλοι που γεμάτοι ορμή και σχέδια προσκρούουν στις γνωστές παθογένειες πολιτικών χώρων. Υπάρχουν καταστάσεις που δημιουργούν απογοήτευση, οργή, απδία και αποστροφή. Υπάρχουν, υπάρχουν... Υπάρχουν ένα εκατομμύριο αντιφάσεις.

Ό,τι κάνει ο καθένας είναι πρώτα και κύρια ένα στείχημα με τον εαυτό του. Μια προσπάθεια να φανεί συνεπής με τα ιδανικά του. Οι εραστές του απόλυτου είναι πρώτα απ' όλα αυστηροί με τον εαυτό τους και ύστερα με τους άλλους.

Δεν υπάρχει χρόνος, ούτε αφήνουν οι μέρες που ζούμε περιθώριο να ασχοληθεί κάποιος με τις αντιφάσεις των άλλων. Οι εχθροπραξίες, ο πόλεμος που διεξάγεται μ' αυτούς που ιστορικά είναι εχθροί της επανάστασης, απαιτούν τη μεγαλύτερη δυνατή μύηση απ' τις τάξεις των εκμεταλλευομένων. Αυτό σημαίνει την αναζήτηση των κοινών σημείων στους άλλους και όχι αυτών που χωρίζουν και διαφοροποιούν. Αν αυτό δεν επιτυγχάνεται, τότε την ευθύνη δεν την επωμίζονται μόνο αυτοί που είτε στέκουν αδιάφοροι, κλεισμένοι στον μικρόκοσμό τους,

είτε κριτικά απέναντι στην μάχη που έχει ήδη ξεκινήσει, αλλά κι αυτοί που δεν βρήκαν τους κατάλληλους τρόπους και κώδικες επικοινωνίας που θα έπειθαν τους αμέτοχους να γίνουν σύμμαχοι.

Αν πάλι όσοι διανοίγουν μέτωπα αντιπαράθεσης με τον εχθρό δεν επιδιώκουν τη νίκη -και έτσι πρέπει να είναι- ούτε τον σχηματισμό εκείνου του αντίβαρου στον συσχετισμό δυνάμεων, ώστε η πλάστιγγα να γείρει υπέρ τους, παρά να βιώσουν το "παιχνίδι" της συμπλοκής, να πραγματώσουν στο τώρα τη δικιά τους εξέγερση, με τους δικούς τους απόλυτους και αδιαπραγμάτευτους όρους, τότε οι επιλογές έχουν γίνει και το τίμημα γι' αυτές θα παραμονεύει πάντα για να πληρωθεί.

Κοινός σκοπός και στόχος για τους επαναστάτες δεν μπορεί παρά να είναι η επανάσταση. Η σκέψη, ο λόγος που εκφέρουν και οι πράξεις τους, οφείλουν τουλάχιστον να μην αποτελούν τροχοπέδη στη κίνηση και διάδοση της επαναστατικής φλόγας. Και όσο πιο εύκολα ερμηνεύονται οι ενέργειές τους, όσο πιο ξεκάθαρες και κατανοητές είναι στον οποιονδήποτε, τόσο καλύτερα εξυπηρετείται το σχέδιο για την καταστροφή του υπάρχοντος.

Το σίγουρο είναι πως όλοι μας είτε ατομικά, είτε συλλογικά, αντιπαλεύοντας αυτό το σύστημα με ειλικρίνεια και αγνότητα, αφήνουμε παρακαταθήκες που θα κριθούν στο πέρασμα του χρόνου. Και ας μην ξεχνάει κανείς μας πως ένας σκληρός και απόλυτος κριτής για την συνολικότερη παρουσία του είναι ο χρόνος και η διάρκεια.

Όπως έλεγε και ο Μπρεχτ: κάποιος που αγωνίζεται μια μέρα, αυτό είναι πολύ καλό, κάποιος που αγωνίζεται ένα μήνα είναι υπέροχο, κάποιος που αγωνίζεται 3 χρόνια είναι πολύ σπάνιο, αλλά αυτοί που αγωνίζονται ολόκληρη τη ζωή τους, αυτοί είναι οι αναγκαίοι.

Με συντροφικούς και αγωνιστικούς χαιρετισμούς,

Ι. Δημητράκης

11/10/09

Φυλακές Δομοκού

Υ.Γ. Η καραμανλική λαίλαπα παραδίδει τη σκυτάλη στο πασοκικό τέρας με τις προφυλακίσεις 3 συντρόφων, την έκδοση ενταλμάτων για άλλα 6 άτομα, ενώ από "κοντά" θα γνωρίσουν τα σωφρονιστικά κολαστήρια και οι σύντροφοι Μπονάνο και Στρατηγόπουλος για την επιλογή τους να τιμήσουν με συνέπεια το αμετανόητο των ιδεών τους. Τα δείγματα γραφής της νέας κυβέρνησης φάνηκαν απ' τις πρώτες μέρες στην περιοχή των Εξαρχειών, με τα κατοχικά στρατεύματα της αστυνομίας να κάνουν έντονη και ενοχλητική την παρουσία τους. Το δόγμα της ασφάλειας και της μηδενικής ανοχής ιεραρχήθηκαν ως προτεραιότητες απ' τους διαχειριστές της εξουσίας και της κρατικής βίας. Οι μέρες που έρχονται προμηνύουν άσχημα μαντάτα για όλους μας. Δεν υπάρχει άλλη λύση. Επίθεση! ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ.

Κείμενα σχετικά με την υπόθεση μπορούν να βρεθούν στο <http://bloghannibalanteportas.wordpress.com/>

το κείμενο έχει γραφτεί πριν την σύλληψη του Νίκου Μ. στις 5/01/2010, ο οποίος δεν προφυλακίζεται και πριν τη σύλληψη του Νίκου Β. στις 1/02. Για τον τελευταίο έχει εκδοθεί ένταλμα σύλληψης από τις 13/01 βάσει δύο αποτυπωμάτων. ένα σε μια άδεια πλαστική σακούλα και το άλλο σε ένα έντυπο που βέθηκε μέσα στο σπίτι στο Χαλάνδρι. Ειδικά η δεύτερη περίπτωση μόνο ως ιδιαίτερα σοβαρή μπορεί να αντιμετωπιστεί.

Πειστικά διέδωσε στους περισσότερους η αστυνομία ότι οι συλλήψεις και οι προσαγωγές στις 23/9 στο Χαλάνδρι και το Γαλάτσι αφορούσαν μια προσπάθεια να εξαρθρωθεί η “συνομοσία πυρήνων της φωτιάς”. Η συνέχεια όμως, μέσα σε λιγότερο από τρεις μήνες, κατέστησε σαφή τη σημασία των γεγονότων. Στον καθένα.

Κάποιοι θεώρησαν αρχικά ότι ήταν ένα διαφημιστικό κόλπο της ΝΔ. Χωρίς καμία αμφιβολία. Αλλά όχι μόνο. Οι προσαγωγές με τα πιστόλια στα χέρια, ο αντιτρομοκρατικός, οι καταζητούμενοι, οι αστυνομικοί συντάκτες, οι μεταγωγές με συνοδεία ελικόπτερου, οι προφυλακίσεις, τα κατασκευασμένα κατηγορητήρια, αποτελούν το “κοινωνικό συμβόλαιο” της εποχής μας.

Η αντιτρομοκρατική επιχείρηση της 23 Σεπτεμβρίου απαντάει σε μια εμφύλια διαμάχη που δεν μιλάει συγκαταβατικά. Αποτελεί λύση στην αστάθεια ενός καθεστώτος που εξαντλεί όλο και πιο γρήγορα το απόθεμά του σε θετικές ιδέες. Πλέον, το φωτοστέφανο της ηθικής περιοχής και η επιδίωξη της ευτυχίας στο αδιέξοδο της ναρκισιστικής ενασχόλησης του καθενός με τον εαυτό του, δεν καθηλώνουν -όσο κάποτε- τις κοινωνικές συμπεριφορές. Τώρα πια, αργά και ανακόλουθα, διάφορα ιδεολογήματα όπως η οικολογική συνείδηση, η συμμετοχικότητα, ο ενεργός πολίτης, πειραματίζονται πάνω στην επιβολή ενός κανονιστικού πλαισίου. Μέσα σε αυτή τη ρευστή συνθήκη η ηγεσία συχνά δεν προκύπτει θεληματικά και ευχαρίστως, αλλά επιβάλλεται με “επιτροπές κατοίκων”, σφαίρες, φυλακές, πογκρόμ, προσαγωγές και συλλήψεις. Η επιχείρηση που ξεκίνησε στις 23/9 είναι απάντηση

στο βίωμα της εξέγερσης, στη μνήμη του Δεκεμβρίου, στις επιθέσεις του αντάρτικου πόλης, στα σχολεία που κλείνουν οι μαθητές, στις συγκρούσεις και στις βόμβες που κατέστρεψαν τα ΧΥΤΑ στη Λευκίμμη, στα κατειλημμένα εδάφη στη μητρόπολη, στις άγριες διαδηλώσεις, στην απεργία στην Μανωλάδα και στους 7 μπάτσους που τραυματίστηκαν στις 22 Μαΐου. Στις συγκρούσεις και τις επιθέσεις στην αστυνομία σε όλη την Ελλάδα, ένα χρόνο μετά τη δολοφονία του Αλέξη. Και όχι μόνο.

Κάποιοι άλλοι ίσως να σκέφτηκαν ότι η εισβολή στο Χαλάνδρι και το Γαλάτσι ήταν μια αποτυχημένη ιδέα κάποιου αξιωματικού που σκεφτόταν τις επόμενες κρίσεις της Ελληνικής Αστυνομίας. Πολύ πιθανό. Αλλά όχι έτσι απλά. Όλα αυτά είναι μέρος μιας ευρύτερης κατασταλτικής στρατηγικής και σχετίζονται άμεσα με αυτό που ονομάζουμε “αντι-εξέγερση”. Όρος που δεν περιγράφει κάποια στατική αστυνομική και δικαστική αντιμετώπιση της εξέγερσης, αλλά τη διαλεκτική και εξελισσόμενη στρατηγική που αντιπαραθέτει η δημοκρατία, την συνολική κατασταλτική απάντηση στη σημερινή “επαναστατική κατάσταση”. Μια κατάσταση που διαμορφώνεται: Από την αδυναμία της εξουσίας να διατηρήσει σε αναλλοίωτη μορφή την κυριαρχία της. Από την ένταση της εξαθλίωσης, της δυστυχίας, της χωρίς νόημα ζωής. Από τη διάχυση της αμφισβήτησης και της προλεταριακής ανυψίας. Μια κατάσταση ακόμα πιο δύσκολα προβλέψιμη, αφού ο “εσωτερικός εχθρός” βρίσκεται -αν και σαστισμένος- με μια ιδιαίτερη δυναμική. Μια δυναμική που δημιουργεί άμεσα προβλήματα. Μια δυναμική

που μπορεί να καθορίσει τις επερχόμενες εκρήξεις. Και για αυτό πρέπει να εξουδετερωθεί. Με άλλα λόγια, ως αντι-εξέγερση περιγράφουμε όλες τις απαντήσεις ενός καθεστώτος που έχει “το βλέμμα προς την κρίση και στην πλάτη το βαρύ παρελθόν μια εξέγερσης”. Περιγράφουμε όλες τις απαντήσεις ενάντια σε αυτές τις ριζοσπαστικές μειοψηφίες που έχουν την βούληση, τη δυνατότητα και την εμπειρία να εκμεταλλευτούν τις “αντικειμενικές συνθήκες” και να καθορίσουν την ιστορία.

Η “αντι-εξέγερση” δεν είναι όμως κάτι αφηρημένο. Μια καινούργια διατύπωση. Εκφράζεται σε κάθε οργανωμένη κατασταλτική επίθεση που δέχεται ο “εσωτερικός εχθρός”. Οι συλλήψεις στις 23/9 σχετίζονται άμεσα με την ψήφιση των “μέτρων για την κοινωνική ειρήνη” τον Ιούνιο. Την θεσμική επίθεση στο άσυλο. Την στοχοποίηση των καταλήψεων και την στρατιωτική κατοχή της Αθήνας. Την επίθεση φασιστών με μολότοφ μέσα από τα ΜΑΤ στην πορεία στον Άγιο Παντελεήμονα. Την Αντιεξουσιαστική Κίνηση και τον “Κάιν” από τη μια και τους “1.500 νεοναζί” από την άλλη. Σχετίζονται τόσο με τη κακουργηματική δίωξη των συλληφθέντων της Νίκαιας, όσο και με την ανακοίνωση απόσυρσης του “κουκουλονόμου” σαν κίνηση ελιγμού και αναδιάρθρωσης του κατασταλτικού σχεδίου. Σχετίζονται με τις 300 προσαγωγές στην πορεία του Πολυτεχνείου και την επικύρωση των 3 συντρόφων με 600.000 ευρώ. Σχετίζεται με την αντιμετώπιση του φετινού Δεκέμβρη. Τις προληπτικές προσαγωγές, τις 200 συλλήψεις, την εισβολή στο “Ρεσάλτο” και στο Δημαρχείο στο Κερατσίνι, την εφόρμηση της “Δ” στην πορεία την Κυριακή και τον βαρύ τραυματισμό της αγωνίστριας του ΕΕΚ, την άγρια ιδεολογική επίθεση. Την παρακολούθηση συντρόφου στην Αγία Παρασκευή από την ΕΥΠ. Το κατασκευασμα της “σύνδεσης οργανωμένου εγκλήματος και τρομοκρατίας”. Το υποτιθέμενο “επαναστατικό ταμείο”.

Και όλα αυτά με το επικοινωνιακό αντίβαρο της επικύρωσης των δραστών της επίθεσης στην Κ.Κούνεβα, την προφυλάκιση του ειδικού φρουρού από το ΑΤ Ακροπόλεως και την χορήγηση πολιτικού ασύλου στον χιλιανό Ναβάδρο Πέτρο, τα διακριτικά που θα είναι υποχρεωμένοι να έχουν οι μπάτσοι.

Οι αντιστοιχίες με το καλοκαίρι του 2002 προφανείς. Οι κατηγορούμενοι δώκονται με τον αντιτρομοκρατικό και η υπόθεση θα εξετάζεται από εφέτη ανακριτή, ύστερα από απαίτηση του εισαγγελέα του Άρειου Πάγου. Οι δημοσιογράφοι -αυτά τα άλλοτε χαμογελαστά και άλλοτε αγανακτισμένα καθάρματα- διαμορφώνουν, επιβεβαιώνουν και αναπαράγουν στερεότυπα, προκαταλήψεις, κατασκευασμένες κατηγορίες, με άλλα λόγια την εικόνα του “τρομοκράτη”. Οι προσωπικές και συντροφικές σχέσεις μπαίνουν στο στόχαστρο. Τα εντάλματα σύλληψης εκδίδονται με μοναδική δικαιολογία την παρουσία στο σπίτι στο Χαλάνδρι, θέλοντας να εδραιώσουν την απομόνωση και το φόβο. Τα σπίτια συντρόφων ονομάζονται μέσα από τις εφημερίδες ως γιάφκες. Η φημολογία για δεκάδες συλλήψεις στην Αθήνα και προσαγωγές στη

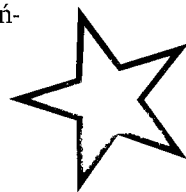
Θεσσαλονίκη. Οι διώξεις με βάση τον αντιτρομοκρατικό, οι προφυλακίσεις χωρίς καν τα προσχήματα των στοιχείων. Οι σχέσεις διάφορων “τριαντάχρονων” με ένοπλες ομάδες ή ληστείες. Οι διασυνδέσεις των κατηγορούμενων με τον “Επαναστατικό Αγώνα” και οι ομοιοτίτες με τις προκηρύξεις της “Σέχτας Επαναστατών”.

Ο “πόλεμος κατά της τρομοκρατίας” μας χαμογελά. Σε όλους μας. Και πολύ περισσότερο σε αυτούς που δεν το αντιλαμβάνονται.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα της σημασίας, αλλά και του εύρους αυτής της αντιτρομοκρατικής επιχείρησης, ο τρόπος σύλληψης της Αντιγόνης Χ. και τα ρεπορτάζ εφημερίδων και τηλεοπτικών σταθμών που φωτογράφιζαν συγκεκριμένα πρόσωπα σε σχέση με τα νέα εντάλματα σύλληψης. Στη πρώτη περίπτωση η Αντιγόνη συλλαμβάνεται 50 μέτρα από την κατάληψη της Σκαρμαγκά, ενώ μετά από δύο μέρες έδινε παρόν στο ΑΤ της περιοχής της. Μια σύλληψη -με μοναδικό στοιχείο το αποτύπωμα σε ένα κηροπήγιο που βρέθηκε στο σπίτι στο Χαλάνδρι- που σύμφωνα με τους δημοσιογράφους επισπεύστηκε λόγω της υποτιθέμενης συμμετοχής της σε επεισόδια εκείνη τη μέρα. Προφανώς, μια ελάχιστη εμπνευσμένη προσπάθεια εντυπωσιασμού των ανίδεων. Αλλά και της ανακρίτριας με στόχο την προφυλάκισή της. Στη δεύτερη περίπτωση, εφημερίδες και τηλεοπτικοί σταθμοί αποκαλύπτουν ότι έχει εκδοθεί ένταλμα σύλληψης για σύντροφο που φωτογραφίζεται πάνω από 2 μήνες από τον Λαμπρόπουλο, τον Καραϊβάζ ή ανυπόγραφα άρθρα. Μόνο που τελικά αυτή η δημοσιογραφική επιτυχία είναι ένα αποκάλυπτο ψέμα. Η αρχή, ίσως, μιας νέας στρατηγικής και όχι η αλητεία κάποιων δημοσιογράφων. Οι μπάτσοι βλέποντας ότι μέχρι τώρα σύντροφοι επέλεξαν τη φυγοδικία -αφού εκδίδονταν εντάλματα εναντίον τους χωρίς στοιχεία-, πειραματίζονται. Βλέπουν αντιδράσεις και προσπαθούν να βγάλουν συμπεράσματα. Θα εξαφανιστεί, θα συνεχίσει κανονικά τη ζωή του, θα παρουσιαστεί στην ανακρίτρια; Και ανασυντάσσουν το σχεδιασμό τους.

Στόχος όμως της δημοκρατίας δεν είναι στενά η εξουδετέρωση συγκεκριμένων προσώπων. Ούτε η εξάρθρωση μιας συγκεκριμένης ομάδας. Στόχος της είναι να ορίσει ένοπλα το “κανονικό”. Να εμφανίσει καταδικασμένη σε ήττα κάθε αντιπαράθεση με το πραξικόπημά της. Να διαχωρίσει τους “φίλους αντιεξουσιαστές” του Χρυσοχοϊδη από τους “βάνδαλους και τους χούλγκαν”. Να αποκόψει, να θέσει ψευδή διλήμματα, να εμφανίσει αδιέξοδα. Να κατασκευάσει ψεύτικα θέληματα και ξόανα του φόβου και να διοχετεύσει τις συγκινήσεις του φιλοθεάμωνος κοινού προς ψευδείς εχθρούς. Το “τέλος της ιστορίας”, η ψευδής επικράτησή τους γραμμένη όχι από πανεπιστημιακούς, αλλά από την αντιτρομοκρατική και τους εισαγγελείς.

Σε αυτή τη συνθήκη δεν χωράνε πισωγυρίσματα. Προσχήματα ή δικαιολογίες. Δεν χωράνε ηρωοποιήσεις. Χρειάζεται σκέψη, καθαρό μυαλό, λύσσα και τα χέρια στις τσέπες κάτι να κρύβουν...

ΜΕΘΟΔΟΙ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗΣ ΟΧΗΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ

Αυτό και άλλα παρόμοια κείμενα μπορούν να βρεθούν
στο odigosautoprostasias.blogspot.com

Το παρακάτω κείμενο είναι μια προσπάθεια αποτύπωσης των μεθόδων που χρησιμοποιεί η αστυνομία για να παρακολουθήσει κινήσεις και ενέργειές μας ή για να δημιουργήσει ένα πεδίο πίεσης γύρω μας, καθώς και τακτικές που μπορούν να τις αναχαιτίσουν και να μας προστατέψουν. Οι τεχνικές πηγές του άρθρου βρίσκονται με λίγο ψάξιμο στο διαδίκτυο, είναι ενδεικτικές και προσαρμόστηκαν - εμπλουτίστηκαν από τις εμπειρίες συντρόφων. Ενδεχομένως το κείμενο σε σημεία να φαίνεται υπερβολικό, όμως αποδεδειγμένα δεν είναι. Χρήσιμο είναι να έχουμε κατά νου ότι η διάσταση, η ένταση και η διάρκεια που παίρνει η κάθε επιχείρηση παρακολούθησης είναι ανάλογη με τις προσδοκίες που την συνοδεύουν... Κανένας λόγος για ηττοπάθεια και υστερία δεν υπάρχει, μιας και σχεδόν για κάθε κίνηση εναντίον μας υπάρχει και ένας τρόπος απεμπλοκής απ' αυτήν. Παρανοϊκές φαντασιώσεις ότι η αστυνομία βρίσκεται πίσω από κάθε γωνία, μέσα σε κάθε όχημα και γνωρίζει την κάθε μας κίνηση, μπορεί να γίνουν τόσο επικίνδυνες όσο και η απροσεξία.

Σε γενικές γραμμές η παρακολούθηση ενός οχήματος γίνεται με τρόπο φανερό ή κρυφό, με εναλλασσόμενους ενδεχομένως ρόλους, και μπορεί να συνοδεύεται από φωτογραφίες, βιντεοσκοπήσεις, σημειώσεις και πλήρεις αναφορές για τα εμπλεκόμενα άτομα. Η φανερή παρουσία μπάτσων γύρω από ένα άτομο είναι συνήθως εκείνη που πρώτα εφαρμόζεται πάνω σε νέους (και ίσως λιγότερο "ψημένους" στα παιχνιδάκια της καταστολής) συντρόφους, που ενδεχομένως να αισθάνονται και πιο ευάλωτοι. Κάποιες φορές οι μπάτσοι μπορεί να είναι προκλητικοί και να συμπεριφέρονται επιθετικά, ενώ γνωστές είναι και περιπτώσεις τροχαίων ατυχημάτων που έχουν προκληθεί από τα γουρούνια. Άλλοτε πάλι μπορούν να είναι πολύ διακριτικοί και συνετοί. Σκοπός της έντονης και φανερής παρακολούθησης είναι κυρίως η ψυχολογική πίεση και ένα αίσθημα ασφυξίας που προσδοκά να μας τρομοκρατήσει, να μας παραιτήσει. Αν και η αίσθηση της συνεχούς παρουσίας τους γύρω μας είναι ψυχοφθόρα και πιεστική είναι προτιμότερο, όταν βρίσκεται κάνεις σε συνθήκη παρακολούθησης, να το γνωρίζει.

Η κρυφή παρακολούθηση αποσκοπεί στην συλλογή πληροφοριών γύρω από το άτομο, τον περίγυρο, την καθημερινότητα και τις ενέργειες ή κινήσεις του. Με δεδομένο ότι δεν έχει καταλάβει κάποιος πως παρακολουθείται, θα δίνει πολλές και αξιοποιήσιμες πληροφορίες, που

είναι αναγκαίες για το χτίσιμο του προφίλ του. Η κρυφή παρακολούθηση συχνά ακολουθεί μετά από μια περίοδο φανερής και σταθερής παρουσίας, έχοντας το εξής σκεπτικό: αφού πρώτα δημιουργήσουν ένα ασφυκτικό περιβάλλον γύρω από τον ύποπτο, στη συνέχεια φροντίζουν να "εξαφανιστούν" και να δημιουργήσουν μια τεχνητή κατάσταση ηρεμίας και κανονικότητας, θεωρώντας ότι ο ύποπτος θα εκμεταλλευτεί την ευκαιρία και θα κάνει πράγματα ή θα δει πρόσωπα που το προηγούμενο διάστημα απέφευγε.

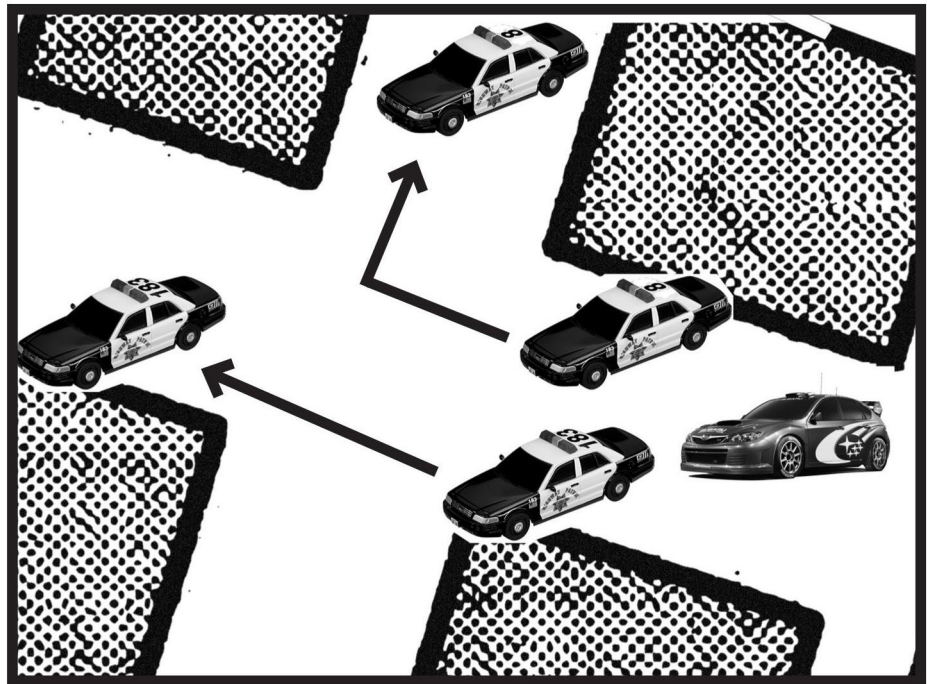
Η πρακτική της παγίδευσης των οχημάτων με κοριούς, αν και πρέπει πάντα να λαμβάνεται υπ' όψιν. Σε γενικές γραμμές η παγίδευση ενός οχήματος είναι αρκετά εύκολη υπόθεση για εκείνους, ενώ ο εντοπισμός της συσκευής δύσκολος. Το μέγεθος μπορεί να μην ξεπερνά αυτό ενός κουμπιού και η τροφοδοσία του άλλοτε είναι αυτόνομη και άλλοτε συνδεδεμένη με την λειτουργία της μηχανής. Οι δυνατότητες ενός κοριού ταυτίζονται με εκείνες που έχουν τα G.P.S. δηλαδή ακριβή τοποθεσία, κατεύθυνση, ταχύτητα του οχήματος κ.α. Υπάρχουν συσκευές εντοπισμού τους στο εμπόριο, αν και θέλει καλό ψάξιμο, γιατί η αποτελεσματικότητά τους δεν είναι πάντα σίγουρη. Επειδή όμως οι μπάτσοι δεν ενδιαφέρονται μόνο για τις πιθανές διαδρομές μας αλλά και για τον λόγο που γίνονται, ακόμα και αν έχουν παγιδεύσει ένα όχημα, θα φροντίσουν να το παρακολουθούν και από κοντά, έχοντας μάλιστα και το πλεονέκτημα του εντοπισμού του σε περίπτωση που το χάσουν.

ΓΑΚΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗΣ ΤΩΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΟΥ ΟΧΗΜΑΤΟΣ

Είναι ο απλούστερος τρόπος παρακολούθησης. Συνήθως πραγματοποιείται από ένα μόνο όχημα (κυρίως πρόκειται για μια δικάβαλη μηχανή), που είναι επιφορτισμένο με την αποστολή να μας συνοδεύει σε κάθε μας μετακίνηση. Το όχημα μπορεί να είναι οτιδήποτε: από μικρό σκούτερ μέχρι μηχανή μεγάλου κυβισμού, αν και είναι γεγονός ότι δείχνουν προτίμηση σε "μεσαίες και μεγάλες" μηχανές τύπου on - off. Η "ουρά" μας προσπαθεί να μένει τόσο κοντά ώστε να μην μας χάσει, αλλά και τόσο μακριά ώστε να αποφεύγει τον εντοπισμό. Σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να περιμένουμε να τους βλέπουμε ακριβώς πίσω μας, εκτός και αν οι ίδιοι επιδιώκουν το να γίνουν ανυψητοί. Στους δρόμους και την

κίνηση της πόλης καλύπτονται πίσω από άλλα αυτοκίνητα, κινούνται σε διαφορετική λωρίδα κυκλοφορίας και μένουν ακόμα και ένα φανάρι πίσω μας. Ξεκινώντας από το σπίτι ή την δουλειά μας ως μην περιμένουμε να τους δούμε ακριβώς απ' έξω ή στην πρώτη γωνία. Θέλοντας να αποφύγουν τον εντοπισμό τους και έχοντας ήδη κάνει προεργασία μπορούν να βγουν πάνω στην διαδρομή μας. Αυτό συμβαίνει γιατί θέλουν να εκμεταλλευτούν την λάθος αντίληψη που λέει, ότι το ξεκίνημα της παρακολούθησης συμπίπτει με την έναρξη του δικού μας δρομολογίου. Συνεπώς χρειάζεται μεγάλη προσοχή, όχι μόνο στους καθρέφτες μας για το τι υπάρχει πίσω μας όταν ξεκινάμε ή κατά την διάρκεια της διαδρομής μας, αλλά και στα οχήματα που θα δούμε να ξεπαρκάρουν ή να περιμένουν στην άκρη του δρόμου και πάνω στα πεζοδρόμια. Είναι πολύ σημαντικό, σε περίπτωση που αντιληφθούμε ότι έχουμε

σχέδιο 1

“παρέα”, να αλλάξουμε τον προορισμό μας αντικαθιστώντας τον με έναν προαποφασισμένο εναλλακτικό. Βόλτες που καταλήγουν στο πουθενά απλά ισχυροποιούν τις υποψίες τους εναντίον μας, ενώ η αποκάλυψη των οδηγικών μας ικανοτήτων, αν δεν είναι αναγκαία, απλά θα μας στερήσει αυτό το χρήσιμο ενδεχομένως “εργαλείο”, αφού από την επόμενη φορά θα μας ακολουθεί ένα γρηγορότερο όχημα και ένας ικανότερος οδηγός.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΟΧΗΜΑΤΟΣ

Όσα ακριβώς ισχύουν στην προηγούμενη μέθοδο ισχύουν και εδώ, με μοναδική διαφορά την προσθήκη ενός ακόμα οχήματος μπροστά από εμάς. Τα δύο οχήματα, φυσικά, είναι σε συνεχή τηλεπικοινωνία μεταξύ τους. Απαραίτητη προϋπόθεση αυτής της μεθόδου είναι να έχει προηγηθεί μία επιτυχημένη παρακολούθηση, η οποία να τους έχει αποκαλύψει τις κύριες και συνήθεις διαδρομές μας. Αυτός ο σχηματισμός παρακολούθησης, αν και φαινομενικά παράδοξος, είναι αρκετά δύσκολο να αποκαλυφθεί, αν δεν τον έχει κανείς υπ' όψιν του. Βασικό πλεονέκτημα σ' αυτήν την τακτική είναι ότι τα δύο οχήματα έχουν την δυνατότητα να εναλλάσσουν θέσεις μεταξύ τους μπερδεύοντάς μας, ενώ αυτονόητο είναι ότι από δύο οχήματα ξεφεύγει κανείς δυσκολότερα. Έχοντας επίγνωση της βασικής μας διαδρομής, μπορούν να αυξομειώνουν συνεχώς κατά πολύ τις αποστάσεις τους από εμάς, κάνοντας ακόμα δυσκολότερο τον εντοπισμό τους. Μια επικίνδυνη παραλλαγή αυτής της μεθόδου είναι η τοποθέτηση δύο οχημάτων μπροστά μας, ώστε σε διασταυρώσεις που δεν μπορούν να είναι σίγουροι

αν θα πάμε δεξιά ή αριστερά να καλύπτουν και τις δύο περιπτώσεις (σχέδιο 1). Χρήσιμο είναι αν αντιληφθούμε αυτήν την τακτική εις βάρος μας και είναι αναγκαίο να

ξεφύγουμε από τον κλοιό, να κάνουμε αρκετά απότομα αναστροφές ή να στρέψουμε την προσοχή μας στους κάθετους δρόμους, ώστε να ξεφορτωθούμε για αρχή το μπροστινό όχημα και μετά βλέπουμε... Μιας και οι περισσότεροι περιμένουν και ψάχνουν την συνοδεία τους μόνο από πίσω, συχνά στήνονται παρακολουθήσεις με ένα όχημα μπροστά από εμάς, αλλά σε αυτήν την περίπτωση, επειδή είναι μεγάλο το ρίσκο να μας χάσουν, προτιμούν να την εφαρμόζουν σε καθημερινές ή τσεκαρισμένες διαδρομές.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗΣ ΑΠΟ ΠΟΛΛΑ ΟΧΗΜΑΤΑ ΣΕ ΠΛΗΡΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Σ' αυτήν περίπτωση παρακολούθησης οι μπάσοι δεν προσπαθούν να παρακολουθήσουν απλά τη διαδρομή μας, αλλά γίνονται σχεδόν κομμάτι του περιβάλλοντος μας. Η τακτική αυτή σε πλήρη ανάπτυξη, αν και αρκετά εξεζητημένη, ωστόσο είναι δυνατή, ενώ κομμάτια του σχεδίου μπορούν να εφαρμοστούν και ξεχωριστά.

Έναρξη -Σχέδιο 2-

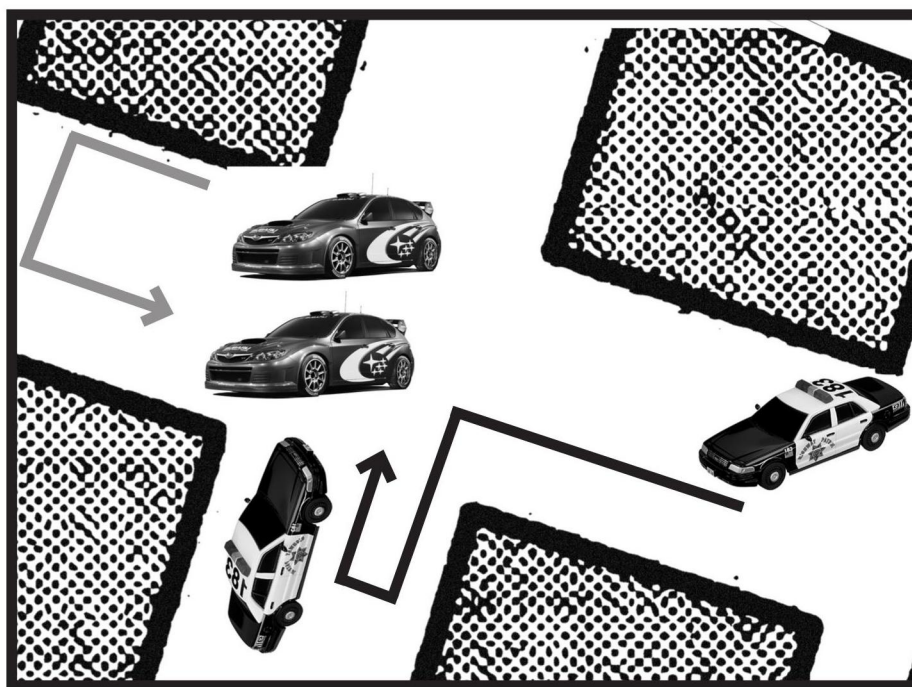
Μία επιχείρηση παρακολούθησης ξεκινά συνήθως από ένα σταθερό σημείο αναφοράς μας, όπως αυτό του σπιτιού ή της δουλειάς μας. Σε αυτήν την περίπτωση υπάρχουν προ-τοποθετημένα οχήματα σε κάθε πιθανή κατεύθυνση μας έτοιμα να μας ακολουθήσουν, ενώ την έναρξη της παρακολούθησης δίνει ένα ξεχωριστό όχημα ή άτομο, το οποίο διατηρεί συνεχώς οπτική επαφή με το όχημα μας και μόλις μας δει να ξεπαρκάρουμε θα κινητοποιήσει όλα τα υπόλοιπα.

Ανάπτυξη (Σχέδιο 3)

ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΡΟΛΩΝ:

1) Βασικό όχημα παρακολούθησης. Το βασικό όχημα παρακολούθησης έχει την οπτική επαφή και τον έλεγχο του στόχου του, δηλαδή το όχημα μας. Είναι ο πιο καίριος ρόλος. Το όχημα αυτό ενημερώνει και όλα τα υπόλοιπα για την κατεύθυνση, την πορεία, την ταχύτητα, τις προθέσεις μας.

2) Όχημα κάλυψης. Επειδή το βασικό όχημα παρακολουθείται είναι και το πιο εκτεθειμένο στην αποκάλυψη του, συχνά πίσω από αυτό βρίσκεται ένα όχημα κάλυψης έτοιμο να το ανακαταστήσει και να αναλάβει το ρόλο του.

σχέδιο 5

ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΣΤΗΝ ΑΝΑΣΤΡΟΦΗ -Σχέδιο 5-

Σε περίπτωση αναστροφής μας το όχημα που βρίσκεται πίσω μας κάνει αμέσως αριστερά ή δεξιά και παίρνει θέση ώστε να ξαναβγει πίσω μας μόλις περάσουμε από μπροστά του. Ταυτόχρονα τα υπόλοιπα οχήματα προσπαθούν να προσαρμοστούν στην ξαφνική αλλαγή με βασική προτεραιότητα όμως τη μη αποκάλυψή τους. Κάθε φορά λοιπόν που κάνουμε αναστροφή, θέλοντας να τσεκάρουμε τι υπάρχει πίσω μας, καλό είναι η προσοχή μας να στρέφεται και στα οχήματα που ξαφνικά έστριψαν και όχι μόνο στο τι ακολουθεί.

Το τέλος

3) Προπομπός. Το όχημα αυτό πορεύεται ταυτόχρονα με όλα τα υπόλοιπα αλλά είναι λίγο πιο μπροστά. Λειτουργεί σαν προειδοποιητικό σύστημα και ενημερώνει όλα τα οχήματα που ακολουθούν για τυχόν εμπόδια, κινδύνους και για την κίνηση που θα βρουν μπροστά τους, ώστε να προετοιμαστούν ανάλογα. Παρέχει όλες τις αναγκαίες πληροφορίες, ώστε να μην βρεθούν προ εκπλήξεως. Σε περίπτωση παγίδευσης του τηλεφώνου μας και αφού γνωρίζουν τον προορισμό μας, το όχημα αυτό φτάνει πριν από εμάς...

4) Παράλληλα συνοδευτικά οχήματα. Τα οχήματα αυτά εξασφαλίζουν, θεωρητικά, ότι το όχημα μας θα μείνει σε κάθε περίπτωση μέσα στον κλοιό της παρακολούθησης και βοηθούν στην συνέχισή της μετά από διασταυρώσεις και στρώσεις.

ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΠΑΝΩ ΣΕ ΚΡΙΣΙΜΑ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙΑ Ή ΣΤΡΟΦΕΣ -Σχέδιο 4-

Αν το όχημά μας κάνει δεξιά σε μία διασταύρωση, τότε

το δεξί παράλληλο συνοδευτικό όχημα κάνει επίσης δεξιά και παίρνει τη θέση του προπομπού. Ο προηγούμενος προπομπός γίνεται τώρα το αριστερό παράλληλο συνοδευτικό όχημα και το προηγούμενο όχημα κάλυψης τοποθετείται σαν δεξί παράλληλο συνοδευτικό. Τη θέση του κυρίως οχήματος παρακολουθείται, παίρνει το πρώτο αριστερό παράλληλο συνοδευτικό. Το προηγούμενο βασικό όχημα παρακολουθείται προτιμά να συνεχίζει ευθεία, ώστε να αποφύγει τον εντοπισμό του. Αυτός ο τύπος παρακολούθησης μπορεί να εφαρμοστεί απόλυτα μόνο σε ήδη γνωστές και επαναλαμβανόμενες διαδρομές μας και γι' αυτό και μια ξαφνική και ασυνήθιστη αναστροφή είναι ικανή να τους αποδιοργανώσει εντελώς.

Μετά την άφιξη στον προορισμό μας τελειώνει το σκέλος της μηχανοκίνητης παρακολούθησης και ξεκινά ενδεχομένως η πεζή. Η συνοδεία μας θα αφήσει τα οχήματα ή μόνο τους συνεπιβάτες και θα συνεχίσει την επιχείρηση με τα πόδια. Υπάρχει πιθανότητα να βρούμε ήδη εκεί τον προπομπό μας (ακόμα και καθισμένο στο ίδιο μαγαζί), ενώ οι υπόλοιποι θα αναπτυχθούν ανάλογα ή θα προετοιμαστούν για την στιγμή της αναχώρησής μας..

ΑΝΤΙΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ

Αντιπαρακολούθηση είναι κάθε ενέργεια που βοηθά στο να αποφεύγεται ή να γίνεται πολύ δύσκολος ο έλεγχός μας μέσω της παρακολούθησης. Κύρια προτεραιότητα της αντιπαρακολούθησης είναι η προστασία κάθε είδους πληροφορίας. Οι άνθρωποι δημιουργούν συνήθειες μέσα από τις οποίες γίνεται εύκολο να καταγραφούν οι ενέργειές τους. Σπάζοντας τις συνήθειες που έχουμε μέσα στην καθημερινότητα δυσκολεύουμε πολύ την συστηματική παρακολούθηση, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι χρειάζεται να αλλάζουμε τις ώρες των σταθερών ή

αμετάκλητων υποχρεώσεών μας γενικά. Αντίθετα, συνήθως είναι καλύτερα κάθε ενέργεια που δεν θέλουμε να εντοπίζεται, να είναι ενσωματωμένη μέσα στην καθημερινότητά μας. Όσο προσπαθούμε να εμποδίζουμε την παρακολούθηση των προσωπικών μας δραστηριοτήτων, άλλο τόσο πρέπει να φροντίζουμε και για ανθρώπους με τους οποίους ερχόμαστε σε επαφή. Χρειάζεται σχεδιασμός για να προστατέψουμε μια πληροφορία και δεν είναι κάτι που γίνεται αυτόματα. Μπορούμε να προστατεύουμε πληροφορίες που είναι πολύ ευαίσθητες και ταυτόχρονα να αφήνουμε άλλες που είναι ασήμαντες, ορατές σε όλους. Είναι θέμα προτεραιοτήτων ποιές θα προστατέψουμε και ποιές όχι. Αν προσπαθούμε να προστατέψουμε και πληροφορίες που δεν είναι ευαίσθητες, τότε υπάρχει το ενδεχόμενο να δημιουργηθεί ένας πολύ μεγάλος όγκος πληροφοριών, που θα πρέπει να κρατάμε συνεχώς μακριά από παρακολούθηση. Όσες περισσότερες πληροφορίες προστατεύουμε, τόσο πιο δύσκολη γίνεται η παρακολούθηση, αλλά ταυτόχρονα είναι και πιο πιθανό να απομονωθούμε και να εμφανιστούμε ως ύποπτοι.

1) Κάντε συνήθεια και κομμάτι της καθημερινότητάς σας την παρατήρηση του χώρου που ζείτε και κινείστε. Εξοικιωθείτε με το περιβάλλον σας και για μεγαλύτερη ευκολία προσπαθήστε να θυμάστε τα οχήματα που παρκάρουν στη γειτονιά σας. Μην αγνοείτε ύποπτες κινήσεις που συμβαίνουν γύρω σας.

2) Κρατήστε το όχημά σας σε καλή λειτουργική κατάσταση και φροντίστε το ντεπόζιτο σας να είναι πάντα τουλάχιστον μισογεμάτο.

3) Αν δεν έχετε καθρέφτες, βάλτε, ρυθμίστε τους σωστά

και αρχίστε να τους χρησιμοποιείτε.

Σε περίπτωση που θέλετε να διαπιστώσετε αν σας ακολουθούν :

4) Περάστε με κόκκινο ή μπίτε ανάποδα σε δρόμο μονής κατεύθυνσης και ελέγξτε αν και τι σας ακολουθεί.

5) Ενώ οδηγείτε με ταχύτητα σε δρόμο ταχείας κυκλοφορίας με τρεις τουλάχιστον λωρίδες και αφού έχετε τσεκάρει τι ακολουθεί πίσω σας, κάνετε όσο πιο απότομα γίνεται δεξιά και βγείτε από αυτόν.

6) Μετά από μια "τυφλή" στροφή/γωνία και αφού προηγουμένως έχετε "κερδίσει" κάποια απόσταση κάντε αναστροφή και πάρτε την αντίθετη κατεύθυνση.

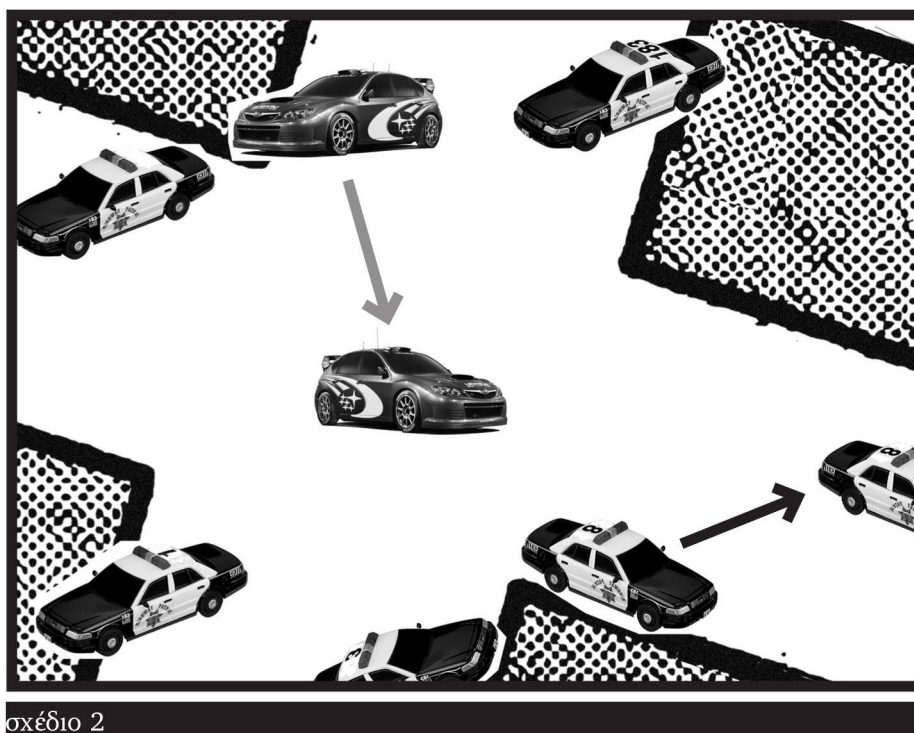
7) Μετά από μια "τυφλή" στροφή/γωνία παρκάρετε και παρατηρήστε διακριτικά τι οχήματα θα περάσουν ή θα ακολουθήσουν την κίνησή σας.

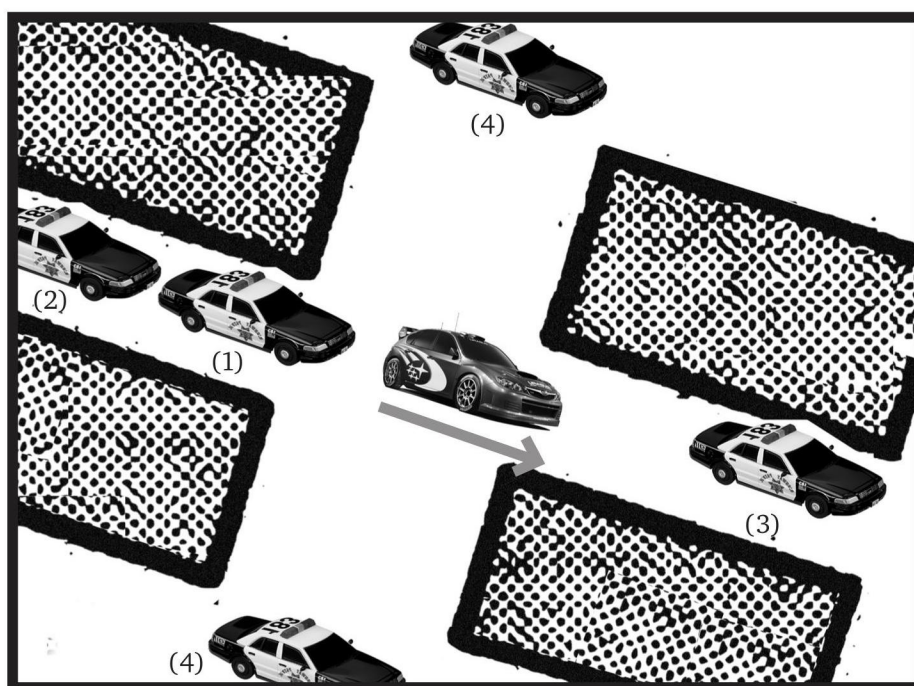
8) Κάντε τον γύρο ενός τετραγώνου και ξαναβγείτε στο ίδιο σημείο.

9) Εμπλουτίστε τη διαδρομή σας με δρόμους ήπιας κυκλοφορίας, πεζοδρόμους, σκαλάκια, πεζογέφυρες ή ουδήςποτε άλλο παράδοξο μπορεί να εκθέσει όσους σας ακολουθούν.

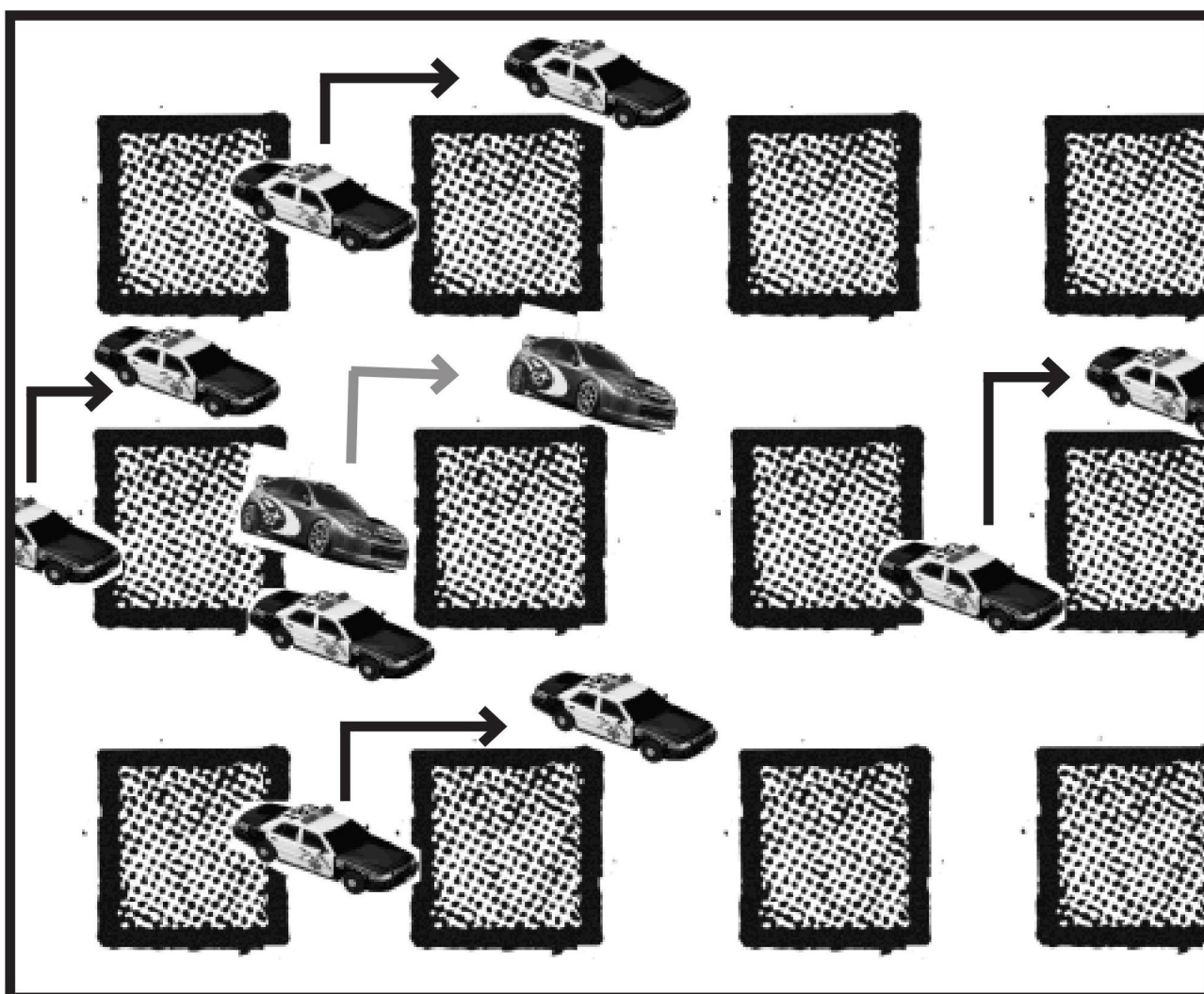
10) Τοποθετήστε σε κάποιο στατικό σημείο πάνω στη διαδρομή σας ένα φίλο, ο οποίος θα έχει την δυνατότητα να καταλάβει αν σας ακολουθούν. Αν πάλι δεν μπορεί να είναι σίγουρός, ας σημειώσει τα ύποπτα οχήματα που σας ακολουθούν και ας βιαστεί να μεταφερθεί σε κάποιο επόμενο σημείο της διαδρομής, ώστε να τα επαληθεύσει.

"a posse ad esse"

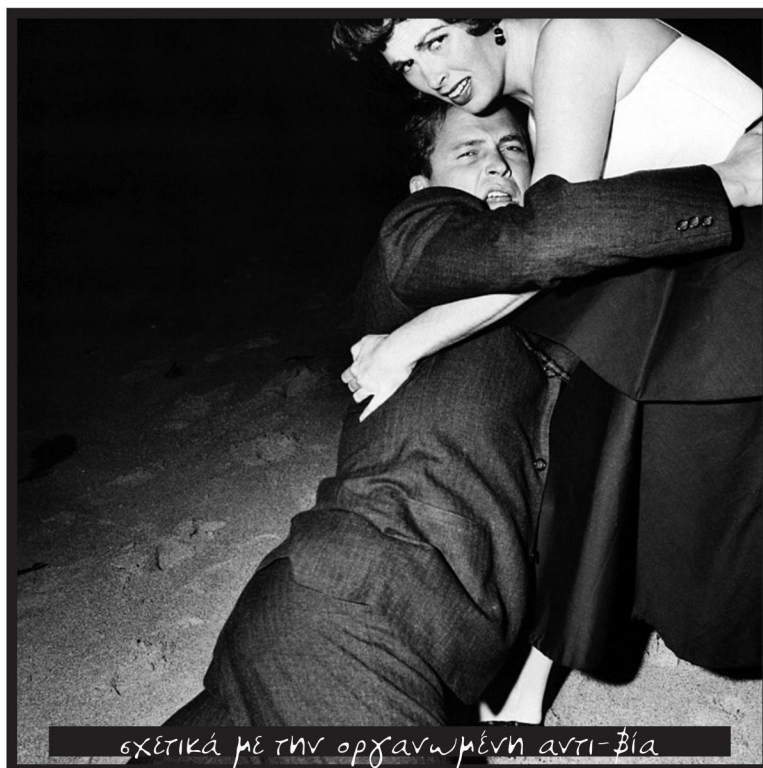

σχέδιο 3

σχέδιο 4

ελεύθερη μετάφραση από site εξεγερσιακών από την Ιταλία. ο τίτλος είναι του μεταφραστή.

1. “Η επαναστατική δραστηριότητα που αρκείται στο να ανυπαρθέσει το λόγο της στο λόγο του ραδιοφώνου είναι σχεδόν ασήμαντη”. Όσοι υποστηρίζουν ότι η αξία της κριτικής και της πράξης είναι το ίδιο, παραβλέπουν την υλικότητα του πολέμου. Την πραγματική διάσταση του πολέμου οι ιδιοκτήτες της κοινωνίας την ξέρουν πολύ καλά. Συχνά, καλύτερα από τους αρνητές της. Πυροβολούν στη Μεσολογγίου, σκοτώνουν στο Αφγανιστάν, βιάζουν τα Σαββατοκύριακα στη Μακεδονία, σπώνουν στρατόπεδα συγκέντρωσης στα σύνορα, τσακίζουν στα πειθαρχία, εξοντώνουν στα ψυχιατρεία. Η επίθεσή τους δεν είναι άσφαιρες κουβέντες μεταξύ πανεπιστημιακών που εξαντλούν τα επιχειρήματά τους στα αμφιθέατρα. Αντίστοιχα, ο απελευθερωτικός πόλεμος δεν είναι ατέρμονες αναζητήσεις στις καφετίριες. Συχνά ενδιαφέρουσες, άχρηστες όμως για την όξυνση της δράσης μας. Ο πόλεμός μας είναι τα οδοφράγματα που σπώνονται, τα κύρια που καταλαμβάνονται, οι κυνηγημένοι που δεν μένουν μόνοι τους, οι φασίστες που τρώνε ξύλο, ο πλούτος που λεηλατείται. Η ριζοσπαστική κριτική -θεωρία και ανάλυση- αποκτούν σημασία μονάχα όταν αποτελεί οδηγό δράσης. Όταν είναι αποτέλεσμα μιας ανατρεπτικής σχέσης που αναζητά την έκφρασή της. Όταν μπορεί να υπάρχει μόνο ως πράξη, ως σχέση μεταξύ αντικειμένου, λόγου και πράξης, έκφρασης και μετασχηματισμού και εκδηλώνεται ως ένταση που αφήνει πίσω τα ίχνη της. Όλα τα υπόλοιπα είναι άχρηστες σκέψεις, προσοχήματα, η χαρά του δημοκρατικού πλουραλισμού.

2. Όσοι οργανώνουν την αντι-βία τους προσπαθούν να κατακτήσουν έδαφος. Καθορίζουν πρακτικές, ορίζουν την ίδια τη ζωή στο έδαφος που κατέχει στρατιωτικά η δημοκρατία. Η κατεύθυνση είναι αποκλειστικά να διευ-

ρυνθούν -ποιοτικά και ποσοτικά- οι χώροι της ανταρσίας. Η άρθρωση της επίθεσης αποτελεί την ενοποιητική της λειτουργία, οι νευρώνες ενός αντίστοιχου οργανωτικού μοντέλου που πρέπει να αρχίσει να διαφαίνεται.

3. “Η άμεση δράση κάνει τα άτομα να αποκτούν συνείδηση της κατάστασής τους, ως άτομα που μπορούν να αλλάξουν τη μοίρα τους και να ξαναπάρουν τον έλεγχο της ζωής τους” υποστήριζε πριν χρόνια η Azione Rivoluzionaria. Και το βίωμα της εξέγερσης το επαληθεύει. Σε αυτό το σημείο βρίσκεται η μαγεία της άμεσης δράσης. Η ιδιαίτερη σημασία της οργανωμένης αντι-βίας. Ποιος δεν βλέπει διαφορά στην αυτοπεποίθηση όσων ξεπερνάνε τα όρια; Στη σιγουριά που νιώθουν για το εφικτό της ανατροπής των πάντων. Στη δύναμη που νιώθουν όταν προχωρούν μέχρι βάθους. Και αυτό το συναίσθημα εκπέμπεται, μεταδίδεται. Γι’ αυτό και έχει πολλαπλασιαστική ισχύ. Γιατί επηρεάζει πολλούς περισσότερους από όσους εμπλέκονται προσωπικά και άμεσα με τη δράση.

4. Μας ενδιαφέρει ένα διάχυτο αντάρτικο που προκρίνει την επικράτηση του αρνητικού, τη διάδοση των συμπεριφορών αποδιάρθρωσης και όχι την πολιτική τους οργάνωση γύρω από ένα συγκεκριμένο σχήμα. Ούτε φυσικά γύρω από οποιαδήποτε αλήθεια, βεβαιότητα. Ένα αντάρτικο που επιδιώκει τη διαμόρφωση εκείνων των συνθηκών που θα γεννάνε και θα προωθούν πρωτοβουλίες που δεν θα ελέγχονται από κανένα και θα προωθούν την αυθόρμητη, μαγματική και ανεξέλεγκτη συνεύρεση. Ένα αντάρτικο που αποσκοπεί στη δημιουργία πυρήνων παντού, όπου βιώνεται η αιχμαλωσία, η αποξένωση, η εκμετάλλευση, η ταπείνωση. Επιθετικούς σχηματισμούς -περισσότερο ή λιγότερο σταθερούς ανάλογα με τις δυνα-

τόπιες και τις ανάγκες- που θα επεκτείνουν σε όλα τα επίπεδα ένα τεράστιο δίκτυο συγκρουσιακότητας στο κοινωνικό πεδίο. Ένα δίκτυο -φαινομενικά ασύνδετο- που το αναγνωρίζουμε στις διμοιρίες που κυνηγούνται στα γήπεδα, στα κατειλημμένα σχολεία, στις κλοπές, στα σαμποτάζ στα στρατόπεδα της εργασίας...

5. Μας αφορούν οι άτυπες δομές. Αφορμαλιστικές οργανώσεις, ομάδες συγγένειας, παρέες που αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους περισσότερο σαν συμμορία. Στην ουσία μιλάμε για δυνατότητες. Διαδικασίες απαραίτητες για την οργάνωση του πολέμου. Μια διαρκής επισήμανση της ανάγκης να αποκτήσει το δικό μας στρατόπεδο -ολόκληρη η κίνηση των εξεγερμένων- συνείδηση των τακτικών και στρατηγικών αρθρώσεων της επαναστατικής διαδικασίας. Χρειάζομαστε εργαλεία επικοινωνίας, σημεία αναφοράς, αρθρωμένους και πολλαπλούς συλλογισμούς, οχυρά, προκεχωρημένα φυλάκια και στρατηγεία.

Δεν μας φοβίζουν οι διαφορετικές απόψεις. Τα διαφορετικά σημεία αναφοράς, τα διαφορετικά βιώματα. Είναι πλούτος η ζωτικότητα που πηγάζει από την αντιπαράθεση και την ιδιαιτερότητα των υποκειμένων. Είναι πλούτος -στο βαθμό που δε συγκρούονται ανυθετικές σκέψεις και η σύνθεση αποτελεί επιλογή- που μπορεί να γεννήσει πιο αιχμηρές, πιο καίριες πράξεις. Αντίθετα, η ταύτιση, οι απόλυτες συμφωνίες οδηγούν πιο εύκολα στην επανάληψη και τη στασιμότητα, παρά στην εξέλιξη. Μονάχα η άρνηση ωθεί τη συνεχώς κινούμενη διαλεκτική σχέση. Εδώ βρίσκεται η ουσία της διαλεκτικής διαδικασίας που ορίζεται από το τρίπτυχο θέση/ αντίθεση/ σύνθεση. Πάντα στην άποψη, τη στρατηγική, τις επιμέρους τακτικές που υπάρχουν ανυψείται κάτι που προκύπτει και η σύγκρουση ανάμεσα στο παλιό και το καινούργιο θα δημιουργήσει μια σύνθεση, που θα λειτουργήσει σαν θέση στον επόμενο κρίκο της διαλεκτικής σκέψης, που δεν διακόπτεται ποτέ. Έτσι η ολοκλήρωση, αν και μεταθέτει ολόκληρη αυτή τη διαδικασία σε ένα υψηλότερο από το προηγούμενο επίπεδο, δεν την απαλλάσσει ποτέ από την αντίθεση.

Αυτό δεν πρέπει να σημαίνει και την έλλειψη συνεκτικών δομών, αντίθετα συνιστούν προϋπόθεση όλων των παραπάνω. Η δημιουργία πυρήνων που θα προωθούν -τόσο κοινωνικά, όσο και μέσα στο ριζοσπαστικό κομμάτι- μια συγκεκριμένα αντίληψη αγώνα και θα βρίσκονται σε πιο διευρυμένες διαδικασίες, είναι καθοριστικής σημασίας. Πυρήνων που θα επεξεργάζονται θέσεις, στρατηγικές, τεχνικές, συγκεκριμένες κινήσεις και θα προσπαθούν να καθορίσουν την εξέλιξη του πολέμου και όχι να ακολουθούν τυχαία γεγονότα και προτεραιότητες άλλων. Να εισβάλλουν στην ιστορία και όχι να διαμορφώνουν τη δράση τους ανάλογα με τις σχέσεις μιας παρέας. Το στοιχείο είναι αυτές οι δομές να μην μετατραπούν σε ένα άτυπο κέντρο, το οποίο θα σχηματίζει και ένα περίγυρο. Σε μια νέα ορθοδοξία, σε ένα νέο κόμμα που θα απαξιώνει τους διαφωνούντες. Να μην εγκλωβιστούν σε μια αίσθηση αυτάρκειας που μπορούν να τους δίνουν οι δυνατότητές τους.

6. Διαμορφώνουμε σχέσεις που δεν αφορούν αρχηγούς και ακολουθητές. "Ίκανοί", "έμπιστοι", "αληθινοί σύντροφοι" που εξαρτώνται τελικά από τους άλλους για να επικυρώσουν την αυτοπεποίθησή τους, που δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς κοινό που να τους θαυμάζει. Άνθρωποι ικανοί τελικά μόνο να αντιλαμβάνονται τη δύναμή τους να αντανakλάται στην προσοχή -θετική ή αρνητική, μικρή σημασία έχει- που τους δίνουν οι άλλοι. Και αυτοί οι άλλοι, οι διάφοροι ακολουθητές που ποτέ δεν ανακαλύπτουν. Πρόσωπα που πληροφορούνται ποια βιβλία είναι ουσιαστικά, ποιες ομάδες ριζοσπαστικές, ποια πρόσωπα πολιτικάντηδες και για ποιους σωστούς λόγους πρέπει να έρθει σε ρήξη. Πρόσωπα που όπου πάνε κάποιος άλλος έχει ήδη περάσει.

7. Διαμορφώνουμε σχέσεις που δεν αποσκοπούν στη δημοσιότητα. Στην "αναβάθμιση" μέσα στο πάνθεον των ανατρεπτικών σχηματισμών. Μιλάμε για ένα ναρκισσισμό που απομακρύνει ό,τι υπήρξε άμεσο βίωμα σε μια αναπαράσταση. Οι κουβέντες, η στιγμή της επίθεσης, τα σχέδια, ο λόγος, το μίσος, η λύσσα, τα πάντα εκτυλίσσονται σαν κάτι διαχωρισμένο -τόσο μεταξύ τους όσο και από την επαναστατική διαδικασία-, αφού οι επιλογές δεν είναι ικανοποίηση της επιθυμίας για εξέγερση, αλλά μέσο ικανοποίησης μιας διαφορετικής, από τη συνηθισμένη, μταιοδοξίας. Τα πάντα υπάρχουν για να βιωθούν σαν κάτι το ιδιαίτερο, το νέο που κανείς άλλος δεν έχει καταφέρει. Τα πάντα υπάρχουν μόνο για να κερδίσουν την αναγνωρισιμότητα και να ειπωθούν σαν κάτι μοναδικό, ξεχωριστό, που προκαλεί τον εντυπωσιασμό και μένει στην ιστορία.

8. Η RAF στον απολογισμό της θεωρεί ότι "λάθος στρατηγικής σημασίας ήταν ότι δεν οικοδομήθηκε, παράλληλα με την παράνομη ένοπλη οργάνωση, μια οργάνωση πολιτικοκοινωνικού χαρακτήρα. Σε καμία φάση της ιστορίας μας δεν δημιουργήθηκε μια πολιτική οργάνωση που να ξεπερνάει τα όρια του πολιτικοστρατιωτικού αγώνα. Το σχέδιο της RAF περιείχε εντέλει μόνο τον ένοπλο αγώνα -με την πολιτικοστρατιωτική επίθεση στο επίκεντρο". Το λάθος όμως βρίσκεται μάλλον στον ίδιο τον διαχωρισμό. Και η λύση όχι στην ένωση των τεμαχισμένων δραστηριοτήτων, αλλά στην καθολική διάσταση του απελευθερωτικού πολέμου. Το ζήτημα δεν είναι αν η οργανωμένη αντι-βία θα υπάρχει αυτόνομη από τους αγώνες ή θα τους συμπληρώνει, αν θα είναι απομονωμένη ή συνδεδεμένη με το κίνημα. Το ζήτημα δεν είναι στη δημιουργία μιας "πολιτικοστρατιωτικής οργάνωσης", ούτε στη σύνδεσή της με τους "νόμιμους αγώνες", αλλά στη διαμόρφωση ενός διάχυτου ανατρεπτικού αντίρτικου[1], που θα καταφέρεται συνολικά εναντίον όλων των όψεων της σύγχρονης ζωής, θα δημιουργεί δομές, θα επιτίθεται, θα συνδουλίζει παντού τις σπιθές της γενικευμένης ανταρσίας. Ένα αντίρτικο που θα γεννιέται, θα αντανakλά, θα δυναμώνεται από τη βούληση -επιθυμία και ανάγκη μαζί- των εξεγερμένων να ζήσουν άμεσα μια ενοποιημένη ζωή.

9. Η οργανωμένη αντι-βία δεν είναι μια ξεκομμένη

πραγματικότητα. Μια θέση μάχης σε έναν προσωπικό πόλεμο. Μια επιλογή απομονωμένη. Έτσι την θέλουν οι δημοσιογράφοι, η αντιτρομοκρατική, οι πλούσιοι, οι συνδικαλιστές. Οι επιθέσεις μας αν δεν θέλουν να βραχυκυκλώσουν τη δυναμική τους και να εγκλωβιστούν στον μικρόκοσμο κάποιας ομάδας ή παρέας, αν δεν θέλουν να μετατραπούν σε έναν ακόμα διαχωρισμό που θα αποβλέπει την αναγνώρισή τους ως μηχανισμό αρχικά στρατιωτικό και μετά πολιτικό, αν δεν θέλουν να καταδικαστούν σε μια αναπόφευκτη βραχύβια δράση, πρέπει να διεισδύσουν στον κοινωνικό ιστό και να προκαλέσουν τα αναγκαία ρήγματα και τους ευκαίριους τριγμούς. Να αντιπαλέψουν παντού τη πολιτικο-στρατιωτική προσταγή της δημοκρατίας και την τυραννία της οικονομίας. Να αφήνουν πίσω τους την καταστροφή. Να ανακαλύψουν, να δημιουργήσουν προνομιακά πεδία ώστε να συναντηθούν, να παρέμβουν, να επηρεάσουν τα σημεία διασποράς και αταξίας που πολλαπλασιάζονται ασύμμετρα. Να ριζοσπαστικοποιήσουν τον πλούτο του κοινωνικού ιστού που συγκροτείται γύρω από τους αγώνες. Να είναι πιο αποτελεσματικές, να λειτουργήσουν σαν καταλύτης, σαν πυροκροτητής άλλοτε σε σχέση με τους στόχους του σαμποτάζ, της εκτροπής και της γενίκευσης.

10. Το διάχυτο ανατρεπτικό αντάρτικο θεμελιώνεται στη συνάντηση της ριζοσπαστικής υποκειμενικότητας με τη συλλογική δράση. Δύο αντίρροπες δυνάμεις που κάνουν τις επιθέσεις μας να πάλλονται από ζωή: από τη μία ένας άπληστος εγωισμός που μας θέλει ολοκληρωτικά κατόχους της ζωής μας. Κάθε στιγμή, στο σήμερα, στο εδώ. Και από την άλλη η γενικευμένη ανταρσία, η τελική αποκαθήλωση του παλιού κόσμου την οποία τόσοι λοιδορούν ως ανέφικτη, το σχέδιο για την ανατροπή των πάντων, κομμάτι του οποίου είναι οι επιλογές μας, οι δράσεις μας. Η απόπειρα συναρμογής, εναρμόνισης τελικά, αυτών των δύο φαινομενικά εχθρικών αντιλήψεων, είναι απαραίτητη. Σε κάθε αντίθετη περίπτωση, οι δραστηριότητές μας μετατρέπονται σε "τέχνη" που έχουν την ανάγκη απλά να εκφραστούν και να πραγματοποιούν ή εκφυλίζονται σε "στράτευση" σε κάποιο ιδεώδες ή όραμα που στέκει πάνω από τους εαυτούς μας και μας γεμίζει υποχρεώσεις και ενοχές.

[1] σαν διάχυτο ανατρεπτικό αντάρτικο εννοούμε όλες εκείνες τις ομάδες, καταλήψεις, εκδόσεις, διαδηλώσεις που επιλέγουν το δρόμο της επίθεσης στον καπιταλιστικό κόσμο. Όχι απλά της κριτικής. Αλλά την -με κάθε τρόπο- άμεση αντιπαράθεση.

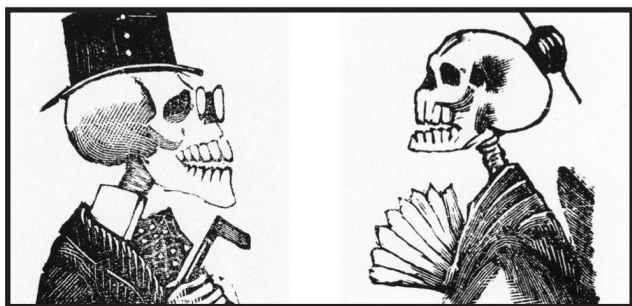
τα χεχονότα του Αχ. Παντελέημονα
στο ηλδείο του εξεπλισσόμενου κοινωνικού-τάξικου ηοηέμου

“Έκείνη τη λευκή παγωμένη μέρα το σώμα μου χύριζε τεττωμένο, κομματιασμένο, ξανασυναρμολογημένο, όλο πονεμένο... Ο μαύρος είναι ένα κτήνος, ο μαύρος είναι κακός, ο μαύρος είναι μοχθηρός, ο μαύρος είναι άσχημος... Κάνει κρύο... Ο μαύρος τρέμει, ο μαύρος τρέμει γιατί κάνει κρύο, το παιδάκι τρέμει γιατί φοβάται τον μαύρο, ο μαύρος τρέμει από το κρύο, αυτό το κρύο που σπάζει κόκαλα, το άσπρο

παιδάκι ρίχνεται στα χέρια της μητέρας... Όχι αυτή η ασπράδα που με ασβεστώνει, κάθονται στην άκρη της φωτιάς, τα ασπρόρουχα του μαύρου μυρίζουνε μαύρο, τα δόντια του μαύρου είναι άσπρα, τα πόδια του μαύρου είναι μεγάλα, η μεγάλη καρδιά του μαύρου... Γλιστρώ στις ζωνές, σιωπαίνω, θέλω να είμαι ανώνυμος, θέλω τη ρησιμονιά, τα δέχομαι όλα αρκεί να μην διακρίνομαι πια...”

Ο περσινός θερμός χειμώνας συνοδεύτηκε από το παγερό καλοκαίρι των γεγονότων στον Αγ. Παντελεήμονα, όπου μια φασιστοεπιτροπή κατοίκων με τη συνεπικουρία των ακροδεξιών συμμοριών και τις πλάτες των μπάτσων επέβαλε την ιδιότυπη δικτατορία της. Εκδίωξαν βίαια από την πλατεία τους μετανάστες που το κράτος θεωρεί παράνομους, επέμεναν να εμποδίζουν την παρουσία τους εκεί, απειλούσαν και προπηλάκιζαν τον οποιονδήποτε, ακόμα και τους περίοικους που αντέδρασαν, και φιλοδοξούσαν να εξαπλώσουν αυτή την αθλιότητα και στις γύρω γειτονιές. Γεγονότα που είχαν τη θέση τους μέσα στο γενικότερο καλοκαιρινό πογκρόμ, με τις εκτεταμένες επιχειρήσεις σκούπα σε περιοχές του κέντρου και τις αθρόες συλλήψεις, τους εγκλεισμούς και τις απελάσεις προσφύγων και μεταναστών, με την εκκένωση του παλιού εφетеίου και άλλων κυρίων στέγασής τους, με την καταστροφή του προσφυγικού καταυλισμού στην Πάτρα, με τις εξαγγελίες για νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης και δραστική αύξηση των ορίων κράτησης. Δίπλα στις πάγιες δολοφονικές τακτικές των λιμενικών, που μαζί πλέον με την νεοεισαχθείσα ευρωπαϊκή δύναμη της Frontex, επιτηρούν το σύνορο του ευρωπαϊκού-φρουρίου στο Αιγαίο. Δίπλα στο μόνιμο γραφειοκρατικό εμπαιγμό και την αθλιότητα που συνιστά η εξαντλητική, ταπεινωτική και ως επί το πλείστον μάταιη αναμονή για μια αίτηση άδειας παραμονής, όπως τραγικά αποτυπώνεται έξω από τις υπηρεσίες του κέντρου κράτησης στην Πέτρου Ράλη.

Η σημασία των όσων συνέβησαν στον Αγ. Παντελεήμονα και του γενικότερου πογκρόμ δεν βρίσκεται μόνο στο απεχθές και το απάνθρωπο της επίθεσης στους πιο λεηλατημένους, τους πιο κατατρεγμένους, τους πιο κάτω από τους από κάτω, αλλά και στο ότι πάνω σε αυτά διαγράφονται οι σημερινοί όροι του κοινωνικού-ταξικού πολέμου. Σε αυτά συναντιούνται η αντιφατικότητα της μετανάστευσης στο σύγχρονο καπιταλισμό ως ζήτημα εκμετάλλευσης και ταυτόχρονα ασφάλειας, η συγκρότηση και ο ρόλος του κράτους-ασφάλειας, η κινητικότητα των αγώνων και των συγκρούσεων των τελευταίων χρόνων και το ξέσπασμα της εξέγερσης του Δεκέμβρη, η αστάθεια που αντιπροσωπεύει η οικονομική ύφεση, η άρθρωση του σύγχρονου ρατσιστικού λόγου, η αναγκαιότητα της καθεστωτικής ανασύνταξης στο υφιστάμενο περιβάλλον κοινωνικής ρευστότητας και πόλωσης.

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ-ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ.

Η επικράτηση του καπιταλισμού συνδέεται δομικά με

την καταστροφή κάθε προηγούμενης μορφής κοινωνικής αναπαραγωγής και με τον λιγότερο ή περισσότερο βίαιο εκτοπισμό των ανθρώπων σύμφωνα με τις ιδιαίτερες ανά περίοδο ανάγκες της επελαύνουσας οικονομικής ανάπτυξης. Οι νόμοι “για τις περιφράξεις” τον 18ο αιώνα στην Αγγλία μετέτρεψαν την κοινή γη σε ιδιοκτησίες εξαναγκάζοντας τους πληθυσμούς της υπαίθρου να καταφύγουν εκεί που συγκεντρώνονταν τα νεοαναγειρόμενα τότε εργοστάσια. Κάθε διαδικασία συγκρότησης έθνους-κράτους υπήρξε συνυφασμένη με την εσωτερική μετανάστευση και την αστικοποίηση. Η άνοδος του υπερκράτους των ΗΠΑ στηρίχτηκε στα υπερατλαντικά μεταναστευτικά ρεύματα των αρχών του 20ου αιώνα. Και η ανοικοδόμηση των ευρωπαϊκών μνηστροπόλεων μετά τον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο χρειάστηκε την εργατική δύναμη των μεταναστών είτε από την ευρωπαϊκή ενδοχώρα είτε από τις πάλαι ποτέ αποικίες.

Τις τελευταίες δεκαετίες η προώθηση του νεοφιλελεύθερου-παγκοσμιοποιημένου μοντέλου ανάπτυξης, θα μετέτρεπε σε πολιτικό και οικονομικό εργοτάξιο τις περισσότερες περιοχές του πλανήτη. Σε πολλές χώρες της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής θα επιβάλλονταν ασφυκτικές νεοφιλελεύθερες πολιτικές καθ’ υπόδειξη του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας υπό τον εκβιασμό του συσσωρευμένου χρέους τους προς τη Δύση. Το “σιδηρούν παραπέτασμα” θα γκρεμιζόταν με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ και την προσαρμογή της Κίνας. Η Μέση Ανατολή και ο ευρύτερος μουσουλμανικός κόσμος θα βρισκόταν στη δίνη μιας επιχειρούμενης γεωπολιτικής αναδιάρθρωσης με πιο χαρακτηριστικά μέτωπα αυτά της Παλαιστίνης και των “αντιτρομοκρατικών” πολεμικών εκστρατειών σε Αφγανιστάν και Ιράκ. Η διαρκώς πιο αβίωτη κατάσταση στην περιφέρεια θα μεγέθυνε τις τάσεις μετανάστευσης προς την άλλη πλευρά του παγκόσμιου εργοταξίου, προς το εσωτερικό των μνηστροπόλεων και τις νέες ανάγκες για φθηνή εργατική δύναμη που επέβαλε και εκεί το μοντέλο ανάπτυξης. Αν οι θιασώτες της “ισχυρής Ελλάδας” μπορούσαν τα προηγούμενα χρόνια να κομπάζουν για τους ρυθμούς ανάπτυξής της, αυτό υπήρξε εφικτό εξαιτίας της εντατικής εκμετάλλευσης των μεταναστών από τα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη και αργότερα από την Αφρική και την Ασία.

Αλλά τα διαρκώς αυξανόμενα ρεύματα μεταναστών που προκαλεί ο καπιταλισμός με την πολύμορφη βία του στην περιφέρεια, αποτελούν μια αξεπέραστη αντίφαση για τον ίδιο. Από τη μία τού είναι απολύτως απαραίτητη η υποτιμημένη εργατική τους δύναμη. Από την άλλη τού είναι επίσης απαραίτητη η αναχαίτηση της αυξανόμενης εισόδου τους στις μνηστροπόλεις, σε εκείνο το βαθμό που του είναι ακρείαστοι, πλεονάζοντες και δυνητικά επικίνδυνοι για την κανονικότητα και την τάξη.

ΚΡΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.

Έχοντας στον πυρήνα του την επιθετική επιβολή όλο και σκληρότερων όρων εκμετάλλευσης, το νεοφιλελεύ-

θερο-παγκοσμιοποιημένο μοντέλο θα επιδείκνυε πυγμή. Στην περιφέρεια θα πρωταγωνιστούσαν οι νατοϊκοί στρατιωτικοί σχηματισμοί και οι συμμαχίες των προθύμων. Και επειδή αυτά δεν είναι πράγματα αφηρημένα, επειδή έχουν διευθύνσεις και ονόματα, ένα από αυτά λέγεται ελληνικό κράτος, κατοικεί ακριβώς εδώ και κάνει ό,τι μπορεί -στρατεύματα στα Βαλκάνια και το Αφγανιστάν, νποψίες στο Λίβανο και τη Σομαλία. Στο εσωτερικό το μπιτροπόλεων από την άλλη, θα αναδυόταν το κράτος-ασφάλειας εκφράζοντας τη μετατόπιση του κέντρου βάρους για τη συνοχή του συστήματος από τα κοινωνικά συμβόλαια και τις προνοιακές πολιτικές, στους ποινικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς. Και αυτό δεν σημαίνει μόνο αστυνομίες “μυδενικής ανοχής”, αύξηση της επιτήρησης, επέκταση του εγκλεισμού ή τρομονόμους, αλλά και μια στρατηγική συμβατή με τον δυαδικό πλέον χαρακτήρα των κοινωνιών στις μπιτροπόλεις, της συνύπαρξης διευρυμένων περιοχών αποκλεισμού δίπλα στην πλειοψηφική κοινωνική-πολιτική-πολιτισμική συνθήκη της ενσωμάτωσης. Μια στρατηγική εστιασμένης κατασταλτικής βίας κατά των “επικίνδυνων τάξεων” και του “εσωτερικού εχθρού” και παράλληλα καθολικής διαπαιδαγώγησης στην πειθαρχία και τη νομιμότητα, μέσω της ιδεολογικής πολεμικής αυτών που κάθε φορά στοχοποιούνται και της συγκρότησης συναίνεσης πάνω στο γεγονός της καταστολής τους. Μια στρατηγική βασισμένη στην απενοχοποίηση των υφιστάμενων κοινωνικών συνθηκών με την εξατομίκευση της ευθύνης, με την επίρρησή της αποκλειστικά στα άτομα για τους όρους επιβίωσής τους.

Πρόκειται για τη μετάβαση από το πάλαι ποτέ σοσιαλδημοκρατικό φαντασιακό του “πολέμου κατά της φτώχειας” στη πραγματικότητα του διαρκώς πιο απροκάλυπτου “πολέμου κατά των φτωχών”. Ένας πόλεμος που μπορεί να επιμεριστεί και σε “πόλεμο κατά των μεταναστών”. Πράγματι οι επιχειρήσεις σκούπα και τα αστυνομικά βασανιστήρια, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και η θωράκιση των συνόρων, η εφαρμογή της ηλεκτρονικής καταγραφής και η εισαγωγή των μεθόδων βιομετρικής ή γενετικής ταυτοποίησης, η ουσιαστική κατάργηση του ασύλου και οι ασφυκτικές διαδικασίες έκδοσης “χαρτιών” και ελέγχου της παραμονής, δείχνουν ότι το κράτος-ασφάλειας όχι απλά τον διεξάγει αλλά έχει σφυρηλατηθεί μέσα σε αυτόν. Ένας πόλεμος απαραίτητος για τους πολλούς ή ακόμα και ανεκτός, καλυμμένος πίσω από το συσχετισμό των μεταναστών με τις έννοιες της “εγκληματικότητας” και ενίοτε της “τρομοκρατίας” και τη συστηματική μνησιακή τους προβολή. Οδυνηρός όμως για τους άμεσους αποδέκτες του, που όταν δεν τους δολοφονεί, δεν τους φυλακίζει ή δεν τους απελαύνει, τους επιβάλει το φόβο και τη μόνη άλλη καθημερινότητα που τους προσφέρεται, τις πιο κακοπληρωμένες και επικίνδυνες δουλειές και τα κυκλώματα της καταναγκαστικής πορνείας.

Στις μετανάστριες και τους μετανάστες δεν προβάλλεται η ιδιαιτερότητα ενός ακόμα κοινωνικού κομματιού, αλλά το μέτρο της εκμετάλλευσης και της ανελευθερίας αυτού

του κόσμου. Η διαδικασία της εκμετάλλευσης στην πιο απροσχημάτιστη και τόσο απαραίτητη για το σύστημα εκδοχή της. Η συμπύκνωση των κοινωνικών καταναγκασμών και καταπιέσεων, από την αντρίκη κυριαρχία μέχρι το εθνικιστικό και ρατσιστικό μίσος. Η κρισιμότητα των μεθόδων ελέγχου και διαίρεσης των από κάτω ώστε να διασφαλίζεται η κοινωνική ειρήνη και η διαιώνιση των κυρίαρχων σχέσεων.

ΑΓΩΝΕΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ.

Ευτυχώς κάποια στιγμή οι αντιφάσεις αγγίζουν τα όριά τους. Στα τέλη Μάη, μετανάστες ξέσπασαν σε οργισμένες διαδηλώσεις, καταστροφές και συγκρούσεις με την αστυνομία, μετά το σκίσιμο του Κορανίου από τους μπάτσους κατά τη διάρκεια ελέγχων. Προηγουμένως κατά την εξέγερση του Δεκέμβρη, κομμάτια μεταναστών βρέθηκαν να συμμετέχουν στις απαλλοτριώσεις εμπορευμάτων και τις συγκρούσεις. Ακόμα νωρίτερα, το φθινόπωρο, ασιάτες προχώρησαν σε κλεισίματα της Πέτρου Ράλλη έξω από το μεταγωγών, εξαιτίας της δολοφονίας του πακιστανού Μοχάμεντ Ασράφ από τις βίαιες μαζικές απωθήσεις που συνηθίζουν οι μπάτσοι ενάντια σε αυτούς που συγκεντρώνονται εκεί για τις διαδικασίες έκδοσης αδειών παραμονής -παρόμοιες απωθήσεις το επόμενο διάστημα αποδείχτηκαν δολοφονικές για δύο ακόμα μετανάστες. Το ίδιο φθινόπωρο, αφγανοί και άλλοι ασιάτες συγκρούστηκαν με την αστυνομία ανυδρώντας σε συγκέντρωση της φασιστοεπιτροπής του Αγ. Παντελεήμονα που δοκίμαζε τότε τα πρώτα της βήματα. Και ένα χρόνο πριν, τον Αύγουστο του '07, αφρικανοί στη Θεσσαλονίκη εξεγέρθηκαν μετά τη δολοφονία του νιγηριανού μικροπωλητή Τόνι Όνους από ασφαλίτες.

Αλλά δεν ήταν πάντα έτσι. Τα τελευταία ένα-δύο χρόνια είναι που εμφανίστηκαν κομμάτια μεταναστών να αντιγράφουν το ελάχιστο από τα ποσοστά βίας που καθημερινά εισπράττουν. Και αυτό συνέβη μέσα σε μια γενικότερη κινητικότητα αγώνων και συγκρούσεων την ίδια περίοδο. Το Μάη του '06 ήταν η απρόσμενα μαζική συμμετοχή και οι εκτεταμένες συγκρούσεις με αφορμή την πορεία του φόρουμ. Ακολούθησαν οι πολύμηνες φοιτητικές καταλήψεις και κινητοποιήσεις που είχαν για επιστέγασμά τους την κορυφαία σύγκρουση της 8 Μάρτη του '07.

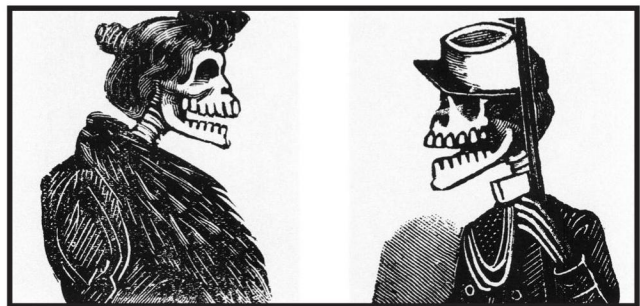
Οι εξεγέρσεις στις περισσότερες φυλακές τον Απρίλη του '07, που βρήκαν τη συνέχειά τους στη μαζική απεργία πείνας των κρατουμένων το Νοέμβριο του '08. Η μαχητική αντίσταση των κατοίκων της Λευκίμμης ενάντια στην εγκατάσταση ΧΥΤΑ το καλοκαίρι του '08 με την απώλεια της λευκιμμιάς Μαρίας Κουλούρη από το δολοφονικό μένος των ΜΑΤ -η πιο χαρακτηριστική ίσως από το πλήθος των κινητοποιήσεων που διάσπαρτα εκδηλώνονται στην ύπαιθρο και τις πόλεις με επίδικο το περιβάλλον, ενάντια σε έργα ανάπτυξης, σχέδια ανάπτυξης και κεραίες κινητής τηλεφωνίας. Οι καταλήψεις στα σχολεία το φθινόπωρο του '08. Τεμνόμενη με όλα αυτά, η αναπτυσσόμενη δυναμική των αναρχικών-αντιεξουσιαστικών-ανατρεπτικών κύκλων, από τα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα και τις δημόσιες δράσεις μέχρι την οργάνωση της αντιβίας και την αλληλεγγύη σε διωκόμενους συντρόφους για επεισόδια, για αντάρτικου τύπου επιθέσεις ή για απαλλοτριώσεις τραπεζών ενάντια στον εργασιακό εκβιασμό. “Επιτέλους ο ορίζοντας φαινόταν πάλι ελεύθερος για μας παρόλο που δεν ήταν φωτεινός: επιτέλους μπορούσαν να σαλπάρουν πάλι τα πλοία μας, να ξανοικτούν για να αντιμετωπίσουν οποιονδήποτε κίνδυνο· επιτρεπόταν πάλι κάθε τόλμη του εραστή της γνώσης· η θάλασσα, η δική μας θάλασσα ήταν ανοιχτή πάλι.”

Ακολούθησε το γεγονός της εξέγερσης του Δεκέμβρη και η αναταραχή που ακολουθεί έκτοτε. Ο Δεκέμβρης είχε τη μορφή ντόμινο ή χιονοστιβάδας. Αναρχικοί και αντιεξουσιαστές με τις ανακλαστικές δυναμικές απαντήσεις τους στη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, λειτούργησαν ως πυροκροτητές στέλνοντας ένα μήνυμα εξέγερσης που έλαβαν ανέλπιστα πολλοί. Μαθητές, αρκετοί με τα βιώματα ταυτόχρονα των χουλιγκάνων και των μεταναστών δεύτερης γενιάς, κατέβηκαν μαζικά στους δρόμους και ενάντια στα αστυνομικά τμήματα στέλνοντας το μήνυμα ακόμα μακρύτερα. Κομμάτια μεταναστών, τοιγάνων και πολλοί άλλοι με πληγωμένη ευαισθησία ή συσσωρευμένο μίσος, ανταποκρίθηκαν στην ευκαιρία να φωνάξουν, να αντιγυρίσουν λίγη από τη βία που δέχονται, να πάρουν πίσω λίγα από τα κλεμμένα, να πάρουν πίσω λίγο από τον εαυτό τους, να σταθούν με κάποιο τρόπο δίπλα και μέσα σε αυτό που συνέβαινε. Πολλοί ακόμα κατανοούσαν ή χαίρονταν.

Η εξέγερση απέδειξε το πόσο σχετική είναι μια περιγραφή για την κοινωνική πραγματικότητα κατ' εικόνα της Ερμού ή της Σκουφά. Στη σκηνή δεν υπάρχει μονάχα το μέρος που φωτίζει ο προβολέας, αλλά και τα μέρη τα σκοτεινά. Πολιτικά συγκροτημένα υποκείμενα που έχουν τη δύναμη να θέτουν έμπρακτα στους δρόμους τα ανατρεπτικά και απελευθερωτικά προτάγματα. Νεολαίοι μετέωροι έξω από τους κανόνες μιας εκπαιδευτικής αποκατάστασης, έξω από τους κανόνες ενός εκπαιδευτικού μηχανισμού που δεν αφορά εκείνους που δεν έχουν μια τέτοια προοπτική, μέσα όμως στο κράτος-ασφάλειας και τους τρόπους του, στον αστυνομικό έλεγχο και τα νομοθετήματα τύπου Ορφανού. Άνθρωποι στις ζώνες του αποκλεισμού ή στις παρυφές τους, καταπλακωμένοι από ταπεινώσεις και την αβεβαιότητα της επιβίωσης. Άνθρωποι τυπικά ενταγμένοι

στο καταναλωτικό όνειρο, τόσο ικανοποιημένοι όσο τους το επιτρέπουν τα ψυχοφάρμακα. Και πολλές μνήμες, μνήμες αγώνων και συγκρούσεων με την εξουσία, μνήμες δεκαετιών και όχι εντελώς θαμμένες.

Κάτι ακόμα που έχει σημασία, ότι η ελληνική πραγματικότητα δεν είναι και το πιο τυπικό δείγμα Δυτικής μπτρόπολης. Δεν εμφανίζεται εκείνο το βάθος του διαχωρισμού και της αποξένωσης όπως για παράδειγμα στη Γαλλία που αποτυπώθηκε στην απομόνωση των εξεγερμένων των γκέτο και αντίστροφα στην οριακή σχέση αυτών με τις κινητοποιήσεις ενάντια στο CPE. Φαίνεται να διασώζεται ένας κάποιος κοινωνικός ιστός επικοινωνίας και ενίοτε αλληλεγγύης. Δεν είναι τυχαίο ότι δεν συναντιέται εύκολα αλλού στις μπτρόπολεις, το γεγονός ότι οι αναρχικοί και οι αντιεξουσιαστές μπορούν να διαταράσσουν σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο και ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ήταν ενεργητικά παρόντες σχεδόν σε όλες τις συγκρούσεις που προαναφέρθηκαν. Η εξέγερση του Δεκέμβρη συνδύασε πλατιά κοινωνικά-ταξικά ερείσματα και έναν μπτροπολιτικό χαρακτήρα με την έννοια ότι το αυθόρμητο “κεντρικό πολιτικό της πρόγραμμα” υπήρξε η αντεκδίκηση και η καταστροφή.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ.

Κάνα χρόνο τώρα η παγκόσμια οικονομία δυσκολεύεται -μείωση της παραγωγής, καταρρεύσεις και έκτακτες αναδιαρθρώσεις επιχειρήσεων, κατεπείγουσες διεθνείς διασκέψεις και κρατικά μέτρα. Η κρίση είναι μια έννοια γενική όσο και η παγκοσμιοποίηση ή ο νεοφιλελευθρισμός, που εμπλουτίζει τη θεώρηση του υπάρχοντος καταδεικνύοντας τις νέες δυναμικές που αναπτύσσονται. Δηλώνει ότι ο καπιταλισμός σε μια ορισμένη του μορφή αδυνατεί να συνεχίσει να αναπτύσσεται και ότι το γεγονός αυτό προδιαγράφει πολυδιάστατες συνέπειες και αλλαγές. Με διαφορετική ένταση αλλά παντού μάλλον στον κόσμο, μειώσεις μισθών και εξάπλωση της μερικής και ελαστικοποιημένης εργασίας, ανεξόφλητα χρέη, κατασχέσεις και εξώσεις, διευρύνουν τους ορίζοντες της αβεβαιότητας και παράγουν νέα φαινόμενα εξαθλίωσης, όπως οι χαρακτηριστικοί καταυλισμοί με τα αντίσκηνα των νέων αστέγων στις ΗΠΑ. Σε πολλές περιπτώσεις οι συνέπειες της κρίσης προελαύνουν ανενόχλητα πατώντας πάνω στη μοιρολατρία και τη μετριοπάθεια. Αλλού όμως πυροδοτούν την κοινωνική αναταραχή, όπως η γενική απεργία και η εξέγερση στη Γουαδελούπη ενάντια στις ραγδαίες αυξήσεις των τιμών των προϊόντων, η γενικευμένη δυσареσκεια που έχει οδηγήσει σε πολι-

τική αστάθεια κυρίως την Ισλανδία αλλά και χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, οι ομηρίες διευθυντικών στελεχών και οι απειλές για σαμποτάζ και ανατινάξεις εργοστασίων από εργάτες στη Γαλλία, η κατάληψη αυτοκινητοβιομηχανίας στη Ν. Κορέα από χιλιάδες οχυρωμένους εργάτες και οι πολεμικές επιχειρήσεις της αστυνομίας για την εκκένωσή της.

Για το λόγο που ανώτατοι αξιωματούχοι διαπιστώνουν κενά ρύθμισης στο νεοφιλελευθερισμό και εισηγούνται την αναβάθμιση των υπερεθνικών θεσμών στο επίπεδο της παγκοσμιοποίησης της οικονομίας, για το λόγο που κυβερνητικά και επιχειρηματικά επιτελεία προσανατολίζουν βασικούς τομείς της βιομηχανίας στη λεγόμενη πράσινη ανάπτυξη, για το λόγο που το κράτος-ασφάλειας ακονίζει τα δόντια του, για τον ίδιο λόγο το καθεστώς αναζητεί τις διεξόδους του και στην κλιμάκωση της επιθετικότητάς του απέναντι στους μετανάστες. Το ελληνικό δεν είναι το μοναδικό παράδειγμα. Πέρυσι αναφέρθηκαν πρωτόγνωρες μαζικές συλλήψεις και απελάσεις μεταναστών “χωρίς χαρτιά” στις ΗΠΑ, με αστυνομικές εισβολές ακόμα και στους χώρους παραγωγής. Η Ιταλία αποτελεί τα τελευταία χρόνια πρωτοπόρο εργαστήρι ρατσισμού και φασιστικής επιθετικότητας και πλέον βρίσκεται στα πρόθυρα η θεσμοποίηση και η εμφάνιση στους δρόμους εθελοντικών περιπόλων από ακροδεξιούς και απόστρατους. Ενώ στη Βρετανία αυξάνεται η εχθρότητα απέναντι σε ανατολικοευρωπαίους μετανάστες, έχουν εκδηλωθεί επιθέσεις σε κατοικίες τους για να εγκαταλείψουν τη χώρα και από απεργούς προτάχθηκε το σύνθημα “δουλειά πρώτα στους βρετανούς εργάτες”. Ισοδύναμο του κλασσικού φασιστικού “οι ξένοι μας παίρνουν τις δουλειές”, αναπαραγωγή της ίδιας άθλιας εικόνας ενός εργάτη αγκαλιά με τη δουλειά του και με τα αφεντικά ενάντια σε έναν άλλο εργάτη. Μια αθλιότητα που σε περιόδους μαζικών απολύσεων, ανεργίας και ανέχειας, αποδεικνύεται εύπεπτη σπεκουλάροντας πάνω στην αυξημένη αβεβαιότητα της επιβίωσης. Μια αθλιότητα που διαχωρίζει τους μετανάστες ως “αποδιοπομπαίους τράγους” υπεύθυνους για όλα τα δεινά, κατευθύνει την οργή των υπολοίπων ενάντια τους και επιβάλλει στους ίδιους να σκύψουν και άλλο το κεφάλι. Και υπάρχουν ακόμα περισσότεροι τρόποι να ειπωθεί το ίδιο, όπως ότι “είναι πολλοί και δεν χωράνε”. Το συμπέρασμα κοινό, “να φύγουν”.

ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Στην προπαγάνδα του καλοκαιρινού πογκρόμ οι μετα-

νάστες με τις εξαθλιωμένες συνθήκες διαβίωσής τους “υποβαθμίζουν την πόλη”, “διώχνουν τον τουρισμό”, “εμποδίζουν τα μαγαζιά να δουλέψουν”, “ευθύνονται για επαπειλούμενες επιδημίες”. Δεν υπάρχουν παρά σαν ζητήματα αισθητικής, υγιεινισμού και οικονομικού οφέλους. Όσον αφορά τους ανθρώπους μέσα στις εξαθλιωμένες συνθήκες, απλά “είναι πολλοί και δεν χωράνε” και “η χώρα δεν μπορεί να τους θρέψει όλους”. Απασχολούν όσο και οι πολιτικές διαχείρισης απορριμμάτων. Ένας πρωτοκοσμικός ρατσισμός καταλυτικά παρών. Κρυμμένος συνήθως στη σιωπή του κυνισμού και της απάθειας. Αναγνωρίσιμος εύκολα στους ακροδεξιούς ηγετίσκους και τις χοντροκομμένες τους προσπάθειες να τον αφομοιώσουν, όταν γεμάτοι επιτίμηση και χυδαιότητα μίλαγαν για “κακομοίρηδες” και “δυστυχείς” σκορπώντας ευτελισμό και απόρριψη. Και άλλες φορές μασκαρεμένος πίσω από την φιλανθρωπία. Αν χρoσίμευσαν σε κάποιους οι διαπιστώσεις των ΜΚΟ για τις συνθήκες υγιεινής και διαβίωσης στα πρόχειρα καταλύματα των μεταναστών, ήταν σε όσους προτιμούσαν να εμφανίζουν τις βίαιες εκδιώξεις, τους εγκλεισμούς και τις απελάσεις προς όφελος και των ίδιων των κυνηγημένων, μιας και οι εξαθλιωμένες συνθήκες απειλούσαν πρώτα και κύρια αυτούς. Ελλείψει συνολικότερης θεώρησης και τοποθέτησης, η φιλανθρωπία και οι ναζιστικής εμπνεύσεως τακτικές μπορούν να συνδυάζονται περίφημα. Προκλητικά παρόντα επίσης και τα συμπλέγματα του παραδοσιακού εθνικισμού, κυρίως στη λαλίστατη ακροδεξιά, ενίοτε και σε κυβερνητικά χείλη. Φαντασιώσεις για “απελευθέρωση” της χώρας από την “κατοχή” των “εισβολέων”, γελοίοι συνειρμοί με τα στερεότυπα του ‘21 και του ‘40, καλέσματα προς ελληναράδες να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους. Οι πιο παρωχημένες παραστάσεις, κατάλληλες όμως για τα πιο καθυστερημένα μυαλά και τις ανάγκες μιας επιτακτικής και πολεμικής ατμόσφαιρας.

Ο εχθρός τώρα πια δεν είναι πάντα μακριά ούτε μόνο εθνικά χρωματισμένος, είναι συχνά τριγύρω, είναι οι μετανάστες στη δουλειά, οι μελαψοί στη γειτονιά, τα γυφτάκια στα φανάρια, τα πρεζάκια στις πλατείες, οι πόρνες στις πιάτσες, οι πεινασμένοι στους σκουπιδότοπους, οι μάζες των εξαθλιωμένων στην περιφέρεια. Τα νέα σύνορα χωρίζουν την εξασφάλιση της ενσωμάτωσης από τις ζώνες του αποκλεισμού. Και ο παραδοσιακός εθνικισμός σταδιακά μετουσιώνεται σε μια ταυτότητα πολιτισμικής ανωτερότητας, σε πρωτοκοσμική υπεροψία και ρατσισμό. Μια ταυτότητα που στηρίζεται στην υλικότητα των κυρίαρχων σχέσεων -ελεύθερη αγορά και οικονομική ανάπτυξη, τεχνολογία και επιστήμη, δημοκρατία και διανόηση- και τη μεταφορά της στον εξιδανικευμένο ηθικό-ιδεολογικό κώδικα του ορθολογισμού και της προόδου, της ισχύος και της αφθονίας, της ευταξίας και της ασφάλειας, της ομορφιάς και της υγείας. Μια ταυτότητα που θέτει απέναντί της όσους βρίσκονται εκτός ή στο περιθώριο του “καλύτερου των δυνατών κόσμων” και τους ξορκίζει στον αντεστραμμένο κώδικα του φανατισμού και της οπισθοδρόμησης, της αδυναμίας και της στέρησης, του χάους και του κινδύνου, της ασχίμιας και της ασθένειας. Μια ταυτότητα αρκούντως κυνική και επιθετική, σύμφωνη με

τις νεοφιλελεύθερες λογικές της ατομικής ευθύνης και του κοινωνικού δαρβινισμού που διαχωρίζουν αυτούς που ανταποκρίνονται στις επιταγές του συστήματος και εκείνους που ξεμένουν, σε “επιτυχημένες ζωές” και “υπαρξιακά ναυάγια”. Με την αύξηση των αστέγων στις ΗΠΑ αναφέρεται και αύξηση των δολοφονικών επιθέσεων σε βάρος τους από γόνους ευκατάστατων οικογενειών “για λόγους εξάσκησης”. Υπάρχει κάτι που συνδέει αυτές τις ακραίες συμπεριφορές με το γεγονός ότι στο πλαίσιο του καλοκαιρινού πογκρόμ, η παρουσία των μεταναστών, η ίδια τους η ύπαρξη, δηλώθηκε απλά και απερίφραστα ανεπιθύμητη και δεν άξιζαν καμίας άλλης προσοχής. Είναι ο κυνισμός του πρωτοκοσμικού ρατσισμού, το ότι γίνεται αποδεκτό οι νόμοι και οι κανόνες να ορίζουν ζωές “λαθραίες” και “ασήμαντες”.

Μπροστά ξανά στην πολυπλοκότητα της πραγματικότητας, δεν είναι πάντα αυτονόητη η πλευρά του συνόρου που στέκει ο καθένας. Το καλοκαιρινό ρατσιστικό παραλήρημα που εκδηλώθηκε ενάντια στους κυρίως ασιάτες και αφρικανούς μετανάστες “χωρίς χαρτιά”, υπήρξαν περιπτώσεις που το μοιράστηκαν και αλβανοί ή άλλοι μετανάστες εγκατεστημένοι χρόνια. Ακόμα και αφρικανοί ή ασιάτες εγκατεστημένοι από παλιότερα και αποκατεστημένοι με κάποιο μικρομάγαζο, εμφανίστηκαν σε ρεπορτάζ κάνοντας θλιβερές δηλώσεις για το πόσο αποτελούν και για τους ίδιους πρόβλημα οι τωρινοί απόκληροι. Οι μετανάστες δεν αντιπροσωπεύουν μια ενιαία και παγιωμένη θέση, υπάρχουν διαβαθμίσεις και είναι φανερό ότι πολλοί από εκείνους που είχαν καταφθάσει σε προηγούμενες φάσεις βρίσκονται πλέον σε τροχιά ενσωμάτωσης. Σίγουρα δεν αποτελεί μονόδρομο, αλλά όπως συμβαίνει και γενικότερα, έτσι και ανάμεσα στους μετανάστες αναπτύσσονται προσδοκίες για κοινωνική ανέλιξη και συμμετοχή στο καταναλωτικό όνειρο. Το φαινόμενο της μικροαστικοποίησης κομματιών μεταναστών δεν μπορεί να εκπλήσσει, εκτός ίσως από τις απλουστευτικές ερμηνείες ή τις αυταπάτες. Το κυρίαρχο φαντασιακό στον ένα ή τον άλλο βαθμό το φέρουν αναπόφευκτα οι πάντες, ακόμα και αν πρόκειται για τους αρνητές αυτού του κόσμου. Για το απλό γεγονός ότι εκπέμπεται από παντού και δείχνει αυταπόδεικτο, όχι μόνο από τα μήντια παρ’ όλη τη σημαντικότητά τους στις εποχές μας, αλλά από την ίδια την υλικότητα των κυρίαρχων σχέσεων, από

τον τρόπο με τον οποίον λειτουργούν τα πράγματα.

ΚΑΤΑΛΗΓΟΝΤΑΣ.

Πολλές φορές τα μήντια μίλησαν για “ακροδεξιά ατζέντα” που επιβλήθηκε μετά τις ευρωεκλογές. Το να μειώνεις τα γεγονότα σε επιφανειακές κινήσεις κομματικών σκοπιμοτήτων είναι ένας τρόπος να τα ουδετεροποιείς, να αποστρέφεις την προσοχή από την αποκρουστική όψη της κατασταλτικής και ρατσιστικής βίας καθώς και από τις ίδιες τις σχέσεις εκμετάλλευσης και εξουσίας που την επιβάλλουν. Η κινητικότητα των αγώνων και των συγκρούσεων των τελευταίων χρόνων μιλούσε για τις νέες πραγματικότητες των αναδιαρθρώσεων, τη διεύρυνση της αβεβαιότητας, των αποκλεισμών και της ανέχειας, για το ξεθώριασμα της καταναλωτικής υπόσχεσης μιας οικονομίας που όδευε προς την κατάρρευση των ποσοστών ανάπτυξης της, για την αναποτελεσματικότητα ενός πολιτικού συστήματος που έπειθε όλο και λιγότερο για την αξιοπιστία και την υπόληψή του, για τις συγκεκριμένες και απτές συνέπειες των περιβαλλοντικών αδιεξόδων, για το αφόρητο της επανάληψης μιας καταθλιπτικής καθημερινότητας δίχως νόημα. Η έλευση του Δεκέμβρη ανέδειξε εκρηκτικά αυτές τις αντιφάσεις, διατάραξε την κανονικότητα και την τάξη, αμφισβήτησε τα προηγούμενα επίπεδα κοινωνικής ειρήνης και άφησε ανοικτό έναν κύκλο κοινωνικής ρευστότητας και πόλωσης. Εντωμεταξύ η οικονομική ύφεση μόλις είχε καταστεί αναντίρρητη και η ανησυχία έζωνε για τα καλά τα επιτελεία παγκοσμίως. Η αύξηση όσων στέκονταν μετέωροι ή και δύσπιστοι απέναντι στην κυρίαρχη πρόταση, ήταν επίσης πρόβλημα μη αντιπροσώπευσής τους με την καθίζηση των μηχανισμών της αφομοίωσης στα αριστερά του πολιτικού συστήματος. Με την θριαμβευτική αποτυχία της “αριστεράς των ευαισθησιών και των δικαιωμάτων” να ασκήσει την αφομοιωτική επιρροή της στη δυναμική που εξεργάγη το Δεκέμβρη. Με την απομόνωση του “κόμματος του λαού” στα όρια της συμπαγούς και ακίνητης κομματικής του βάσης, που του έχει εξασφαλίσει ο έκδηλος συντηρητισμός του, η προκλητική του νομιμοφροσύνη και η πάγια τακτική του της προβοκατορολογίας και της -όπου και όταν το παίρνει- καταστολής των ανεξέλεγκτων δυναμικών. Από την άλλη, η εξέγερση αναπόφευκτα ταρακούνησε τα αντιδραστικά ανακλαστικά και οδήγησε σε μια αντίπαλη δυναμική συσπείρωσης ανάμεσα στο συρφετό των πιο νομιμόφρονων και νοικοκυραίων, που βρήκε αντίκρισμα στο έρεισμα της ακροδεξιάς στις ευρωεκλογές, στο πλασάρισμα της επιθετικής της ρητορικής στον επίσημο κρατικό λόγο, στην ωρίμανση ακόμα και του υπαρκτού μέχρι πρότινος ενδεχόμενου κυβερνητικής συμμετοχής της.

Το καθεστώς χρειαζόταν επιτακτικά μια αναδιατύπωση της κοινωνικής συνοχής γύρω του και αυτό επενδύθηκε σε μια διαδικασία ανασύνταξης του κράτους-ασφάλειας. Τη δεδομένη μάλιστα στιγμή, με λιγοστά περιθώρια για προσχήματα και με σαφή πρόσκληση στα αντιδραστικά ανακλαστικά να αναλάβουν ρόλο παραστάτη στην επιβολή “του νόμου και της τάξης”. Η ανασύνταξη του

κράτους-ασφάλειας δεν περιλάμβανε μόνο τις προσπάθειες αναπέρωσης της ψυχολογίας των μπάτσων και αποκατάστασης της εικόνας τους στους υπηκόους, τις παραγγελίες νέου εξοπλισμού και τις νεοορυσταθείσες δυνάμεις δέλτα. Ούτε μόνο την αποφασιστικότητα και τη μοναδική ταχύτητα με την οποία το πολιτικό προσωπικό επέβαλε ρυθμίσεις που άλλοτε θα απαιτούσαν χρόνια -ποινικοποίηση της χρήσης κουκούλας, κατάργηση της ανωνυμίας των καρτοκινητών, ανάθεση της λειτουργίας των καμερών στην αποκλειστική ευχέρεια της αστυνομίας, προώθηση της ταυτοποίησης μέσω DNA. Πέρα από την τεχνική προπαρασκευή, σήμαινε την επίδειξη πυγμής σε ό,τι σχετίζεται ή δείχνει ότι μπορεί να σχετιστεί με την αναταραχή. Οι αντιστασιακές καταλήψεις βρέθηκαν άμεσα στο στόχαστρο με απειλές για επικείμενες αστυνομικές εκκενώσεις καθώς και αντιμετώπιες με την σταδιακή επανεμφάνιση των ακροδεξιών επιθέσεων σε βάρος τους. Αλλά πρώτος στόχος δηλώθηκαν οι μετανάστες, λιγότερο απορροφήσιμοι πλέον από την οικονομία και λιγότερο διατιθέμενοι να τα καταπίνουν όλα. Πλήρες συμβολισμού το ότι η εκδίωξη των μεταναστών από την φασιστοεπιτροπή του Αγ. Παντελεήμονα δρομολογήθηκε την επαύριο του οργισμένου ξεσπάσματός τους στα τέλη Μάη.

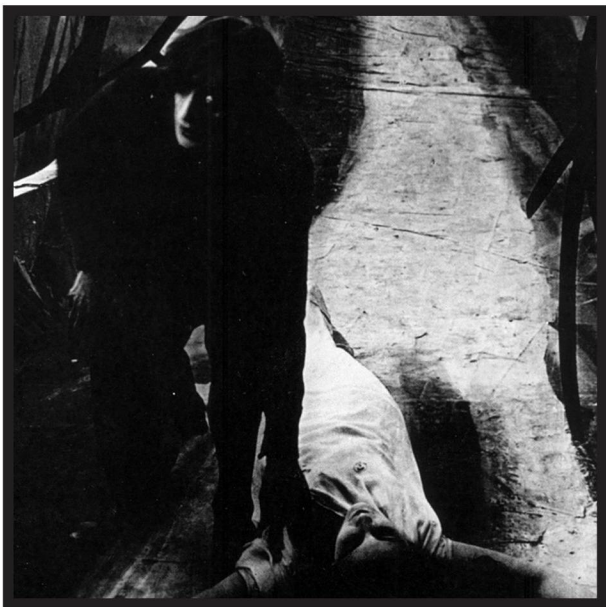
Δεν είναι ότι οι ρατσιστικές επιθέσεις από συμπλεγματικούς μισάνθρωπους εκδηλώθηκαν για πρώτη φορά στον Αγ. Παντελεήμονα. Ήδη από τη δεκαετία του '90 έχουν αναφερθεί στην επαρχία φόντοι και συμβάντα αποκρουστικής βίας από ελληναράδες ενάντια σε μετανάστες με αφορμές καμιά φορά τόσο σημαντικές όσο η αρπαγή ενός καρπουζιού. Επίσης από τότε, έχουν εκδηλωθεί στην Αθήνα επιθέσεις σε μετανάστες από ναζιστικές συμμορίες ή και από παρέες φασιστοχουλιγκάνων. Πρώτη φορά όμως με τέτοια ένταση, επιχειρήθηκε να οργανωθεί με δημόσιο πρόσωπο και με μορφή κοινωνικού αιτήματος η εκθρόνιση και η επιθετικότητα απέναντι στους μετανάστες. Να επανέλθουν απενοχοποιημένα και ενεργητικά στο προσκήνιο τα πιο αντιδραστικά κοινωνικά ανακλαστικά, που μέχρι πρότινος μπορούσαν να εκτρέφονται μόνο εντός και στα περίξ των σωμάτων ασφαλείας και του στρατεύματος και να αποτελούν τιμητική διάκριση μόνο για τους πολιτικούς απογόνους των χιτών και τους νοσταλγούς της χούντας. Να ενεργοποιηθεί μια εφεδρεία, προέκταση της δημοκρατικής νομιμότητας και του κρατικού μονοπωλίου της βίας σήμερα. Να ανιχνευθούν ακόμα και σενάρια ενός υποθετικού μεταδημοκρατικού εμφυλιοπολεμικού πλαισίου, που θα μπορούσαν να απαιτηθούν από μια ανεξέλεγκτη κλιμάκωση της σύγκρουσης αύριο.

Λιγοστά τα περιθώρια για προσχήματα μέσα σε όλα αυτά, ισχνός και ο αριστερός φιλανθρωπιστικός αντιρατσισμός. Ίσα-ίσα ικανός για καμιά πορεία-παρωδία στο Σύνταγμα την ώρα που οι μπάτσοι και οι φασίστες αλώνιζαν κάτω από την Ομόνοια. Ωστόσο μέρος των διεργασιών ανασύνθεσης στα αριστερά του πολιτικού συστήματος είναι και η επένδυση στον αντιρατσισμό. Το "κόμμα του λαού" έχοντας βρεθεί σε κρίση ταυτότητας

με την άνοδο στα δεξιά των ακραιφνέστερων εκφραστών του εθνικισμού, εμφανίστηκε τελευταία να ρίχνει τους πατριωτικούς τόνους και να κινητοποιείται όψιμα ενάντια σε εκκαθαριστικές επιχειρήσεις και απελάσεις μεταναστών. Πρόσωπα επίσης και οργανώσεις της αριστεράς έσπευσαν να στήσουν μέτωπα "ενάντια στη φασιστική απειλή". Μόνο που δεν κυβερνά η "φασιστική απειλή", κυβερνά η δημοκρατία. Ούτε είναι λανθασμένες οι κυβερνητικές πολιτικές, είναι απεχθής ο ίδιος ο καπιταλισμός. Ούτε έχουν αξία οι ανέξοδοι οραματισμοί για χαρούμενους και ισότιμους ανθρώπους, αλλά η επίθεση στην πραγματικότητα της εκμετάλλευσης και της δυστυχίας, η κίνηση για την ανατροπή της. Ας ειπωθεί ξανά, ο έλεγχος της μετανάστευσης και η εμπέδωση της ασφάλειας συνιστούν ζητήματα προτεραιότητας, δομικά συνυφασμένα με τη σύγχρονη δημοκρατική ομαλότητα και το κράτος-ασφάλειας. Δεν προελαύνουν μόνο μέσω της ακροδεξιάς ρητορικής, των κεντρικών κυβερνητικών εξαγγελιών ή της σοσιαλδημοκρατικής πλειοδοσίας για επίδειξη "μηδενικής ανοχής", αλλά και μέσω της αριστερής αναγνώρισής τους και της αντιπρότασης για μια "άλλη", εναλλακτική διαχείρισή τους. Ακόμα και αν διαφοροποιούνται οι ιδιαίτερες τακτικές που η καθεμιά τους προκρίνει, οι συνιστώσες του πολιτικού συστήματος υπηρετούν την ίδια στρατηγική, διαχειρίζονται την ίδια ατζέντα.

Οι αναρχικοί-αντιστασιακοί-ανατρεπτικοί κύκλοι αποτέλεσαν εκείνο το πολιτικό σημείο αναφοράς -και ουσιαστικά το μόνο- από όπου προήλθαν οι έμπρακτα ανταγωνιστικές στάσεις απέναντι στην αθλιότητα των πογκρόμ στον Αγ. Παντελεήμονα και γενικότερα. Ήταν οι δύο αρχικές μαζικές παρουσίες συντρόφων πάνω στην πλατεία, με το άνοιγμα της παιδικής χαράς που είχε σφραγίσει η φασιστοεπιτροπή για να μη συγκεντρώνονται μετανάστες, με το χτύπημα της δεύτερης συγκέντρωσης από την αστυνομία. Η διαδήλωση των δυόμισι χιλιάδων ανθρώπων της 7ης Ιούλη, που στην προσπάθειά της να περάσει από την πλατεία κινήθηκε τις λίγες δεκάδες φασίστες που οργανωμένα και σε συνεννόηση με την αστυνομία της επιτέθηκαν, για να χτυπηθεί ταυτόχρονα από τις πολυάριθμες διμοιρίες των ΜΑΤ, να υποχωρήσει και να διαλυθεί. Οι μικροφωνικές, οι αφισοκολλήσεις και οι πορείες στόμα με στόμα σε γειτονιές. Οι επιθέσεις αντιποίνων σε στόχους-σύμβολα του καθεστώτος. Οι αυθόρμητες συμπλοκές με φασίστες στους δρόμους. Όπως κάθε φορά, μέσα στον αγώνα χρειάζονται ακόμα περισσότερα και οι επιλογές εμπεριέχουν πάντα την κριτική τους. Όπως κάθε φορά επίσης, το πρωταρχικό είναι ότι συμβαίνει, ότι υπάρχει αγώνας.

εκ του σύνεγγυς,
καλοκαιρινά μερόνυχτα 2009

-Οι συλλήψεις στο Κερατσίνι...

Ένας χρόνος από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και η αστυνομική κινητοποίηση καθολική. Η πρόβα τζεενεράλε που είχε γίνει στην πορεία Πολυτεχνείου δεν προϋδέαζε μόνο για το βαθμό της επαγρύπνησης του κράτους αλλά και για το λόγο της ανησυχίας του. Αστυνομική κατοχή και μαζικές προσαγωγές απέναντι στην επιθετικότητα των χιλιάδων νεολαίων του αντιεξουσιαστικού μπλοκ. Το σκηνικό επαναλήφθηκε γενικευμένο τις επίμαχες μέρες του Δεκέμβρη. Οι μπάτσοι προσπάθησαν να βρίσκονται παντού περιφέροντας αναπόφευκτα την αδιαχώριστη ασχήμια τους. Περισσότερες από χίλιες προσαγωγές και συλλήψεις, ματάδες να φορτώνουν ενοχοποιητικά σακίδια σε συλληφθέντες, δελτάδες να εφορμούν και να τραυματίζουν με τις μηχανές τους διαδηλωτές, ασφαλίτες ως μπουλούκια τραμπούκων δίπλα στα ματ, έφοδοι σε προαύλιους χώρους πανεπιστημίων, εισβολές σε στέκια στα Γιάννενα και το Κερατσίνι.

Οι συλλήψεις στο Κερατσίνι ήταν χαρακτηριστικές της αστυνομικής τακτικής επίδειξης πυγμής. Το απόγευμα στις 5 Δεκέμβρη, μεγάλη δύναμη μπάτσων χωρίς καμιά αιτιολογία και έξω από κάθε νομότυπη διαδικασία εισέβαλε βίαια και με προτεταμένα τα όπλα στο αντιεξουσιαστικό στέκι Ρεσάλτο συλλαμβάνοντας 22 σύντροφους/ισσες. Στο άκουσμα του γεγονότος δεκάδες και εκατοντάδες σύντροφοι/ισσες έσπευσαν οργισμένοι στο Κερατσίνι, πολλές δεκάδες προσέγγισαν το στέκι όπου κυνήγησαν τους ασφαλίτες που βρήκαν και αναποδογύρισαν τα οχήματά τους, ενώ άλλοι προσπάθησαν να συγκροτήσουν ένα σημείο συσπείρωσης και αντιπληροφόρησης καταλαμβάνοντας το δημαρχείο. Το βράδυ οι μπάτσοι στην ίδια γραμμή επίδειξης πυγμής, αφού απώθησαν ανθρώπους της περιοχής που προσπάθησαν να τους εμποδίσουν, πραγματοποίησαν εισβολή και στο δημαρχείο συλλαμβάνοντας 42 σύντροφους/ισσες.

Τις επόμενες μέρες και μετά το πέρας των μεγάλων διαδηλώσεων και των επεισοδίων στις 6 και 7 Δεκέμβρη,

**ενάντια στον κατασταλτικό εκβιασμό
και για το ΡΕΣΑΛΤΟ της ανατροπής στον
εξουσιάζόμενο κόσμο της εκμετάλλευσης
και της εξουσίας**

όλοι οι συλληφθέντες του Κερατσινίου αφέθηκαν ελεύθεροι. Όσον αφορά τους 22 του Ρεσάλτο, υπήρξε αρχικά η πρόθεση να τους κατηγορήσουν με τις διατάξεις του τρομονόμου, ελλείψει όμως του οποιουδήποτε ευρήματος και αναγκασμένοι μάλλον να δικαιολογήσουν το απόλυτο φιάσκο της εισβολής, “περιορίστηκαν” στην κακουργηματική τους δίωξη με “ακλόνητα στοιχεία” την ύπαρξη άδειων μπουκαλιών μπίρας και ενός μπιτονιού με πετρέλαιο θέρμανσης για τη σόμπα. Με τη λογική ότι μαζί με βενζίνη και άλλα υλικά που ωστόσο δεν υπήρχαν, θα μπορούσαν θεωρητικά να χρησιμοποιηθούν για την κατασκευή μολότωφ! Για την απελευθέρωσή τους, στους περισσότερους επιβλήθηκε η ομηρία των περιοριστικών όρων και των υπέρογκων χρηματικών εγγυήσεων. Όσον αφορά τους 42 του δημαρχείου, η δίωξή τους βασίστηκε σε μια αυθαίρετη αστυνομική αφήγηση που συνδέει τους καταληψίες με την επίθεση στα αστυνομικά οχήματα έξω από το στέκι για να μπορέσει να τους φορτώσει ένα κάρο πλημμελήματα.

-Ενιαία κατασταλτική στρατηγική...

Στα τέλη Σεπτέμβρη, ήταν η έναρξη μιας “αντιτρομοκρατικής” επιχείρησης με την εισβολή στο σπίτυ στο Χαλάνδρι και τη φυλάκιση των Π. Μασούρα, Χ. Χατζιμιχελάκη και Ε. Γιώσπα με αστήριχτες κατηγορίες για συμμετοχή τους σε εμμηροτικές και βομβιστικές ενέργειες και στην ομάδα “Συνωμοσία πυρήνων της φωτιάς”. Μια επιχείρηση που σκόπιμα θα παραμένει ανεργή επί μακρόν στοχοποιώντας ευρύτερους κύκλους ανθρώπων ή ακόμα και την αντιεξουσιαστική δράση συνολικά. Μια επιχείρηση που επιστρατεύει την ποινικοποίηση των φιλικών και κοινωνικών συναναστροφών, τον μπιτιακό κανιβαλισμό πάνω σε μορφές αγώνα και πρόσωπα αγωνιστών, τη σύγχυση των μεθοδικά διοχετευόμενων ασφαλίτικων σεναρίων, την ομηρία των αθρόων ενταλμάτων, τον εκβιασμό των επικείμενων ερευνών, προσαγωγών ή διώξεων.

Αμέσως μετά τις εκλογές στις αρχές Οκτώβρη, ήταν η κατοχή των Εξαρχείων. Μετά από σπασίματα σε τράπεζες και άλλες εταιρίες-σύμβολα του κεφάλαιου στο κέντρο της Αθήνας, εκατοντάδες μπάτσοι όλων των ειδών εισέβαλαν στους δρόμους των Εξαρχείων προσπαθώντας να τρομοκρατήσουν. Νεολαίοι και γενικώς άνθρωποι των οποίων η εμφάνιση δεν συμβαδίζει με την θλιβερή αισθητική των αστυνομικών ορδών βρέθηκαν κατά προτεραιότητα στο στόχαστρο των εξευτελιστικών ελέγχων, των προπληκτισμών και των προσαγωγών. Ακόμα και αν η ένταση της πολυήμερης αυτής κατοχής φαίνεται να

έχει χαλαρώσει και να επανέρχεται κατά περίπτωση, η κρατική επιλογή είναι σαφής, χρειάζεται την αστυνομική μπότα να πατάει γερά μέσα στα Εξάρχεια.

Ακολούθησε τον ίδιο μήνα η κατασταλτική απάντηση στη μαχητική πορεία των αντιστασιακών στο ΑΤ της Νίκαιας για τη δολοφονία του μετανάστη Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ. Μεθοδική επίθεση στην ουρά της πορείας, επιλογή για συλλήψεις και διώξεις και η πρώτη απόπειρα εφαρμογής του κουκουλονόμου, παρότι τελικά μπροστά στην κλιμάκωση των κινήσεων αλληλεγγύης προς τους συλληφθέντες υπήρξε σχετική αναδίπλωση και εξαγγελία για κατάργηση του σχετικού νόμου. Με αυτή την επιλογή το κράτος θέλησε να επαναδιαπραγματευτεί έναν κοινωνικό-πολιτικό συσχετισμό, δοκίμασε να προχωρήσει σε μια σκληρή στάση και να προσπεράσει χωρίς πολλούς δισταγμούς την ηθική μειονεξία της χρεωμένης με τη δολοφονία αστυνομίας και το έρεισμα των αντιστασιακών στην τοπική κοινωνία από τη συστηματική παρέμβαση και παρουσία τους.

Τις επόμενες βδομάδες, ήταν η κυδαιότητα της επικήρυξης των τριών αναρχικών που καταζητούνται ως συνεργοί του Γιάννη Δημητράκη για την απαλλοτρίωση της Εθνικής τράπεζας στη Σόλωνος, μαζί με τη γενικότερη μπντιακή αναθέρμανση των ασφαλιστικών σεναρίων που θέλουν να τους παρουσιάζουν σαν συμμορία ληστών. Αυτή η ενθάρρυνση των πλέον τιποτένιων κοινωνικών συμπεριφορών της ρουφιανιάς και της κατάδοσης, εκδηλώθηκε εν όψει της προγραμματισμένης για το Δεκέμβρη εκδίκησης της έφρασης του Γ. Δημητράκη, ως μια ακόμα προσπάθεια εγκληματοποίησης και κοινωνικής-πολιτικής απομόνωσης των συντρόφων. Επίσης η πορεία αλληλεγγύης στις 3 Δεκέμβρη έγινε μέσα σε ασφυκτικό αστυνομικό κλοιό. Σε κάθε πέρασμα προς το χώρο συγκέντρωσης, την πλατεία Βικτωρίας, υπήρχαν διμοιρίες που προχωρούσαν σε ελέγχους ή ακόμα και σε προσαγωγές. Οκτακόσιοι με χίλιοι άνθρωποι τελικά κατάφεραν να εκφράσουν μαζικά την αλληλεγγύη τους στους διωκόμενους συντρόφους, διαδηλώνοντας πλευρισμένοι από τις αμέτρητες διμοιρίες.

Και τέλος, πριν καλά-καλά εξελιχθούν οι διαδηλώσεις του Δεκέμβρη, το ζήτημα του πανεπιστημιακού ασύλου ξαναβρέθηκε στα στόματα των υπουργών, των δημοσιογράφων και των πρυτάνεων. Οπωσδήποτε το κάθε ένα από αυτά τα γεγονότα έχει την ιδιαίτερη σημασία του και ανοίγει μια ξεχωριστή και εκτενή συζήτηση. Μια συζήτηση που μπορεί να αφορά στις επιλογές του κάθε διωκόμενου συντρόφου και τη συμβολή του στον αγώνα, στην ιστορία των Εξαρχείων ως σημείου αναφοράς της κοινωνικής αμφισβήτησης ή στην καθημερινή δράση του Ρεσάλτο και των αντιστασιακών στεκιών και τα ριζώματά τους στις γειτονιές. Ταυτόχρονα όμως χρειάζεται να κατανοηθούν μέσα στη γενικότερη και κρίσιμη συζήτηση για τις μορφές και τις στοχεύσεις της κατασταλτικής στρατηγικής, μέσα σε μια συζήτηση που στην ουσία της αφορά στις εξελίξεις και τα δεδομένα του κοινωνικού-ταξικού πολέμου συνολικά.

-Στο πλαίσιο της καθεστωτικής ανασύνταξης...

Αν και ευρέως διαδεδομένη τελευταία, η έννοια της αντεξέγερσης δεν είναι η πιο κατάλληλη. Χαρακτηρίζεται από στατικότητα. Ανακαλύπτει ως ξαφνικό το γεγονός της εξέγερσης και με ορόσημο τον περσινό Δεκέμβρη θέτει τον ιστορικό χρόνο στο μηδέν. Η εξέγερση δεν είναι πίνakas άξιος ενατένισης, θαυμασμού ή σχολιασμού, μοιάζει περισσότερο με στιγμή στην αλληλουχία των καρτέ ενός φιλμ, μια στιγμή με τα πριν και τα μετά της.

Το υπάρχον συνεχίζει να κυοφορεί την άρνησή του. Οι κοινωνικές-ταξικές ανισότητες και η διεύρυνσή τους από τις αναδιαρθρώσεις των τελευταίων δεκαετιών, η εντεινόμενη εκμετάλλευση και η όλο πιο αβέβαιη επιβίωση, οι πολλαπλές καθημερινές πραγματικότητες της καταπίεσης, του ρατσισμού, του μισογυνισμού, της ομοφοβίας, η ασφυκτική επέκταση των μηχανισμών επιτήρησης και καταστολής, η καταθλιπτική απουσία νοήματος και αυτοκαθορισμένης ζωής μέσα στον καπιταλισμό και τη δικτατορία του εμπορεύματος, η καθολική πια υπονόμευση του φυσικού κόσμου, όλες αυτές οι συνθήκες αποδείχτηκαν εύφλεκτες με τα γεγονότα του περσινού Δεκέμβρη. Αλλά η φωτιά δεν άναψε και απλώθηκε ντετερμινιστικά προδιαγεγραμμένη, αντικειμενικά αναπόφευκτη, αλλά γιατί εν πολλοίς την υποδαύλισε και την επέτρεψε ο υποκειμενισμός της κοινωνικής εμπειρίας, η ύπαρξη ενός πληθωρικού αντιστασιακού ρεύματος που επιμένει να προωθεί καθημερινά και έμπρακτα το ανατρεπτικό πρόταγμα, οι αγώνες από τους πιο πρόσφατους μέχρι τους πολύ περασμένους που στοιχειώνουν τη συλλογική κοινωνική μνήμη, η μόνιμη διάχυτη δυσπιστία και δυστροπία απέναντι στο κράτος σε συνδυασμό και με την αποσύνθεση της αξιοπιστίας του πολιτικού συστήματος και των θεσμών μεσολάβησης και χειραγώγησης.

Μετά το Δεκέμβρη το καθεστώς δεν χρειαζόταν απλώς να μαζέψει τα αποκαΐδια, αλλά και να λάβει σοβαρά υπόψη του τις αντιφάσεις και τις δυναμικές που επέτρεψαν το ξέσπασμα της εξέγερσης. Μάλιστα η καθεστωτική ανασύνταξη θα ήταν τόσο αναγκαία και επιτακτική όσο θα σκοτεινίαζε και θα βάραινε ο ορίζοντας από την καταρράκωση της καπιταλιστικής ανάπτυξης, από την οικονομική κρίση. Απολύσεις και εκτίναξη της ανεργίας, αδυναμία αποπληρωμής δανείων και χρεών, κατασχέσεις και ανέχεια, πάγωμα ή και μειώσεις μισθών, εκ νέου μειώσεις ασφαλιστικών δικαιωμάτων και αυξήσεις ορίων συνταξιοδότησης, εξάπλωση των συνθηκών μερικής και ελαστικής εργασίας κατά τα συμφέροντα των αφεντικών, αυτές θα ήταν πλέον και οι μόνες υποσχέσεις του συστήματος. Και τέτοιου τύπου υποσχέσεις πάνε απαραίτητα μαζί με κάτι ακόμα, την αστυνομία.

Ωστόσο το καθεστώς δεν φάνηκε διατεθειμένο να εγκαταλείψει εύκολα κανένα από τα όπλα του, έτσι παράλληλα με την ανασυγκρότηση της κατασταλτικής πυγμής, επιχείρησε να διασώσει και τη δημοκρατική ψευδαίσθηση. Αυτό μεταφράστηκε σε πρόωρες εκλογές και κυβερνητική εναλλαγή. Η ανοιχτή δεξιά μετατόπιση της προη-

γούμενης διαχείρισης δεν υποσχόταν παρά τη μετωπική σύγκρουση διακινδυνεύοντας την όξυνση της κοινωνικής πόλωσης που άφησε πίσω της ο Δεκέμβρης. Τη δεδομένη στιγμή κρίθηκε λιγότερο κατάλληλη και αποσύρθηκε. Το σοσιαλδημοκρατικό λείψανο ανέλαβε να επενδύσει στον κοινωνικό εφησυχασμό και να αναθερμάνει κάπως την εμπιστοσύνη στη θεσμική ανάθεση και μεσολάβηση, εκφράζοντας μια καθεστωτική επιλογή τόσο συμπαγή και κρίσιμη που ανοιχτά αποτυπώνεται στην κομματική σύμπνοια και τη μνηιακή στήριξη που του προσφέρεται.

Οι νέοι διαχειριστές επιστράτευαν ένα συναινετικό ύφος και μια προσχηματική ρητορική, οι μπάτσοι βαπτίστηκαν “προστάτες του πολίτη”, ο υπουργός τους αυτοανακηρύχτηκε “υπερασπιστής” της Κούνεβα και οι κυβερνητικές ανακοινώσεις άρχισαν να διανθίζονται με “ευαισθησίες” για τους φτωχούς, τους μετανάστες, τους φυλακισμένους, τους νέους, το περιβάλλον. Εμφανίστηκαν να έχουν άποψη για όλα και να απλώνουν χέρι φιλίας προς όλους εκείνους που ένιωσαν δικό τους τον περσινό Δεκέμβρη. Γιαυτό και η σπέκουλα υπέρ της διαφάνειας και κατά των κάθε λογής “κρατικών αυθαιρεσιών”. Αλλά αυτό το άπλωμα είναι και ο ολοκληρωτισμός της δημοκρατίας, το να μπορεί να καμώνεται ότι συνθέτει μέσα της τις αντιθέσεις ακόμα και την αμφισβήτησή της, το να εμφανίζεται υπερταξική και ουδέτερη, εφησυχάζοντας τελικά και ουδετεροποιώντας τους υπηκόους της. Και όσο πιο πολύ καταξιώνεται στις συνειδήσεις τόσο πιο άνετα σερβίρει τη λογική της. Πράγματα χιλιοπαιγμένα, όπως ότι “ο νόμος και η τάξη είναι απαίτηση της πλειοψηφίας απέναντι στις ανεύθυνες μειοψηφίες”, όπως ότι “θα έπρεπε να δουλεύουμε περισσότερο συγκριτικά με αυτά που καταναλώνουμε”, όπως ότι “πρέπει όλοι να κάνουμε θυσίες για να σωθεί η χώρα”. Ήδη οι σοσιαλδημοκράτες διαχειριστές έχουν αρχίσει να ζητούν “κοινωνικούς διαλόγους” και “εθνικές συμφωνίες” για την οικονομία, ελπίζοντας να προκαταλάβουν τις αντιδράσεις στην προετοιμαζόμενη καταιγίδα των νέων μέτρων πειθάρχησης και λεηλασίας. Προσπαθούν απλά να κερδίσουν χρόνο από τις επερχόμενες κοινωνικές εντάσεις.

Όπως προσπαθούν να κερδίσουν και έδαφος από τον εσωτερικό εχθρό. Στο ελάχιστο δεν κρύβεται η κυβερνητική προσήλωση στην αναγκαιότητα της πυγμής. Το αντίθετο, “ανομία τέλος” και “μηδενική ανοχή” διακηρύσσουν σε όλους τους τόνους και θέλουν αυτό να εμπεδωθεί, όχι μόνο από τους δηλωμένους αρνητές του υπάρχοντος κόσμου αλλά και από οποιονδήποτε μπορεί να φτάσει στο σημείο να θέλει να κατέβει στο δρόμο και να εκφράσει την οργή και την αγανάκτησή του. Εδώ το συναινετικό προφίλ ισορροπεί σε τεντωμένο σχοινί. Τους είναι όμως απαραίτητο να αντιμετωπίσουν το βασικό συμπέρασμα του περσινού Δεκέμβρη, την εμφανική του επιβεβαίωση, την επικινδυνότητα της διαλεκτικής των μειοψηφικών ανατρεπτικών κύκλων -της συνολικής κριτικής και των επιθετικών τους πρακτικών- με το ευρύτερο πεδίο των κοινωνικών-ταξικών αντιφάσεων και του πολέμου. Προφανώς δεν πρόκειται για μελλοντικά σχέδια, ήδη ο κατα-

σταλτικός εκβιασμός περισφίγγει σιγά-σιγά κάθε μορφή και εγχείρημα αντιεξουσιαστικής δράσης.

-Ενάντια στο δίλημμα...

Αστυνομική βία, προσαγωγές, έρευνες, ανακρίσεις, δικαστήρια, φυλακίσεις συντρόφων, ακόμα και στο πρώτο πιο άμεσο επίπεδό της η κατασταλτική διαδικασία είναι συχνά ικανή να φοβίσει, να αποσπάσει την προσοχή, να αφαιρέσει την πρωτοβουλία των κινήσεων, να εξαντλήσει. Ποτέ όμως δεν είναι μια απλά αστυνομική-επιχειρησιακή διαδικασία, είναι ταυτόχρονα πολιτική-ιδεολογική.

Όταν το καθεστώς λέει ότι “η βία είναι καταδικαστέα από όπου κι αν προέρχεται” υπαγορεύει το όριο ενσωμάτωσης και απομόνωσης. Δεν ζητάει από τους καταπιεσμένους τίποτα λιγότερο παρά να συμφιλιωθούν με την ανομολόγητη δομική βία των κοινωνικών-ταξικών διαχωρισμών, να αναγνωρίσουν το μονοπώλιο της θεσμισμένης βίας του κράτους, να παραιτηθούν από το να ορίζουν οι ίδιοι τις μορφές των αγώνων τους και να εγκαταλείψουν τις ιστορικές τους παρακαταθήκες. Δεν επιδιώκει παρά να εξορίσει ιδεολογικά και κοινωνικά όσους δεν πειθαρχούν σε αυτά.

Ο κατασταλτικός εκβιασμός ενάντια στους αναρχικούς-αντιεξουσιαστικούς-ανατρεπτικούς κύκλους οργανώνεται ως μεικτή στρατηγική κοινωνικής απομόνωσης και αστυνομικής-ποινικής πίεσης θέτοντάς τους το δίλημμα ρητά, είτε “καλοί ιδεολόγοι” είτε “κακοί βάνδαλοι εγκληματίες”. Επίδικο ο αυτοακρωτηριασμός και ο διαχωρισμός τους. Πιέζοντας τις πιο δημόσιες εκφράσεις προς τη μετριοπάθεια, τη συντηρητικοποίηση και τον εγκλωβισμό μέσα στη γυάλα της δημοκρατικής αποστείρωσης. Και τις πιο συνωμοτικές επιλογές στην εσωστρέφεια, την αυτοκατανάλωση και την απομόνωση πίσω από τα τείχη που ιδεολογικά ορίζει η εγκληματολογία και πρακτικά οι μηχανισμοί του ποινικού ελέγχου. Με άλλα λόγια, ό,τι επιμένει να είναι ευρύ τουλάχιστον να μην είναι και αιχμηρό και ό,τι επιμένει να είναι αιχμηρό τουλάχιστον να μην είναι και ευρύ.

Συχνά η απάντηση στα εκβιαστικά διλήμματα είναι η διπλή τους άρνηση, ούτε ο εγκλωβισμός στην δημοκρατική νομιμότητα ούτε η απομόνωση στον ποινικό έλεγχο. Το ζήτημα θα είναι πάντα η διαύγεια του σκοπού. Επιδιώκουμε την ανατροπή. Και όσο πιο σκοτεινός εμφανίζεται ο ορίζοντας για τον κόσμο της εκμετάλλευσης και της εξουσίας, τόσο πιο ανοιχτό μπορούμε να τον κάνουμε για εμάς, την τάξη των καταπιεσμένων.

εκ του σύνεγγυς
από τις κόκκινες συνοικίες, 18.12.09

//asynergia.wordpress.com

Η έλλειψη πρωτοβουλίας, η απουσία δράσης που προβάλλεται ως αναζήτηση επαναστατικού υποκειμένου και ατελείωτων σταδίων ωρίμανσής του, εκτός από ντεμοντέ είναι και ύποπτη. Είναι η εφεύρεση, η επινόηση μιας δυνατότητας προκειμένου να δικαιολογηθεί η έλλειψη δυναμικής. Θυμίζει λίγο το ανέκδοτο με το κυνήγι του θησαυρού, που ενώ κάποιοι σπαταλούσαν τη ζωή τους κοσκινίζοντας ατέλειωτους τόνους χώματος, κάποιοι άλλοι - περισσότερο πρακτικοί - πλούτιζαν πουλώντας τους κόσκινα.

Είναι βαρετό να επιμένεις στον ρομαντισμό. Χυδαίο να χτίζεις την ύπαρξή σου εις βάρος του. Είναι μάταιο να ανασύρεις τη χριστιανική ελπίδα βαφτίζοντάς την συμπόρευση με την κοινωνία. Ηττημένο να ματαιώνεις την προοπτική ενός κόσμου που θα ανήκει ολοκληρωτικά σ' εκείνους που πολεμούν το υπάρχον.

Το να επιλέγεις τη σύγκρουση τώρα, για τον εαυτό σου, στο όνομα της ίδιας σου της ζωής που δεν αντέχει να αντιμετωπίζει στωικά την βαρβαρότητα των σχέσεων που την καταρρακώνουν από την οικογένεια και το σχολείο μέχρι την παντρεία και την εργασία, είναι αναγκαίο. Το να έχεις διαρκώς στο νου σου το πώς η σύγκρουση αυτή θα διαχυθεί όσο πιο συλλογικά και έντονα γίνεται, είναι ζητούμενο. Κι είναι ακριβώς το θέμα της διάχυσης που πρέπει να τεθεί στο τραπέζι και όχι η κατάτμηση της κοινωνίας σε αυθαίρετες και απονευρωμένες κατηγορίες - "χρήσιμες" ή "όχι".

Στη σκιά του καπιταλιστικού ονείρου οι κοινωνικές σχέσεις παραμένουν σε μεγάλο βαθμό διαρθρωμένες όχι βάσει της υπαρκτής ταξικής θέσης των ατόμων, αλλά ενός φαντασιακού που το θέαμα και η κοινωνία των εμπορευμάτων επιβάλλουν, προσφέροντας στον καθένα την ψευδαίσθηση να επιλέγει την τάξη στην οποία ανήκει, όπως θα επέλεγε ανάμεσα στον ολυμπιακό ή τον παναθηναϊκό, το λευκό ή κόκκινο κρασί. Μέσα σ' αυτή λοιπόν τη κωνευτική και απρόσωπη ροή των πραγμάτων, τα χαρακτηριστικά των ανθρώπων που κατά περιστάσεις εκτρέπουν ή έχουν τη διάθεση να εκτρέψουν αυτό που δεν ζούμε, είναι αν μη τι άλλο ρευστά και αναδυόμενα. Βίαιες και αναντίρρητα στοχευμένες πρακτικές που ιστορικά υιοθετούνται και διαχρονικά συμβαίνουν από ανθρώπους ή ομάδες ανθρώπων που επιδιώκουν τη διασάλευση της κοινωνικής ειρήνης (επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα, καταστροφές οικονομικών και εξουσιαστικών συμβόλων, ξυλοδαρμοί φορέων της κυριαρχίας), σε στιγμές διευρυμένης αναταραχής έρχονται αυτόματα και αντανakλαστικά σχεδόν στο προσκάνιο για να επιστρέψουν και να ξαναγίνουν οικείες στα περισσότερο χαωτικά και αυθόρμητα κομμάτια των απελπισμένων και καταπιεσμένων από τα οποία προέκυψαν. Αν υπάρχει κάτι που θα έπρεπε να διεκδικηθεί ως σταθερό και μόνιμο δεν είναι παρά η στιγμή της εκτροπής και της διάχυσής της.

Συνώνυμο της διάχυσης είναι η συνειδητή αίσθηση της ρευστότητας. Εχθρός της ο συγκεντρωτισμός, η αυτιστική εμμονή στο επαναστατικό πρόγραμμα. Όσοι εργάζονται για την καταστροφή αυτού του κόσμου στο σύνολό του, θα πρέπει να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά, να αφουγκράζονται, να βρίσκονται παντού. Να επιδιώκουν να συνδεθούν. Με το κίνημα, τους επαναστατικούς κύκλους, τους εργάτες που βαριούνται να είναι εργάτες, τους μαθητές που έχουν εκατό απουσίες ήδη απ' τον Οκτώβρη, τους παραβατικούς που δεν έχουν μικροαστικά όνειρα, τους οπαδούς τη στιγμή που εκτρέπουν το αθλητικό θέαμα, τους φυλακισμένους που δεν διανοήθηκαν να γίνουν ρουφιάνοι, τους μετανάστες που δεν σέβονται τη χώρα που τους φιλοξενεί. Ένας ανειδίκευτος εργάτης που δεν τον ενδιαφέρει να γίνει ειδικευμένος και ένας ογκολόγος χειρουργός που παραιτείται γιατί αρνείται να γράφει χημειοθεραπείες προς όφελος των φαρμακοβιομηχανιών, στερούν έστω και λίγο απ' την απδιαστική φιλοδοξία αυτού του πρόστυχου κόσμου. Για τις εξαιρέσεις βέβαια, τις αντιπαραγωγικές κατά κύριο λόγο, το κόστος δεν αρκείται στα όρια μιας καταστροφικής - αλλά και αξιοπρεπούς συνάμα - προσωπικής επιλογής. Ο κίνδυνος να λειτουργήσουν ως παράδειγμα, είτε αυτό εμπεριέχεται στην πρόθεση των υποκειμένων που αποστατούν είτε όχι, τα απογυμνώνει από την παραμικρή υποψία προσωπικού μεγαλείου, τα συγματοποιεί εξορίζοντάς τα από την κοινωνική ζωή σε φυλακές, ψυχιατρεία, ιδρύματα αποκατάστασης. Η απόφαση είναι σαφής. Υπάρχει χώρος για να δουλεύεις, να καταναλώνεις, να παίρνεις ψυχοφάρμακα, να χρωστάς, να εξαπατάς με τακτ ή με σύστημα, να παράγεις και να αναπαράγεις με δύο λόγια όλα τα σκατά που έχεις καταπιεί και εδώ που τα λέμε καλό θα ήταν να τα χωνέψεις από πάνω. Όχι όμως να τα ξεράσεις. Ακριβώς εδώ, τη στιγμή δηλαδή που η απδία σε κατακλύζει και το αρνητικό γίνεται η μοναδική πεποίθηση - λογικά ή χωρίς λογική, δομημένα ή άναρθρα - θα υποστείς τις συνέπειες. Από φόβο μην τυχόν και τις υποστούν εκείνοι που ορίζουν τους κανόνες του παιχνιδιού. Αυτούς τους κανόνες αφότου ασελγώς αθετήσουμε, οφείλουμε να οργανώσουμε το παιχνίδι εξαρχής διαχέοντάς το σε κάθε χρόνο - απών και παρών.

Και μιλώντας για διάχυση, δε νοείται τίποτε παραπάνω από την ανακάλυψη αυτής της κοινότητας μεταξύ του προλεταριάτου - των καταπιεσμένων δηλαδή που έχοντας κατανοήσει τη μιζέρια της θέσης τους ως παραγωγικοί και καταναλωτές εμπορευμάτων και ιδεολογιών επιθυμούν να την αρνηθούν και όχι να την υπερασπίσουν -, την πολυπόθητη συλλογικοποίηση των μοριακών/ατομικών αρνήσεων.

Στην προοπτική της διάχυσης της σύγκρουσης, βασικό εμπόδιο - απ' αυτά που θέτουν οι ίδιοι οι επαναστατικοί κύκλοι - είναι η λογική της πρωτοπορίας. Λογική που υπερασπίζονται μοντέλα δράσης συγκεντρωτικού χαρακτήρα, που ως βασικό τους στόχο φαίνεται να θέτουν την προσωπική τους εισβολή στις σελίδες της ιστορίας με όρους αναγνωρισιμότητας, ματαιοδοξίας, τελικά εξουσί-

ας. Το πρόταγμα τους καταντάει να είναι ιμπεριαλιστικό. Αυτό που επιθυμεί να επιτύχει δεν είναι η διάχυση της προλεταριακής βίας -της έμπρακτης άρνησης δηλαδή των καταπιεσμένων να στερούνται την ίδια τους τη ζωή-, αλλά η επέκταση συγκεκριμένων χαρακτηριστικών της δράσης που αυτοί αναπτύσσουν και συνακόλουθα προτείνουν σε άλλα κομμάτια της κοινωνίας. Κάθε δραστηριότητα που δεν ανταποκρίνεται σε συγκεκριμένες πρακτικές που επιμένουν να εμφανίζονται ως οι μοναδικές πραγματικά ρηξιακές ή εκδηλώνεται από κοινωνικές ομάδες που δεν έχουν συμπεριληφθεί στην προδιαγεγραμμένη υπόθεση της άρνησης, αντιμετωπίζεται όχι απλώς χωρίς την παραμικρή διάθεση σύνδεσης και αμοιβαίας αλληλεπίδρασης, αλλά αντίθετα με αδιαφορία, καχυποψία, απαξίωση. Πρόκειται για μια δογματική οπτική της επανάστασης, που παρά την απομόνωση και περιθωριοποίηση που σε μεγάλο βαθμό φτάνει να υπερασπίζεται η ίδια για τον εαυτό της, εν τούτοις δε θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως μηδενιστική. Η έννοια της προσδοκίας και της κατοχής της αλήθειας εξακολουθεί να υφίσταται αυτή τη φορά όχι με ρεφορμιστικούς όρους κοινωνικής υπομονής, αλλά επιβολής και γοήτρου.

“Κάτω απ’ το πυκνό πούσι της νύχτας, στους δρόμους, μπροστά απ’ τις βιτρίνες, στα αραιά παγκάκια, στα μπαρ και στις ταβέρνες ανθίζει η ομορφιά και η ασχήμια, η επίδειξη και ο δισταγμός, το θράσος και η τίμια συναλλαγή, ο πόθος και οι ανατομικές λεπτομέρειες, η προσποίηση και η γοργή φυγή. Σπάνια συμπίπτουν τα κίνητρα, σπάνια ανταμώνουν οι καρδιές, σπάνια πλέουν πάνω στο ίδιο κύμα οι γλώσσες...”.

Δεν έχουμε παρά να γίνουμε η σπάνια εξαίρεση. Η καθολική εξαίρεση. Ν’ απαλλάξουμε το στόμα μας από τα πτώματα του επαναστατικού υποκειμένου και της πρωτοπορίας, που βρωμάνε παρελθόν και ήττα. Την αθλιότητα αυτού του κόσμου τη νιώθουμε για λογαριασμό μας -ανήκουμε στην από ‘δω μεριά- και δεν χρειαζόμαστε προσοχήματα και αφορμές για να την αρνηθούμε και να την πολεμήσουμε. Δε νιώθουμε μόνοι μας, καθώς οι διαχωρισμοί δεν είναι του γούστου μας. Ο εχθρός εξάλλου караδοκεί. Στο ανάξιο βλέμμα του ρουφιάνου, του μπάτσου, του μικροαστού, του αφεντικού, του προέδρου της χονολουλού. Του την έχουμε στήσει όμως για τα καλά. Στα οδοφράγματα, τις άγριες απεργίες, τις απαλλοτριώσεις, τα απανταχού αντάρτικα, την αγωνία των λέξεων και των πράξεων να σημαδεύουν πάντα εναντίον τους, στον πόλεμο που υποβόσκει. Και έχει ήδη ξεσπάσει.

ΤΑΞΙΚΗ ΚΙΝΗΤΙΚΟΤΗΤΑ - ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Εκινώντας από μια θέση: “ενώ στον σύγχρονο καπιταλισμό εξακολουθούν να υπάρχουν τάξεις, εν τούτοις τα υποκείμενα που τις διαμορφώνουν δεν αποτελούν αυτόματα και αναγκαστικά φορείς ταξικής συνείδησης και επομένως του ταξικού ανταγωνισμού”, προκύπτουν δύο σημαντικά ερωτήματα: “ποιός μας βάζει να αναρωτιόμαστε αν υπάρχουν τάξεις σε συνθήκες μη αταξικής κοινωνίας;” και “πού πάει η ταξική συνείδηση όταν χάνεται;”

Μια βασική παράμετρος που θα ‘πρεπε να θεωρηθεί κομβική σ’ αυτό το ταξικό/αταξικό/διαταξικό παραλήρημα είναι η σχέση που έχει φροντίσει να αναπτύξει ο δυτικός καπιταλισμός με τα μέσα παραγωγής. Το γεγονός δηλαδή ότι η άντληση των προνομίων δεν προέρχεται τόσο από την άμεση πρόσβαση στα μέσα παραγωγής (καθώς οι περισσότερες εργοστασιακές μονάδες έχουν μετατοπιστεί στον τρίτο κόσμο), αλλά κυρίως από τη θέση στη διεύθυνσή τους.

Η συνθήκη αυτή αποδεικνύεται ιδιαίτερα συμφέρουσα για το κεφάλαιο καθώς του εξασφαλίζει μέγιστα οικονομικά οφέλη αγοράζοντας με ανθρωπιστικά χαμόγελα κοινωνικής προσφοράς, όσο πιο φθηνά την εργατική δύναμη των υποβαθμισμένων περιοχών της περιφέρειας. Από την άλλη, επιφυλάσσει μια αλλόκοτη θέση για τον σύγχρονο δυτικό μισθωτό καθιστώντας τον ταυτόχρονα εκμεταλλεζόμενο και εκμεταλλευτή, τη στιγμή που ενώ εξακολουθεί να υφίσταται απόσπαση της εργατικής του υπεραξίας από το απανταχού κεφάλαιο, ο ίδιος αντλεί τα προνόμιά του από την υπεραξία των εργατών του τρίτου κόσμου. Το γεγονός δηλαδή ότι ο εργαζόμενος της δύσης δεν είναι σε θέση να παράγει, αλλά να διαχειρίζεται και να διευθύνει τα μέσα και τα προϊόντα παραγωγής αναπτύσσοντας ως επί το πλείστον νέες μορφές δραστηριότητας (υπηρεσίες), του επιβάλλει την ψευδαίσθηση - η οποία βέβαια στην καπιταλιστική γλώσσα του παρέχεται ως δυνατότητα - να μεταπηδήσει τάξη, να ανελιχθεί, να αποκτήσει θέση εξουσίας.

Και εδώ - ακριβώς ή περίπου - απαντιούνται τα ερωτήματα που τέθηκαν στην αρχή. Το κυρίαρχο ψέμα του καπιταλισμού, ο μόνιμος τρόπος να εξαπατά μέχρι τώρα, βρίσκεται στο γεγονός ότι η άνοδος στην οικονομική και κοινωνική ιεραρχία δεν εμφανίζεται πια ως αποκλειστικό προνόμιο μιας κλειστής κάστας, αλλά η κατάκτηση της κορυφής της προβάλλεται σαν ένα ενδεχόμενο ανοιχτό στον καθένα. Από τις υψηλόβαθμες θέσεις μέχρι τις πιο κακοπληρωμένες εργασίες ο καπιταλισμός έχει φροντίσει να χτίσει την αίσθηση της διαρκούς κινητικότητας, χωρίς αυτή βέβαια να ανταποκρίνεται τις συντριπτικά περισσότερες φορές στην πραγματικότητα. Η φράση και μόνο υπεύθυνος αποθήκης σε κάνει να αναρωτιέσαι αν πρέπει να βάλεις τα γέλια ή τα κλάματα.

Το μόνο πραγματικό, πέρα απ’ τη μизέρια των μισθωτών, είναι η συσσώρευση του πλούτου σε μικρές, κλειστές κοινωνικές ομάδες. Αυτό που παραχωρείται στους πολλούς είναι η ψευδαίσθηση της καταναλωτικής τους δύναμης, η οποία όσο μαζικά εκδηλώνεται (καπιταλιστικό θαύμα), το ίδιο μαζικά παίρνεται πίσω (οικονομική κρίση). Αυτό που παραμένει σταθερό είναι η επιταγή της εργασίας, η αναγκαιότητα του μισθωτού να εργάζεται. Σε όλες τις περιστάσεις. Και πάντα με το παραπάνω. Είτε για να μπορεί να καταναλώνει εμπορεύματα που ποτέ δεν θα του ανήκουν (όχι μόνο γιατί η ύπαρξή τους είναι εχθρική προς την ανθρώπινη ανάγκη που φιλοδοξούν να καλύψουν, αλλά και επειδή - με όρους περισσότερο υλικούς - δεν είναι παρά το αποτέλεσμα ενός ατέλειωτου

και ανακυκλώμενου δανεισμού), είτε για να εξασφαλίσει τα αναγκαία ενός αγχώδους βιοπορισμού όταν εγκαλείται να πιστέψει εκ νέου στην Κρίση της επίγειας αυτή τη φορά ζωής. Σε κάθε περίπτωση το συμπέρασμα είναι κοινό: η ιδιότητα και μόνο του μισθωτού στον δυτικό καπιταλισμό δεν φέρει στοιχεία ταξικού ανταγωνισμού, παρά μόνο όταν την αρνείται έμπρακτα αποφεύγοντας ή σαμποτάροντάς την.

Ζητούμενο πάντως, πέρα από συμπεράσματα και διατυπωμένες θέσεις, είναι η ανίχνευση αυτής της άρνησης σε μια συνθήκη που ενώ διαφημίζεται ως μια μοντέρνα μεταφυσική, δεν είναι παρά η καλά μελετημένη μετακίνηση του πάλαι ποτέ θετικού πρόσημου της χαρούμενης κατανάλωσης (ιδεολογίας που απλόχερα επέβαλε το καπιταλιστικό όνειρο), στον ζοφερό κόσμο της ανασφάλειας, του φόβου, της “θυσίας” αυτή τη φορά για να σωθεί αυτό που με τόση οικειότητα - σα να ‘τανε ο χνουδωτός μας γατούλης - ονομάζουν οικονομία. Αυτό που μπαίνει σε εφαρμογή είναι το παλιό δοκιμασμένο σχέδιο της συστράτευσης απέναντι σ’ έναν κοινό εχθρό κυριαρχικά βέβαια προσδιορισμένο. Ουδήςποτε εμφανίζεται

ως ανταγωνιστικό ή άχρηστο στη συντήρηση του συστήματος, παρουσιάζεται και ως αιτία της παρακμής του, ως δημόσιος κίνδυνος. Εξακολουθούμε να επιμένουμε: Είμαστε όλοι μετανάστες. Είμαστε όλοι τρομοκράτες.

Από την εξέγερση του Δεκέμβρη μέχρι τα βίαια ξεσπάσματα μεταναστών τον Μάη στην Αθήνα, από τα πυρπολημένα αστυνομικά τμήματα στο Βέλγιο μέχρι τα ρεσάλτα στα πετρελαιοφόρα ανοιχτά της Σομαλίας, τα πάντα δείχνουν ότι η τάξη βασιλεύει αλλά δεν κυβερνά. Και αν η κοινότοπη φρασεολογία πάει σύννεφο, κοινότοπες αν μη τι άλλο δεν είναι οι αρνήσεις που ορθώνονται απέναντι σ’ αυτόν τον άθλιο κόσμο, που για την κατάρρευση του, εμείς, οι ανά τον κόσμο εξεγερμένοι, μηδενιστές, απελπισμένοι, λούμπεν, επαναστάτες, προλετάριοι, αναλαμβάνουμε προκαταβολικά την ευθύνη.

ΔΟ CUX ΠΟΡ

Υ.Γ.: το κείμενο προέκυψε μετά από συζητήσεις (... και μη συμφωνίες) με τον sans quillotte.

*οι επαναστάτες είναι ένα μικρό φως που εξαφανίζεται μπροστά στο ζωνρό ήλιο των προλεταριακών αγώνων στην πλήρη τους ανάπτυξη. Αλλά μέσα στην ερήνιση του αγώνα ή όταν ο ήλιος αρχί να ανατείλει, το μικρό φως είναι πάντοτε καλύτερο από το τίποτα... *1*

Ο αγώνας δεν είναι ένα ανεβοκατέβασμα σε μια σκαλωσιά με επιτυχίες και αποτυχίες και επίσης δεν χωρά σε μια ζυγαριά που μετράει κεφάλια. Η επανάσταση, αν την εννοούμε, δεν είναι μια στιγμιαία ανατροπή που ακολουθείται από την αυτόματη επίλυση των κοινωνικών αντιθέσεων, την κατάργηση των τάξεων, της εκμετάλλευσης, της ιεραρχίας κ.τ.λ, αλλά περισσότερο μια διαδικασία διαδοχικών και βίαιων ανατροπών, διαδοχικών εξεγέρσεων και -ταυτόχρονα- δημιουργίας νέων μορφών κοινωνικής οργάνωσης. Σε αυτήν την πορεία δεν δύναται να διαχωρίζουμε τις τακτικές του αγώνα. Η σημασιολογία της μιας μεθόδου έναντι μιας άλλης καταντά κουραστική. Θα πρέπει να εθελοτυφλείς αν δεν αντιλαμβάνεσαι την αξία των “κινηματικών”- μαζικών μορ-

φών αγώνα, προβάλλοντας μονόχωντα την μη δημόσια δράση, την οποία, έρχεται επίσης ανταγωνιστικά να απαξιώσει, μια ανιστόρητη κριτική, που αρμόζει σε πρωτοπορίες και στωικούς συγγραφείς. Η κάθε μια κατέχει την ουσιαστική συμβολή της και δεν αναλογεί για όλες τις περιστάσεις, εν κατακλείδι, οι μάχες θα αλληλοτροφοδοτούνται. Παραμένει θεμιτό η επιλογή κάθε δυνατού μέσο και επιτακτικό να ανταποκριθούμε με ποικίλους τρόπους στις συνθήκες.

Κατόπιν των ορθών επιχειρημάτων για το καθολικό πλέγμα χειραγώγησης, θα πρέπει να γίνει αυτονόητο ότι η εξουσία είναι οριζόντια, ότι εκτείνεται σε όλα τα κοινωνικά στρώματά και αναπαράγεται συνειδητά. Η εξέλιξη του καπιταλισμού μετάβαλε τους ευδιάκριτους διαχωρισμούς και χαρακτηριστικά

κάθε τάξης. Με τον ίδιο τρόπο γενικά, όπως συνταυτίστηκε ο παραγωγός με τον καταναλωτή. Το επαναστατικό υποκείμενο δεν κατάγεται και δεν προσδιορίζεται από κάποια συγκεκριμένη τάξη. Υπό αυτήν την έννοια υπάρχουν μόνο επιλογές. Αλλά είναι αναφαίρετο ότι υπάρχουν για να καταργήσουν τις τάξεις, την ιεραρχία, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Αν λέγεται πως δεν αφορά η κοινωνική απεύθυνση, σημαίνει απλά ότι δεν ετεροκαθορίζει το κριτήριο δράσης η ποσοτική συμμετοχή ή η αποδοχή από ένα απαθή δέκτη. Κι αν αφορά, είναι γιατί μιλάμε τουλάχιστον για το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούμε. Επειδή δεν είμαστε καρκινικό εξόγκωμα που χρήζει ακρωτηριασμό, οφείλουμε όχι σαν κοινωνικοί λειτουργοί αλλά ως ζωντανό κομμάτι του ιδίου σώματος, να μιλάμε, να επικοινωνούμε, να ωθούμε προς την γενικευμένη σύγκρουση. Να προτείνουμε τον αυτοκαθορισμό και την αυτενέργεια, να τρανιάζουμε την χειμερία νάρκη του με εμπόλεμες ιαχές. Τώρα, είτε με την πρόκληση είτε με την πρόσκληση, το κοινωνικό έρεισμα θα παραμένει μια ελπίδα για όλους.

Υπό το πρίσμα της οικονομικής κρίσης, η πραγματικότητα εκπέμπει μια διάχυτη ανασφάλεια. Παρουσιάζεται με ένα αναξιόπιστο σύστημα όπου διαμπνύει διαχειριστικά στοιχεία κάτω από την πτυχή του αναπόφευκτου ρίσκου και κόστους. Δεν υπάρχει κανείς που δεν καταλαβαίνει, ο καθένας κατέχει συνειδητά μια στάση ζωής, ένα επιλεκτικό βλέμμα, μια επιλεκτική ευαισθησία, μια γενική αδιαφορία, μια ιδιωτική ανησυχία. Αυτοί που εκτιμούν ότι οι γύρω του είναι πλανημένοι και πως αν αφυπνιστούν θα εξεγερθούν αντισυστημικά, κατέχονται από την ίδια τους την πλάνη

Δεν πρέπει όμως να απαιτείται η αντίσταση, υπό την βαρύτητα της ιδεολογικής αντιπρότασης και δεν αποτελεί άλλωστε σκοπό μας η ηθική γυμναστική.

Αποτελεί διακύβευμα μια νέα γλώσσα, ένα επιπλέον καινούργιο λεξικό, όχι για αυτούς που θα συνειδητοποιούν, αλλά για αυτούς που είναι. Δεν μιλάμε για την κυριαρχία μιας ιδεοληψίας έναντι της κυρίαρχης, αλλά για την ίδια μας την ζωή στα χαρακώματα της μητρόπολης. Σε αυτόν τον πόλεμο δεν χωράει ημιαπασχόληση. Απαιτείται ένας καινούργιος χάρτης ταξικής ανάγνωσης και η γνώση του πολιτικού -κοινωνικού γίγνεσθαι ως λειτουργικά εφόδια στην προειλημμένη επιλογή για καταστροφή των αξιών που θεοπίζουν αυτή τη κοινωνία, στην ανεπίστρεπτη απόφαση για την ανατροπή του υπάρχοντος συστήματος, στον πόλεμο με τους μισθοφόρους και υπερασπιστές του. Αποτελεί ουσιαστική διαδικασία να επιδιώξουμε το χτίσιμο των δικτύων και των υποδομών αυτών, που θα συντελέσουν στις απαραίτητες εφεδρείες, μέσα στη μελλούμενη όπως προδιαγράφεται δυστοπία.

Ι..Los Angeles '92: 17.000 κατηγορούμενοι ως saqueadores (πλιατσικολόγοι) και incendarios (εμπρηστές). Μπάτσοι εισβάλανε σε σπίτια των γκέτο, χάραξαν την πόλη σε ζώνες, συλλάβανε πολίτες ως πλιατσικολόγους με τεκμήριο κατηγορίας την έλλειψη αποδείξεων αγοράς οικιακών συσκευών, τηλεοράσεων κ.τ.λ, οι μεθοδοί της L.A.P.D κυριαρχούν με συνεπικουρούμενη την ιδιωτική ασφάλεια, τις πολιτοφυλακές από ανασφαλείς νομιμό-

φρονες πολίτες (αναρίθμητες πινακίδες αναγγέλλουν τα όρια των κοινοτήτων που υπάγονται στο πρόγραμμα Neighborhood Watch με 5500 ομάδες επιτήρησης σε αντίστοιχα οικ. τετράγωνα). Στρατιωτικές περίπολοι καταλαμβάνουν δημόσιους χώρους και τα πανοπτικά εμπορικά κέντρα. Μια πόλη δεσμιωτήριο με τεχνολογίες που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την επιτήρηση και τον έλεγχο ολόκληρων οικοδομικών τετράγωνων σε αστικές περιοχές...*2]

Τηρουμένων των αναλογιών, όμοια και σε άλλες σύγχρονες εξεγέρσεις, όπου το κράτος όφειλε στην προβολή και αυτοπροστασία του να ασκήσει, αν όχι τα ύστατα μέσα, τις μεθόδους εκείνες που θα το ευνοήσουν να ανακαταλάβει το χαμένο έδαφος. Αν έπρεπε να είχαμε διδαχτεί από τις κατασταλτικές επιχειρήσεις στην Οαχάκα, στην Αργεντινή... από τα γαλλικά προάστια το '05: από εκεί που φάνηκε πιο διακριτά ότι η αφομοίωση και η καταστολή είναι οι δυο μαστοί που τροφοδοτούν την δημοκρατία..*3 ποια η παρακαταθήκη αυτών στη ταξική μνήμη και τι θέση έχει ανάμεσα της η ενοχή; Το μούδιασμα με την εσωτερίκευση του τρόμου, η αλαζονεία με την υποτίμηση του εχθρού;

Οι εξεγέρσεις συνήθως εκδηλώνονται επ' αφορμής κάποιων γεγονότων. Μπορεί από κάποιο τυχαίο γεγονός, μπορεί από κάποιον εμβόλιμο πυροκροτητή. Δεν καλλιεργούνται και ανθίζουν, συμβαίνουν, όπως οι αέναες εκρήξεις κάθε αστέρα. Δεν ανήκουν στην αριθμητική, αλλά στους φυσικούς νόμους. Κανείς εξεγερμένος δεν αρνείται την χρήση της βίας. Κυρίως γιατί δεν αναγνωρίζει το δικαίωμα να την μονοπωλεί ο κάθε λογής δεσμοφύλακας. Όποιος εξεγείρεται συνειδητοποιεί βιωματικά τις δυνατότητες ελευθερίας του. Μια ιδιαίτερη ατομική ευθύνη βαραίνει τον καθένα, να σχεδιάσει αποδράσεις, να ανοίξει ρωγμές, να καθορίσει ως οργανικό στοιχείο προς την καθολική απελευθέρωση. Να εξασκήσει αυτήν την αρχέγονη αγριότητα που απαιτείται να διεκδικήσει κάποιος, μέχρι πρότινος δαμασμένος στον πολιτισμό. Η καταστολή του έπεται ως φυσικό ακόλουθο και ταυτόχρονα προϋπάρχει.

Η καταστολή δεν αφορά μόνο τα Εξάρχεια. Η αστυνομία είναι σε όλη την Αθήνα. Δεν πρόκειται για την περίφημη αντί εξέγερση, δεν πρόκειται περί τιμωρίας στο έγκλημα. Ούτε καν, ένα κυβερνητικό πρόγραμμα κάθαρσης: (πρώτα μετανάστες, μετά αναρχικούς... μετά;).

Τα γεγονότα αποτελούν τεκμήρια μιας διάθεσης, μιας στρατηγικής κατεύθυνσης, καταγράφουν στοιχεία σε στίλβες που διαρκώς αυξάνονται. Θα μπορούσαμε να κάνουμε την συνήθη πλέον αναδρομή για το δόγμα της ασφάλειας από 11/9 κ.τ.λ. Είναι πάνω από μια δεκαετία, μόνο εγχώρια, που βλέπουμε την σταθερή αύξηση των μέτρων ασφαλείας, την επίσημη εδραίωση του δόγματος μετά την σύλληψη της 17N, την σταδιακή μετάβαση στην αστυνομοκρατία. Είναι επίσης γεγονός ότι η κάθε μετά ολυμπιακή χώρα θωρακίζει τις απαιτούμενες οικονομικές αναδιαρθρώσεις της. Γεγονός οι διεθνείς συνεργασίες, η Ευρώπη φρούριο με την στρατιωτική αστυνόμευση στην καπιταλιστική περιφέρεια και την στρατιωτικοποιούμενη αστυνομία εντός των τειχών, οι εταιρείες

security, οι μισθοφορικοί στρατοί, τα μέσα παρακολούθησης, τεκμήρια από την task force, την Europol... έως την frontex. Επιπλέον, γεγονότα απλά εμπλουτίζουν το δεδομένο και η ταλάντευση κάθε φορά στις ερμηνείες δεν θα μετατραπεί μεταφυσικά στο ζητούμενο ανάχωμα που οφείλουμε.

Η εξέγερση του 2008 αποτέλεσε μια επιπλέον σημαντική παράμετρο για επίσπηση της κατασταλτικής στρατηγικής. Ο Δεκέμβρης του 2009 δεν αποτέλεσε την κόψη της “αντί εξέγερσης”, αλλά μια επίδειξη ισχύος, ένα κατασταλτικό γυμνάσιο και για τους ίδιους και περισσότερο μια απειλητική εικόνα ιδεολογικής προπαγάνδας. Ένα κράτος σε επαγρύπνηση, έτοιμο να εφαρμόσει αυτές τις συνταγματικές διατάξεις, που το δικαιοδοτούν να κηρύξει κατάσταση έκτακτης ανάγκης για την απειλούμενη ανατροπή του πολιτεύματος από τον εσωτερικό εχθρό, παρόν για να θέσει σε εφαρμογή τον νόμο περί κατάστασης πολιορκίας. Ήταν δεδομένο εκατέροθεν, ότι ντεζαβού εξέγερση με ραντεβού δεν γίνεται. Η καταστολή δεν ξυπνά μετά την εξέγερση. Ενυπάρχει μες την ιστορικότητα σε αλληλουχία με τις συχνές συσπάσεις της κυοφορούμενης εξέγερσης. Ό,τι κατακτά ή παραχωρούμε δεν το αφήνει. Δεν μπορούμε να την κρίνουμε σε οποιαδήποτε πτυχή αν δεν αντιληφθούμε το κύριο συστατικό που επιδιώκει διαρκώς να εκπληρώνει: Τη ταξική μάχη από τα άνω προς τα κάτω. Η εξελισσόμενη κατασταλτική πολιτική δεν απέκλινε της γραμμικής της κατεύθυνσης, του να εξαργυρώνει τις καπιταλιστικές επιταγές διευθετώντας άμεσα την ένταση και την ψυχολογία στην εργασιακή εκμετάλλευση. Ωστόσο στο δυτικό καπιταλιστικό στάδιο, δεν επιδιώκει την τρομοκρατία του απολυταρχισμού. Συντάσσεται ελεγκτικά, ώστε ο κόσμος να πρέπει να κυκλοφορεί για να παράγει, για να καταναλώνει. Διασφαλίζει λοιπόν την ευταξία του συστήματος της εμπορευματοποιημένης ζωής, της ρευστότητας των εμπορευμάτων της: Αντικειμένων και ανθρώπων. Συντελεί έτσι, σε ένα συγχρονισμένο ρυθμό ποδηγέτησης των υπηκόων, στην κοινωνική και οικονομική ομαλότητα. Στην υπεράσπιση και αναπαραγωγή της νομιμότητας μέσω του παρωχημένου φόβου και ανασφάλειας.

...ΕΜΕΙΣ ΕΧΟΥΜΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ ΚΑΙ ΕΣΕΙΣ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ...

Έχουμε το δίκιο και τις αιτίες για κάθε μας κίνηση και λέξη. Συμβαίνει όμως οι αιτίες να ευλογούν και άκαρπες αυτοθυσίες- κινήσεις με αμιγώς πολιτικά κριτήρια δίχως πρακτική στρατηγική. Όπως και επιθέσεις δίχως πολιτική ευστοχία, οι οποίες διακατέχονται και προσφέρονται ευάλωτες στο θέαμα. Η διαμαρτυρία αφομοιώνεται και γίνεται αίτημα για αξιοκρατία, ο αντιδραστικός λόγος ενσωματώνεται στο τηλεοπτικό εμπόριο και η δημοκρατία περιποιείται το κοινωνικό προφίλ της. Πόσα περιοδικά, εκπομπές και εκδηλώσεις συμφώνησαν, αναγνώρισαν, διαστρέβλωσαν, παραποίησαν το πολιτικό περιεχόμενο της εξέγερσης εκμαιεύοντας το πολιτιστικό τους εμπόριο. Τον Μάη του '68 τα χάπενινγκ και τα έξοχα συνθήματα “απαγορεύεται το απαγορεύεται” ή “όταν κάνω επανάσταση νιώθω σαν να κάνω ερωτά” μπορούσαν να θεωρηθούν ήσσονες θεατρικές και λογοτεχνικές μορφές, περιθωριακές

ως προς τα κύρια γεγονότα “...όσο περισσότερο εξέχουσα θέση έχουν αυτά τα φαινόμενα τόσο πιο βέβαιοι μπορούμε να είμαστε ότι δεν συμβαίνουν και μεγάλα πράγματα. Το να σκανδαλίσεις τον αστό είναι δυστυχώς ευκολότερο από το να τον ανατρέψεις...”⁵. Τα μιντια πυροβολούν στο μυαλό 24ωρες το 24ωρο. Στον καπιταλισμό, όλα είναι προς πώληση. Τα άκρα εξωθούνται, και η πόρνη σωφροσύνη κυριαρχεί. Τα αποδεκτά όρια πολιτικής έκφρασης και η έννοια του εσωτερικού εχθρού επαν-ορίζονται. Αυτό που δεν αφομοιώνεται πρέπει να διαχωριστεί, να αποπολιτικοποιηθεί, να δικαστεί ως εγκληματικό. Τα προ(σ)κλητικά γεγονότα αυτά, που αναδεικνύουν ευκρινώς τις αιτίες τους, που δρουν εντός ή και άνευ συγκυρίας, οι εξεγερσιακές πρακτικές που ακόμα και αν αποσιωπηθούν ή διαστρεβλωθούν δεν θα είναι ποτέ εύκολα διαχειρίσιμες από το θέαμα.

Ο τρόμος είναι το θεμέλιο της πειθαρχημένης ζωής. Μετανάστες, τοξικομανείς και αναρχικοί, χρησιμοποιούνται προπαγανδιστικά σαν αναφορές ενός εγκληματικού περιθωρίου που χρήζει αποστείρωσης, πλάι με άλλες υπεύθυνες αιτίες τρόμου. Έναν ιό, μια θεομηνία, την κρίση με την απειλή της ανεργίας, ένα διεφθαρμένο σύστημα και άλλες συγκεχυμένες έννοιες αποπροσανατολισμού. Τα ΜΜΕ παραληρούν επιζητώντας μια επιτυχημένη καταστολή, κάθε φορά έτσι ώστε να επικυρώνει τις νομικές και επιχειρησιακές κατακτήσεις της: από τα τηλεδικαία αποπολιτικοποίησης της 17N και τον τρομονόμο, τα πογκρόμ του Βουλγαράκη, τους νίτζα του ποιητή Πολύδωρα, από τους δέλτα του Μαρκογιαννάκη, στην κατοχή του Γκεμπελ-μικαλάκη, από τον ευυπόληπτο γείτονα μπάτσο στο μπάτσο της γειτονίας, από το ένα δόγμα στο άλλο κ.τ.λ.. Αυτήν την στιγμή, ιδίως κάτω από την βαρύτητα των επακόλουθων κοινωνικών τριγμών, η καταστολή φαίνεται να διαμορφώνει νέες πραγματικότητες, να εξελίσσει τα μέσα και την στρατηγική της. (φυγόδοκοι, επικηρύξεις, εισβολές σε σπίτια... νευροπαλυστικά, αύρες...) Αλλάζει ολόκληρη δεκαετία και εμείς στεκόμαστε σταθερά με γνώμονα την αντίληψη και τις πρακτικές των 90'ς; Προς ποιους οι διαμαρτυρίες; προς τι οι εκπλήξεις;

{...7-12-2008. Η μέρα της εκδίκησης, όπου κάθε αναστολή εξατμίστηκε. Ένα μόνο σημείο από την πιο αυθεντική και λυσσασμένη μάχη που δόθηκε ποτέ σε μαζική έκφραση, έξω από λογικές στεγανών, πρότυπη και παραδειγματική: Σε μια κάθετο της Λ. Αλεξάνδρας χρησιμοποιείται ένα αμάξι για οδόφραγμα, μια διμοιρία επιχειρεί να κόψει την πορεία, ανακόπτεται από ένα σθεναρό κομμάτι με ρίψεις μολότοφ και βροχή από πέτρες, μα παραμένει επίμονα στις εντολές της. Ένα άλλο κομμάτι καταβαίνει την παράλληλη της κάθετου και χτυπά την διμοιρία από πίσω...} Προφανώς η επανοπτικότητα της στιγμής και η αποφασιστικότητα στην μάχη αποτελούν το μαγικό ελιξίριο που ξεπερνά κάθε εχέγγυα συνταγή. Η τακτική θα μπορούσε να ανήκει σε συντονισμένες ομάδες κρούσης με προμελετημένα σχέδια, που έχουν υπερβεί την θεολογία του αυθόρμητου. Ας αναζητήσουμε όμως και μια συνταγή για τις οδομαχίες από ένα κλασικό εγχειρίδιο: 1968 Βραζιλιανοί φοιτητές κινούνταν

στο αντίθετο ρεύμα του δρόμου και χτυπούσαν το ιππικό με σφεντόνες και βώλους... "Αν η αστυνομία χρησιμοποιεί ασπίδες τότε πρέπει να χωρίζομαστε σε δυο ομάδες και να χτυπάμε από πίσω και από μπρος.. όταν η μια επιτίθεται η άλλη υποχωρεί για να μην δεχτεί τα πυρά της άλλης ομάδας...εάν οι αστυνομικοί εισβάλουν στις γραμμές με σκοπό την σύλληψη διαδηλωτών, τότε οι αντάρτες των πόλεων πρέπει να τους περικυκλώνουν, να τους αποπλίζουν και να τους τιμωρούν. Αυτήν την ενέργεια την ονομάζουμε περικύκλωση μέσα στην περικύκλωση..." *4

"ο ρεφορμισμός και ο αναρχοσυνδικαλισμός ήταν μέρος του ίδιου φαινομένου: αν δεν ήταν ο ένας, ο άλλος δεν θα είχε κερδίσει τόσο πολύ έδαφος. Θα μπορούσε να υποστηριχτεί, παραπέρα ότι η κατάρρευση του ρεφορμισμού θα εξασθένιζε αυτόματα τον αναρχοσυνδικαλισμό..." *5

Ποια η επικινδυνότητα του εσωτερικού εχθρού σήμερα; η δυνατότητα προοπτικής του προς την καθολική ανατροπή; Ποια η συνέπεια του ακέραιου λόγου; Η θέση και η ταυτότητα μας κάθε φορά μεταβάλλεται; Αποτελεί ο αγώνας απλά μια θεαματική συνιστώσα που σκόπιμα ή μη προσφέρεται για την εξυγίανση της δημοκρατίας; Υπερασπιζόμαστε και αποποιούμε την βία, την φωτιά, την πέτρα, την κουκούλα, κατά την αποδεκτή κοινωνική πολιτική συγκυρία; Ήταν ο Δεκέμβρης όπως θέλουν να πιστεύουμε προϊόν ανοχής; Προτιμούμε να λέμε ότι μας δικαίωσε, ή ότι βρεθήκαμε αδύναμοι στην "διαχείριση" ή συνέχειά του; Ποια η θέση μας και οι υποδομές όταν τα κοινωνικά μορφώματα στρατοπεδεύουν πιο διακριτά, όταν ενδεχομένως αναπτύσσονται τα εμφύλια πολεμικά χαρακτηριστικά, ποια η θέση μας σε μια επίσημη πλέον κατάσταση έκτακτης ανάγκης; Τα ερωτήματα δεν προκύπτουν για να οδοιπορούν οι απαντήσεις ηδονικά στην φιλολογία. Τα ερωτήματα θέτονται αφετηριακά για την αναγωγή των καινούργιων ερωτημάτων που θα προκύψουν από το βίωμα. Το βίωμα της κίνησης πάνω σε μία σπείρα και όχι σε ένα κύκλο της πεπατημένης.

Ας είμαστε έτοιμοι για τα χειρότερα, σε ό,τι περιμένουμε και σε ό,τι τους φυλάμε.

Πάνω από την εξέγερση οι εξεγερμένοι. Αυτοί που συνέχισαν να κινούνται και να μάχονται με το αυτόφωτο μίγμα της λύσσας, της συνείδησης, της άρνησης, της βίας, την κινητήρια δύναμη της επαναστατικής προοπτικής. ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ... Εμείς για εμάς, ευκίνητοι, ευλύγιστοι στα εμπόδια, με λεπτομερειακή γνώση του εδάφους, με άρνηση να πολεμήσουμε με τους όρους του αντιπάλου, με την δύναμη μας δηλαδή συγκεντρωμένη και εις γνώση ενός παρατεταγμένου στρατού. Αντιστρέφουμε το πάμε και βλέπουμε τι θα τύχει. Γινόμαστε αδιόρατες σκιές, σκανάρουμε και ενεδρεύουμε, βλέπουμε και πάμε και το κάνουμε. Δεν συζητάμε τι να κάνουμε, αλλά πώς να το κάνουμε. Δεν δηλώνουμε αποστασιοποιημένοι ότι δεν παίζουμε σε στημένα παιχνίδια, ορίζουμε τους όρους και πραγματώνουμε τις επιθέσεις μας σε ένα παιχνίδι δίχως όρια, εκεί που δεν μας περιμένουν. Τίποτα δεν έχει σταθεί ικανό εμπόδιο στο μητροπολιτικό αντάρτικο, στην ιστορική αυτή τακτική και στα πλεονεκτήματά

της. Να δώσουμε την υπόσταση που αναλογεί στο αναρχικό αντάρτικο. Οι αιφνίδιες επισκέψεις μας να σκεπάζουν σαν Μόρα τα όνειρα τους. Τον τρόπο να επιστρέψουμε στις επαύλεις τους, με το σαρκαστικό μας γέλιο να αντηχεί στα αποκαΐδια τους και αυτό θα γίνει η καλύτερη κοινωνική διαλεκτική του συμμετοχικού πολίτη. Με το μαχαίρι στα δόντια όπως έλεγε ο Α.Μπονάνο, Επίθεση- Επίθεση- Επίθεση. Δεν περιμέναμε τον Δεκέμβρη να αμαυρώσουμε τις μέρες της ομαλότητας, δεν σταματήσαμε εκεί. Είμαστε η έμπνευση και ο πυροκροτητής, η ανεπίσημη ιστορία. Ερμού, ευελπίδων, ΥΜΕΤ, Τειρεσίας, Φειδιππίδου, Κολωνάκι, τράπεζες, α.τ... και λίγα ήταν. Τι κι αν μας διαπομπεύουν ως εγκληματίες; Εχτές εαμβοβούγαροι, αναρχοληστοςυμμορίτες, σήμερα βάνδαλοι και τρομοκράτες. Δεν θα αναλωθούμε στο να αντιστρέφουμε τους χαρακτηρισμούς. Συνειδητά ένοχοι, υπερασπιζόμαστε την βία και το έγκλημα από όπου κι αν προέρχεται και στρέφεται συνειδητά ή θυμικά ενάντια στον κόσμο της εξουσίας, τις συστημικές δομές του, τις υλικές και ιδεολογικές μορφές του. Κάθε αντίσταση με δράση, κάθε δράση παραβατική. Το πρόταγμα της αντίστασης στην παραβατική δράση δεν είναι η πρώτη επιλογή μιας παιδίαστικής αντίδρασης ή μια ζωογόνα επιλογή. Το κάθε τι βαπτίστηκε παράνομο σύμφωνα με την εκάστοτε πολιτική συγκυρία. Τώρα οι εκρήξεις και οι εμπρησμοί, ίσως η κουκούλα και οι αφίσες, αύριο ίσως και οι μπογιές. Αν αύριο καταδικάσουν κάποιους ως εγκληματικές οργανώσεις με σκοπό την προτροπή για την κατάλυση του πολιτεύματος (βλ. Ιταλία), δεν θα πέσουμε σε αδιέξοδο για το πώς να προπαγανδίζουμε ή να συνεχόμαστε. Αν γίνουν και τα δέντρα παράνομα, δεν θα συνωμοτούμε για το πώς θα τα φυτέψουμε. Συνεπώς η επιλογή της παραβατικής δράσης δεν έγκειται στο δικονομικό χαρακτηρισμό της, αλλά στην επιθετική καταστροφικότητά της, στην δυναμική θέση που μπορεί να διαθέσει το εχθρικό μέτωπο, υπονομεύοντας την στρατηγική του. Κάθε εγχείρημα, κάθε μάχη δεν βρίσκεται στο απυρόβλητο μόνο και μόνο για το δίκιο του. Κανένα μέσο δεν μπορεί να κριθεί από μόνο του. Ο πόλεμος πραγματώνεται με όλα τα μέσα. Αντί να κρίνουμε την ειδίκευση στον λόγο ή στην βία κ.τ.λ, ας αποκτήσουμε πολλαπλές ειδικεύσεις. Το ομορφότερο έγκλημα δεν είναι στα μέσα μας, στις τακτικές, τις ποινικές πρακτικές μας. Είναι στα μάτια μας, στα ραγισμένα κάτοπτρα του κόσμου, είναι η σκέψη μας- η ανατίναξη αυτού του κόσμου. Αν η πραγματικότητα είναι ό,τι έχει ο καθένας στο κεφάλι του, η πραγματικότητα μας είναι πόλεμος, εξέγερση ξανά και ξανά, εμφύλιος ταξικός πόλεμος .

...*1 Αλφρέντο Μπονάνο/ Θεωρία και πρακτική της εξέγερσης

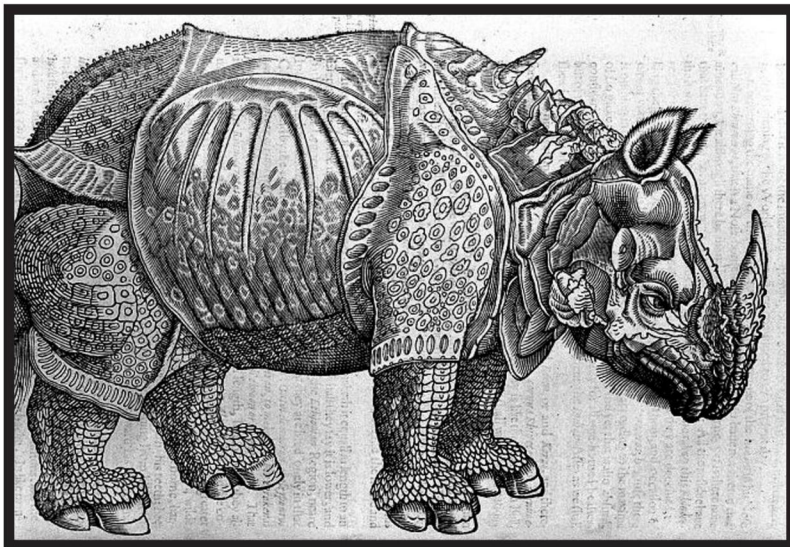
...*2 Mike davis/ Πέρα από το blade runner

...*3 Alessi Dell' Umbria/ Αν αυτοί είναι αποβράσματα τότε είμαι και εγώ

...*4 Καρλος Μαριγκελα/ Το εγχειρίδιο του αντάρτη των πόλεων

...*5 E. Hobsbawm/ Επαναστάτες

ORGANIZED CHAOS

συμπεράσματα σχετικά με
την κατάληψη της ΓΣΕΕ από
ανθρώπους του αναρχικού
αντιεξουσιαστικού χώρου
την περίοδο των γεγονότων
του Δεκέμβρη

Ίσως η πιο σημαντική συμβολή του Δεκέμβρη, είναι ο πλούτος των απαντήσεων που δόθηκαν μέσα από τη ροή των γεγονότων, απαντήσεις οι οποίες και οδήγησαν σε αναθεωρήσεις, τόσο σε πρακτικά, όσο και θεωρητικά ζητήματα.

Η ένταση αλλά και η μορφή των χαρακτηριστικών, των ημερών που για πρώτη φορά μετά την μεταπολίτευση μπορούσαν να μιλάνε για εξέγερση, κατέστησαν σαφές ότι κατά τη διάρκεια τέτοιων γεγονότων δεν υπάρχει μέρος για μικροπολιτική. Ακριβώς επειδή οι απαντήσεις θα είναι άμεσες και όχι φλυαρίες, τα ερωτήματα από μόνα τους, καθιστούν αυτούς που τα θέτουν ειλικρινείς και προσεκτικούς. Αυτό που είδαμε δηλαδή, ήταν κόσμος που προσπαθούσε να μοιραστεί την αγωνία του για μία όσο το δυνατόν πιο σωστή διαχείριση των πραγμάτων.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες ο α/α χώρος, θέλοντας να διασκεδάσει τις εκτιμήσεις που μίλαγαν για μια νεολαιίστικη εξέγερση, προσπάθησε να βρει το σημείο της “ωρίμανσης”, όπου θα μπορούσε δηλαδή να περάσει αυτή την εξεγερτική διάθεση στους εργασιακούς χώρους. Με αυτή τη λογική προχώρησε στην κατάληψη του κτιρίου της ΓΣΕΕ, στην αρχή σαν κίνηση πρωτοβάθμιων σωματείων και αργότερα σαν απόφαση συνέλευσης εξεγερμένων εργατών. Τα αποτελέσματα τώρα αυτής της κίνησης, θεωρούμε ότι έχουν άμεση σχέση με την αυτοκριτική του α/α χώρου και απαντάνε σε θεμελιακές κατευθύνσεις που δίνει ο τρόπος των αναλύσεων του.

Ο α/α χώρος αυτοπροσδιορίζεται ως η ακραία τάση μιας πολιτικής σκέψης και συγκεκριμένα κατατάσσεται αριστερά της άκρας αριστεράς. Από μόνος του τοποθετεί την αλήθεια του σ’ ένα ήδη διαμορφωμένο πολιτικό φάσμα, δηλαδή σε μία βάση πάνω στην οποία μπορείς να είσαι ό,τι θες, χωρίς όμως να τίθεται θέμα αμφισβήτησης, περί της αναγκαιότητας της ίδιας της βάσης.

Η ήδη διαμορφωμένη βάση, πέραν του ότι εξισώνει όλες τις σκέψεις/ιδέες ως πολιτικές (βλέπουμε δηλαδή να συνυπάρχουν λογικές εκ διαμέτρου αντίθετες μέσα στο πολιτικό σκηνικό που η αντιπαράθεση τους δεν οδηγεί πουθενά, αλλά κατά κάποιο τρόπο επιβραβεύει το γεγονός ότι τους επιτρέπεται να υπάρχουν), αυτό που

κάνει πολύ καλά, είναι να αποδυναμώνει την όποια σκέψη/ιδέα έρχεται να την αμφισβητήσει. Μέσα από την ταξινόμηση μετατρέπει την ουσία σε ρόλο, και εκθέτει τα θεματικά στοιχεία του ρόλου σαν την αποκαλυπτική της απάντηση. Έτσι φτάνουμε στο σημείο όποιος μιλάει για αυτονόμια ανθρώπινα ζητήματα, όπως π.χ. ισότητα, ελευθερία, αμέσως να ταυτοποιείται ως αριστερός, αντιεξουσιαστής, ως κατά κάποιο τρόπο ισόβια διαμαρτυρόμενος, ίσως λοιπόν λίγο γραφικός, λίγο επικίνδυνος κ.ο.κ. Μπορούν τα πάντα να υπάρχουν και τα πάντα θα πάρουν την απάντησή τους, τεκμηριωμένη και με ιστορικές αναφορές.

Η κάθε σκέψη/ιδέα έχει ένα “προπατορικό αμάρτημα” κάπου μέσα στην ιστορία και η διαμορφωμένη πολιτική βάση φαίνεται να αρέσκεται σε τέτοιου είδους “υπενθυμίσεις”. Έτσι, την προσπάθεια των ανθρώπων να αλλάξουν τη ζωή τους, πολύ εύκολα μπορεί, ανατρέχοντας πίσω, να την ταυτίζει άλλοτε με ολοκληρωτικά καθεστώτα, με πολιτικές καριέρες, με νεανικές παρορμήσεις. Προωθώντας τη δική της ερμηνεία της ιστορίας, όσο γίνεται πιο απλοϊκά, καταφέρνει να είναι αποτελεσματική.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια καταλήγει λοιπόν η κάθε σκέψη/ιδέα να μην σημαίνει τίποτα από μόνη της, αλλά απεναντίας να σημαίνει πολλά ο τρόπος που θα διευθετηθεί η αντιπαράθεση της συγκεκριμένης με το άλλο άκρο. Το να μιλάνε κάποιοι ενάντια στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, δε φαίνεται να συγκινεί κανέναν, αλλά το γεγονός ότι η αντιπαράθεση αυτών των ανθρώπων, με εκείνους οι οποίοι βρίσκονται στον αντίποδα, το γεγονός της αντιπαράθεσης αυτής και το πού θα καταλήξει, μπορεί να απασχολήσει ολόκληρη την κοινωνία και να δημιουργήσει μείζον ζήτημα.

Αυτή η αγκύλωση των άκρων και η πολιτικοποιημένη στάση της αποπολιτικοποίησης του κέντρου (βλέπε κοινωνία των πολιτών), έρχεται να επιβεβαιώσει το θρίαμβο του μηχανισμού της πολιτικής. Το πολύχρωμο άχρωμο κέντρο (το οποίο κυβερνά ακόμα και όταν έχουμε δεξιές ή αριστερές κυβερνήσεις), έχει αποκτήσει αρκετό κυνισμό ώστε όχι μόνο να καταγγέλλει την αντιπαράθεση των άκρων λες και έχουμε να κάνουμε με ξεκαθάρισμα λογαριασμών, αλλά να θεωρεί τον εαυτό του έξω και πέρα από το πολιτικό φάσμα, η λειτουργία του οποίου, τα δικά του συμφέροντα υπηρετεί. Αρνείται να πάρει θέση σε ουσιαστικά ζητήματα και το κάνει μόνο όταν κάτι θεωρείται τελεσίδικο και οριστικό. Για το κέντρο, η δουλεία έγινε απάνθρωπη από τη στιγμή που καταργήθηκε. Τον εγκλεισμό όμως ανθρώπων στις φυλακές, το κέντρο τον ανυλαμβάνεται αδιάφορα σαν κάτι το φυσιολογικό και

αυτονόητο. Θα γίνει εγκληματικό και απάνθρωπο, μόνο όταν και αν, η ανθρωπότητα καταφέρει να τον αφήσει πίσω της.

Η αιώνια πάλη των ιδεών και των αξιών και η επικράτηση θετικών στοιχείων (σε μία κοινωνία η οποία προσπαθεί να είναι προοδευτική), δεν έχει να κάνει σε τελική ανάλυση με το ποιός θα επικρατήσει από αυτήν την πάλη/αντιπαράθεση, αλλά από το πότε οι παρατηρούντες (για λόγους που έχουν να κάνουν περισσότερο με την κίνηση που δημιουργεί μία ιστορικο-κοινωνική αναγκαιότητα και όχι με τη συνειδητοποίηση των ατόμων) θα εγκαθιδρύσουν νωχελικά την προτίμηση τους. Στην ουσία μιλάμε για μία αναμέτρηση, όπου νικητής στέφεται πάντα κάποιος που δε συμμετέχει.

Ο α/α χώρος εισχωρώντας από μόνος του στο ήδη διαμορφωμένο πολιτικό φάσμα, εκτός από το να υποβιβάζει τις σκέψεις/ιδέες του, δημιουργεί και μία άλλη ιδιαίτερη συνθήκη. Αναγνωρίζει για τον εαυτό του μια ιστορία γεμάτη ήττες και θεωρώντας και ο ίδιος ότι πολύ συχνά ακροβατεί στη σφαίρα του ουτοπικού, έχει μάθει να εσωτερικεύει την ήττα του και να παραδέχεται τις ιδέες του ως αναποτελεσματικές. Αναζητώντας λοιπόν ένα “μην χείρον βέλτιστον”, ο α/α χώρος, ελλείψει κριτικής θεωρίας ικανής να ερμηνεύσει ικανοποιητικά την πολυπλοκότητα του σύγχρονου καπιταλισμού, πιστεύει ότι βρίσκει την ταυτότητα του μέσω της ιστορικής συνέχειας και υιοθετεί θεωρίες και ερμηνείες προηγούμενων αιώνων και οπωσδήποτε αναχρονιστικές. Με τον τρόπο αυτό, όταν μάλιστα το λεγόμενο “επαναστατικό υποκείμενο” έχει γίνει πλέον εντελώς δυσδιάκριτο, αναπαράγει την αγκύλωσή του και απομονώνεται όχι μόνο από τα υγιώς σκεπτόμενα κομμάτια της κοινωνίας, αλλά και από τις ίδιες τις σκέψεις/ιδέες του.

Μιλώντας για τον δυτικό κόσμο, δεν υποστηρίζουμε ότι δεν υπάρχουν ταξικές διαφορές, αλλά θεωρούμε ότι η πάλη των τάξεων δεν είναι πια η κινητήριος δύναμη της κοινωνίας, δηλαδή δεν είναι αυτή που μετασχηματίζει τον κόσμο (μία από τις βασικές αρχές της ταξικής μαρξιστικής θεωρίας). Οι ομοιότητες στον τρόπο με τον οποίο ζουν οι έχοντες τα μέσα παραγωγής και εκείνοι οι οποίοι διαθέτουν την εργατική τους δύναμη -στο παράδειγμα δεν συμπεριλαμβανόμενους τους εξαθλιωμένους, άστεγους, περιθωριακούς κ.τ.λ., όχι γιατί θέλουμε να πετύχουμε στη σύγκριση που επιχειρούμε, αλλά γιατί η ίδια η μαρξιστική θεωρία δεν αποδέχεται το λούμπεν προλεταριάτο ως εργατική τάξη-, είτε έχει να κάνει με τη μόρφωση, είτε με τη διασκέδαση (ακόμη και στα ίδια μέρη), είτε έχει να κάνει με την κατανάλωση εμπορευμάτων ή το φετιχισμό των αντικειμένων (ή ακριβή ή φθηνά, η υπερέαση τα ίδια κανάλια δείχνει), είτε έχει να κάνει με την έλλειψη ελεύθερου χρόνου (οι πλούσιοι δε σημαίνει ότι δεν εργάζονται), όλη αυτή η εξομίωση, δείχνει ότι η εποχή της πάλης των τάξεων έχει παρέλθει. Και όταν δεν είναι η αντιπαράθεση των τάξεων που θα δώσει τα χαρακτηριστικά σαν μια ζωντανή διαδικασία, είναι μάλλον ανόητο από μέρους μας, να προσπαθούμε να κατηγοριοποιήσουμε ανθρώπους, σύμφωνα με την εν δυνάμει διάθεση που έχουν να αλλάξουν τη ζωή τους.

Θα ήταν πραγματικά προς όφελος μας, να γινόταν να εξηγήσουμε τη δυναμική των σύγχρονων κοινωνιών, σύμφωνα με τη μαρξιστική θεώρηση. Το έτοιμο υλικό ερμηνείας, ανάλυσης, ιστορικής παρατήρησης, θα μπορούσε να κάνει τις πράξεις μας αποτελεσματικές. Το γεγονός και μόνο ότι έχουμε κρατήσει την ιστορική αναποτελεσματικότητά μας, δείχνει ότι όλο αυτό το υλικό, περισσότερο αναφερόμενο σε μία, ενδεχομένως λόγω εποχής, απλοϊκότερη ή έστω διαφορετική οργάνωση του καπιταλισμού, είναι σίγουρα ξεπερασμένο ως προς τις εκτιμήσεις του και λάθος ως προς τα συμπεράσματά του.

Η κατάληψη του κυρίου της ΓΣΕΕ, ίσως να ήταν από τις πιο εύστοχες κινήσεις που έγιναν μέσα στον Δεκέμβριο. Μία εύστοχη κίνηση για ένα συγκεκριμένο σκοπό και με συγκεκριμένες απαντήσεις. Ο κόσμος που τελικά δεν πλαισίωσε την κίνηση αυτή, που δεν κατέβηκε να την στηρίξει, που ενώ σε γενικές γραμμές έδειχνε ενδιαφέρον για τα γεγονότα, αδιαφόρησε παντελώς για το συγκεκριμένο, αποδεικνύει ότι η εργατική ταυτότητα που με σθένος του αποδίδουμε και κατ' επέκταση η ταξική εμμονή στην πραγμάτευση των θεμάτων που αποτελεί τη μαγιά των αναλύσεων μας, είναι η αιτία της αποκοπής μας από την κοινωνική πραγματικότητα. Ο ίδιος κόσμος που όλες τις υπόλοιπες μέρες κατέβαινε στους δρόμους για διάφορους λόγους και με διάφορες ταυτότητες, όταν του τέθηκε το ζήτημα από αυτή τη σκοπιά, αρνήθηκε μια τέτοιου είδους προσέγγιση της ατομικότητάς του. Οι μόνοι που ασχολήθηκαν με αυτό το κάλεσμα του α/α χώρου, ήταν οι συνδικαλιστές που αντέδρασαν στο γεγονός ότι δεν είχαν πια γραφείο να διαβάσουν την εφημερίδα τους και οι εξωκοινοβουλευτικοί αριστεροί που βρήκαν ένα συμπαθητικό χώρο, όπου θα μπορούσαν να κουβεντιάσουν τις γραφές.

Έχουμε επιδοθεί σ' ένα κυνήγι μαγισσών όπου η εργατική τάξη, σε μια παγκοσμιοποιημένη εκδοχή, πότε βρίσκεται στις χώρες του τρίτου κόσμου, πότε έρχεται εδώ σαν μετανάστης, πότε είναι οι απανταχού υπάλληλοι, πότε δεν είναι, πότε προσδοκάται σαν η δεύτερη γενιά των μεταναστών που γεννήθηκε εδώ και πάει λέγοντας..

Ο α/α χώρος μπλεγμένος σε τακτικές, εκτιμήσεις και πολιτικές σκοπιμότητες, έχει απομακρύνει τη θεώρηση του από το σημείο του ανθρώπινου. Δίνει προτεραιότητα στο να απαντήσει ερωτήματα που έχουν να κάνουν με την οργάνωση της κοινωνίας και ξεχνάει το ιδιαίτερο του χαρακτήρα του. Ξεχνάει δηλαδή αυτό που λίγο ποιητικά αλλά πολύ εύστοχα λέει ότι, ο χώρος αυτός είναι οι ευαίσθητοι δείκτες που φανερώνουν προς τα που πρέπει να κινηθεί η κοινωνία.

Με πολύ κόπο προσπαθεί να αποδείξει ότι είναι ένα πολιτικό κομμάτι, όταν η πολιτική είναι ο εγκλωβισμός του. Προσπαθεί να ιδεολογικοποιήσει τη συνεκτικότητά του, όταν η ιδεολογία παράγει τους διαχωρισμούς του. Προσπαθεί να βρει συμμάχους στις οικονομικές τάξεις, όταν η οικονομία είναι ο εχθρός μέσα στο κεφάλι του.